

Yêu Phải Cô Nàng Hai Mắt

Contents

Yêu Phải Cô Nàng Hai Mắt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	51
9. Chương 9	57
10. Chương 10	64

Yêu Phải Cô Nàng Hai Mắt

Giới thiệu

Má ơi, sắp đến ngày ăn cơm gặp mặt với cô dâu rồi. Anh không dám nghĩ mình có thể “may mắn”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-co-nang-hai-mat>

1. Chương 1

Mở đầu:

“Ba, ba đang nói chuyện điện thoại với ai mà lâu như vậy?”

Nhâm Cẩm Hồng từ dưới bậc thang bước vào cửa chính, chỉ thấy ba ba ngồi trên sofa nói chuyện điện thoại, không nghĩ rằng khi cô trở về phòng tắm ngâm nước nửa tiếng đi ra, ba ba vẫn còn đang nói chuyện, nói chuyện suốt đến khi cô ăn xong bữa ăn khuya mà mẹ vì cô chuẩn bị, mới lưu luyến không rời khỏi điện thoại.

“Bác của con”

“Bác! Con không có nghe đến ba bàn công sự nha! ” Nhâm Cẩm Hồng khẽ kinh ngạc nói.

Cô chỉ có một bác hơn ba ba hai tuổi, Nhâm Hạo.

Cả nhà bác trai vẫn ở tại Đài Loan, bọn họ bởi vì muốn chăm sóc bà ngoại sinh bệnh đang định cư ở Vacouver , từ 10 năm trước cả nhà đã di dân đến Vacouver định cư, một năm chỉ quay về Đài Loan hai, ba lần mà thôi.

”Ba với bác con có thể bàn công sự được sao. Con đã quên hiện tại công ty bác con bây giờ do anh họ của con làm chủ đi? ”

Duẩn Cánh là con một của bác trai, cũng là anh họ lớn hơn cô 5 tuổi, năng lực siêu cường, mới hai mươi tuổi liền xuất đầu tiếp nhận gia nghiệp của bác trai ở Đài Loan. Nhưng lại làm được rất tốt, làm cho ba ba khen không dứt miệng, cũng làm cho 2 em trai song sinh Duẩn Cường, Duẩn Liệt nhỏ hơn cô 4 tuổi gặp phải áp lực cùng chờ mong vì có một anh họ có khả năng như thế.

Đối với chuyện này,nếu dùng một câu có thể nói, thì đó phải là: hô! May mắn cô là con gái.

“Ba cùng bác trai đang nói chuyện gì, tán gẫu vui vẻ như vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Tán gẫu chuyện Duẩn Cánh muốn kết hôn”

“Anh họ muốn kết hôn?” Cô kinh ngạc hỏi: “ Thời gian lúc nào? Sao con chưa từng nghe qua ba cùng mẹ đề cập qua? ”

“Còn chưa đâu, chú rể là ai vẫn còn chưa xác định.”

“Có ý tứ gì?” Cô trừng mắt nhìn.

“Con còn nhớ rõ hay không bốn đứa các con trước kia thường cùng Duẩn Cánh chơi một chỗ?”

Nhâm Cẩm Hồng ngồi vào trên sofa đối diện với ba ba gật gật đầu.

Cô đương nhiên nhớ rõ ba người kia. Vì lúc cô ở Đài Loan cô là người hầu cho bọn họ mà. Anh họ Nhâm Duẩn Cánh, còn có Dịch Tử Xá, Trâm Diệc Kỳ cùng Quý Thành Hạo người mà cô vẫn vụng trộm thầm mến.

Nghĩ đến hẳn, trái tim của cô vẫn còn nhảy loạn lên.

Hai mươi lăm tuổi vẫn còn thầm mến,nói thật là có điểm buồn cười— không, phải nói là thực buồn cười mới đúng, nhưng mười năm trước cô mới mười lăm tuổi mà thôi, nếu cùng Quý Thành Hạo thông báo nhất định sẽ bị chê cười.

Về phần 10 năm nay, cô bị tách ra, ở một chỗ phía xa địa cầu, nói ra càng như là ở nói giỡn.

Tóm lại.... Ai, cô bây giờ chỉ có thay hình đổi dạng , sau đó chờ mong ngày nào đó quay về Đài Loan cùng Quý Thành Hạo gặp nhau thì có thể làm hẳn kinh hoàng ý thức được cô đã là một người phụ nữ trưởng thành, mà không còn là cô bé ở phía sau đi theo bọn họ, mà yêu thương cô.

Thật hy vọng ông trời phù hộ mộng đẹp của cô có thể trở thành sự thật.

Bốn người bọn họ từ nhỏ đã thích dính vào một chỗ với nhau, mới trước đây.... Uh, có lẽ là lúc ba, bốn tuổi, bốn người đồng thời đối với cô con gái trong bụng bác gái cô khắc khẩu , nói đó là cô dâu của bọn họ, vì thể liền cùng đối phương chỉ phúc vi hôn. Hiện tại cô dâu kia lớn lên từ Hồng Kông đến Đài Loan để chọn lão công, bọn họ bốn người không biết ai có thể sẽ trúng tuyển, con không biết là rất thú vị sao? Nhâm ba ba vẻ mặt tươi cười nói.

Nhâm Cẩm Hồng ở trong nháy mắt kinh ngạc giương tròn hai mắt, đầu bị tin tức bất thành linh rung động trống rỗng.

Cô dâu? Tại sao cô chưa nghe qua có chuyện này?

Chỉ phúc vi hôn? Hiện tại là thế kỉ 21, sao có khả năng còn có thể có loại chuyện này?

Ai có thể sẽ trúng tuyển? Rất thú vị?

Không, cô tuyệt không cảm thấy thú vị, tuyệt đối không!

Tiếng âm nhạc đình tai nhức óc, ban đêm trong pub đã tràn ngập niềm vui đến quên cả trời đất, cho dù hiện tại đã là một giờ sáng, ngày mai cũng không phải là ngày nghỉ ngơi, nhưng trong pub không khí vẫn như cũ náo nhiệt không giảm, huyên náo không ngớt, giống như là không có sự thật áp lực của ngày mai, ban đêm vĩnh viễn là thời gian vui chơi.

Quý Thành Hạo lười biếng ở một góc trên sô pha lớn, ngũ quan của anh anh tuấn, bộ dáng đáng yêu, cho dù ngồi ở một góc khuất trên sô pha cũng không che dấu được thân thể rắn chắc, hiển lộ ra sức hút đàn ông chói mắt, thu hút bao nhiêu ánh mắt mắt hồn của những người phụ nữ ở pub.

Các cô gái, bất luận là có hay không có bạn trai bên cạnh cũng không tự chủ được lần nữa nhìn về phía hắn, bộc lộ bản thân, trừ những người có hộ hoa sứ giả bên cạnh, còn lại là trực tiếp đi ra phía trước bắt chuyện với anh, cũng bởi vậy, chỗ ngồi quanh anh luôn không còn chỗ trống, kín người hết chỗ.

Những cô gái quanh anh tranh nhau khoe sắc, cười đến run rẩy hết cả người, nhưng anh lại thủy chung chỉ nở nụ cười trên môi, không ngăn cản cũng không quan tâm đến ai, giống như đế vương có tòa hậu cung phong phú, tha hồ hưởng thụ khoái cảm được cả đàn thê thiếp vây quanh.

Hưởng thụ?

Khoái cảm?

Không, anh sắp phiền đến chết!

Anh chưa từng nghĩ tới sẽ được đặc xá “khế ước kết hôn” này, nhưng chết tiệt... lại phải giả là mình thực sự yêu đối phương!

Cái này tốt lắm, anh nguyên tưởng rằng tên Duẩn Cánh kia chỉ đề tiện nham hiểm làm lá chắn, ở đằng trước anh che chắn. Kết quả tên kia đã làm cho anh đến nước này, hại anh tâm tình thanh thoi chờ xem kịch toàn bộ đều biến mất, muốn phiền đến chết đây.

Hỗn đản, anh rốt cuộc nên làm sao mới có thể tránh được một kiếp này? Chẳng lẽ lại học Duẩn Cánh đóng vai xấu, kết hôn giả, sau đó lại không cẩn thận đùa quá hóa thật?

Đáp án là đều không được, bởi vì anh đã đặt thề son sắt với Diệc Kỳ nói chính mình không có khả năng như thế. Hiện tại làm sao có thể mở miệng nói vậy?

Đáng giận, anh rốt cuộc nên làm sao?

Hay là bây giờ lấy dao hủy đi dung mạo của chính mình? Không, không, hay là trực tiếp lao ra đường để cho xe đâm tàn phế, như vậy nhanh nhất, anh không tin cô dâu sẽ còn muốn cưới anh là chồng.

Bất quá, nếu anh dám làm như vậy, cho dù anh gặp may không bị đâm xe chết, thì khẳng định cũng bị quần chúng tấn công đem anh sống sờ sờ đánh đến chết đi?

Thật phiền, sớm biết như thế, nửa năm trước anh nên tìm một người phụ nữ giới thiệu cho ba mẹ biết, làm cho bọn họ biết anh sớm là hoa thơm đã có chủ, đối với cuộc hôn nhân chỉ phúc vì hôn ngày xưa này thật sự là lòng có dư mà lực không đủ.

Ai, quả nhiên là ngàn vàng khó mua.

Nhưng nói đi lại phải nói lại, anh mà thiếu bạn gái thích hợp để ba mẹ đồng ý hay sao? Các cô gái tất cả đều giống giờ khắc này quay chung quanh anh, tất cả phụ nữ đều giống nhau, kiêu diễm có dư, mà hiền lương không đủ, bốn chữ con dâu hiếu thảo căn bản là không đáp ứng được, ba mẹ có thể vừa ý được người nào để rồi vì anh mà cự tuyệt cuộc hôn nhân kia ư? Kia nói có quý mới tin!

Hầy, thật là phiền chết người, anh còn tưởng rằng đến nơi này có thể làm cho tâm tình buồn bực vơi bớt một chút, không nghĩ tới căn bản là một chút tác dụng cũng không có. Có lẽ anh lên đối phương pháp, tỷ như tìm một cô thuận mắt lẫn lộn vài vòng trên giường chẳng hạn.

Nghĩ kĩ xong, Quý Thành Hạo di động ánh mắt, quét qua đám phụ nữ bên cạnh được xem là thuận mắt, lại phát hiện mỗi người đều xem không vừa mắt anh chút nào.

Vì thế, anh mở rộng phạm vi tuần tra quét đến phạm vi xa hơn, nhìn từng góc một, từ chỗ ngồi cách vách bàn đến vũ đài náo nhiệt ồn ào, theo vũ đài đến quán bar, rồi quầy bar đến—

Anh dao động ánh mắt một chút rồi dừng lại, hoài nghi di động ánh mắt quay trở lại khu quầy bar, sau đó nhanh chóng nhìn chằm chằm vào người phụ nữ xinh đẹp, giơ chân ngồi nghiêng ở bàn có chân ghế cao vị trí thứ hai đếm ngược, đang ngửa đầu cười.

Đó là cô gái có dáng người linh lung tràn đầy hứng thú, tóc thẳng dài đến thắt lưng, đen như ô ti, mỹ nhân phong tư yếu điệu như thế làm anh cho dù đã nhìn nhiều hình sắc mỹ nữ, cũng không cảm được liếc mắt nhìn cô một cái.

Nhưng mà, điều này cũng không phải nguyên nhân cô hấp dẫn ánh mắt anh, cô sợ dĩ làm cho anh nhìn không chuyển mắt, là bộ dáng của cô rất giống một người, một người mà anh đã thiệt nhiều năm chưa thấy, cô bé.

Đó là cô bé có khuôn mặt hồng hồng, ánh mắt thật to, tóc ngắn ngắn, luôn luôn lộ ra một bộ dạng khóc đáng yêu cùng vô tội, làm cho người ta muốn giận cũng giận không được, muốn mắng cũng mắng không xong, chỉ có thể làm cho cô giống linh hồn đeo bám sau lưng bọn họ.

Rõ ràng là cái bộ dáng cô bé rất xinh xắn, ăn mặc lại giống một thằng nhóc, tóc luôn cắt ngắn ngắn, cũng không mặc váy, lại cùng người ta đánh nhau, so với nam sinh bằng tuổi còn giống nam sinh hơn.

Theo ba mẹ di dân đến Vancouver, cô đã khoảng mười năm tuổi, nhưng trên người vẫn không cảm giác được nửa điểm con gái, ngay cả bộ ngực đều bằng phẳng giống sân bay.

Cho nên “trâu dắt đến Bắc Kinh thì vẫn là trâu”, đích thực để ý, cân nhắc, anh nghĩ cô bé kia cho dù trưởng thành, khẳng định cũng sẽ là cái thứ tư thế anh hùng tỏa sáng, đánh thiên hạ vô địch thủ, bà đàn ông mới đúng.

Nhưng ngồi ở bên cạnh quầy bar, đại mỹ nữ phong tư yếu điệu, không kể khuôn mặt, nhưng sao có thể cùng cô bé kia bộ dạng giống nhau đến thế.

Anh từng nghe nói—trên thế giới này trừ bỏ ngoài chính mình, còn có hai người cùng chính mình có được khuôn mặt đồng dạng giống nhau, bộ dạng giống nhau như đúc.

Cô gái trước mắt này thật sự có khuôn mặt giống cô bé kia sao? Hay là người này chính là cô bé?

Nhưng cô bé kia thật sự có thể là “con gái mười tám thay đổi lớn”, mà không phải “trâu dắt đến Bắc Kinh thì vẫn là trâu” sao?

Trọng điểm là, anh không có nghe qua Duẩn Cánh nói tin tức cô bé kia gần đây sẽ quay về Đài Loan nha!

Quý Thành Hạo nhú mày, còn thật sự trừng mắt nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh hần nghiên cứu một lúc lâu, rốt cục áp lực không được muốn làm rõ ràng dực vọng, đột nhiên đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Anh muốn đi đâu, Hạo?”

”Đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa thấy anh đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, những người phụ nữ vây chung quanh ở bên người anh lập tức bắt đầu phát ra những câu hỏi nghi hoặc, tất cả anh đều làm như không nghe thấy, trong đầu thầm nghĩ phải làm rõ ràng một sự kiện là người phụ nữ ngồi ở bên cạnh quầy bar rốt cuộc có phải cô bé 10 năm trước di dân đến Vancouver hay không?

Đi đến phía sau cô gái thì dừng lại, hần trực tiếp kêu to ra tiếng.

“Nhâm Cẩm Hồng”.

Mỹ nữ tóc dài nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy hần thì trong nháy mắt bỗng nhiên giống như gặp quỷ trợn to hai mắt, giấy tiếp theo liền thình lình nhảy xuống khỏi chân ghế cao, xoay người bỏ chạy.

Thật là cô bé kia?

Đây là cái phản ứng thứ nhất của Quý Thành Hạo.

Cô ta tại sao muốn chạy?

Đây là cái phản ứng thứ hai của anh.

Sau đó cái phản ứng thứ ba là chạy thẳng đuổi theo.

“Em đứng lại đó cho anh, cô bé!”

Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng gào thét ra lệnh, Nhâm Cẩm Hồng ở trong nháy mắt lại càng cố gắng chạy trốn, nhưng đi giày cao gót thật là khó chạy, có khi mục đích còn chưa đạt được cô đã đem cổ gãy chết, ông trời phù hộ cho cô.

Hô.....hô.....hô.....

Gió ở bên tai cô gào thét, tiếng thở dốc của cô hỗn loạn.

Mệt mỗi quá nha! Đi giày cao gót chạy bộ thật là mệt mỗi quá, chân cũng đau, nhưng tâm tình của cô vẫn như cũ vừa hưng phấn lại bay lên, thật muốn cất tiếng cười to.

Trời ạ, anh thế nhưng nhận được ra cô, cô thật sự là cao hứng, thật là cao hứng nha!

Bạn tốt nhiều năm không thấy cô một hai năm đều kinh ngạc khi nhìn thấy cô thay đổi, kinh ngạc nói cô thay đổi thật nhiều, nếu cô không chủ động cùng bọn họ chào hỏi báo danh, bọn họ đều không nhận ra cô. Nhưng anh có thể ở trong ngọn đèn hôn ám của pub liếc mắt một cái đều nhận ra cô, cô thật sự là cao hứng.

Cô đã trở lên xinh đẹp, không cần anh dệt hoa trên gấm khẳng định cô cũng biết, bởi vì cô đã được nhiều người khẳng định.

Cô hy vọng, mặc kệ cô bề ngoài thay đổi như thế nào, anh đều có thể liếc mắt một cái là có thể nhận ra cô, bởi vì hình dáng kia của cô ở trong lòng anh là khắc sâu rõ nét, cho dù bọn họ đã 10 năm không gặp, ký ức đó vẫn như cũ không phai màu.

Đây là một loại hy vọng, cũng có thể nói là hy vọng xa vời, bởi vì cuối năm trước khi bác trai và bác gái đến nhà cô làm khách, liếc thấy hai năm không thấy cô, hai người bọn họ trong khoảng thời gian ngắn thật sự nhận không ra cô, cho nên cô vẫn thực lo lắng anh có thể hay không cũng như vậy, không nghĩ tới anh lại có thể liếc mắt một cái liền nhận ra cô, kêu cô làm sao mà không mừng rỡ như điên?? Nghĩ đến cũng muốn cất tiếng cười to cùng hét chói tai lên?

Ha ha.....ha ha.....A.....

“A!”

Vui quá hóa buồn, cô chỉ cảm thấy mắt cá chân lệch đi, cả người mất đi cân bằng, ngã xuống mặt đất.

Một cái bàn tay to kiên định đột nhiên giữ chặt cánh tay của cô, làm cô ngừng xu thế ngã xuống, nhưng cũng làm cho thân thể cô lại rơi về một hướng khác, nặng nề mà rơi vào trong ngực anh giống như tường đồng vách sắt, làm cô nhận không được kêu đau ra tiếng.

“Đau quá!”

“Xứng đáng!” Người không lương tâm lập tức tiếp vừa nói.

Xoa bả vai đụng đau, cô ngẩng đầu lên trừng anh.

.

“Còn dám trừng anh?” Người không lương tâm —Quý Thành Hạo hướng cô nhe răng trợn mắt giáo huấn, lập tức chất vấn cô, “ Em tại sao nhìn đến anh lại bỏ chạy?..”

“Tiên sinh, Anh? Chúng ta quen nhau sao?” Cô trừng mắt nhìn, cố ý giả ngu lấy giọng điệu mê hoặc hỏi.

Khẩu! Trán của cô lập tức bị gõ một cái, làm cô nhận không được tay che cái trán ầm ầm đau, kháng nghị kêu lên : “Rất đau nha!”

“Biết đau liền ngoan ngoan trả lời vấn đề của anh”. Anh tức giận trừng mắt nói.

Cô bé kia bề ngoài là biến thành mỹ nữ, nhưng bộ dạng phần nộ, cùng phản xạ tay che cái trán bị đánh ngay ngực vẫn có chút không thay đổi.

“Anh thực đáng ghét nha, rốt cuộc có biết hay không cái gì kêu thương hương tiếc ngọc a, Quý Thành Hạo?” Nhâm Cẩm Hồng phồng hai gò má tròn đối với anh oán giận, nhưng đáy lòng kỳ thật vui vẻ, anh đối với cô thái độ cùng trước kia giống nhau như đúc, hoàn toàn không phải bởi vì cô bề ngoài không giống với mà có điều thay đổi.

“Không biết lớn nhỏ.” Cái trán của cô lại bị hấn gõ một cái, “Gọi anh là Quý đại ca hoặc Thành Hạo ca.” Anh ra lệnh.

“Vậy anh cũng không cần gõ đầu em, hiện tại em đã lớn lên thành một phụ nữ trưởng thành, không còn là cái cô bé trước kia.” Cô kháng nghị xoa xoa cái trán than thở nói.

“Em làm sao giống một người phụ nữ trưởng thành?” Hấn cười nhạo hỏi.

Tròng mắt vừa chuyển, cô tiếp được chiến thiếp, mắt hạnh mang cười lui ra phía sau từng bước, sau đó thông thả ở trước mặt anh dạo qua một vòng, nhìn đã biết mấy năm qua thay đổi như thế nào.

“Như thế nào, nhìn không ra?” Khóe miệng vì câu cười yếu ớt, cô đắc ý nhú mày đối với anh nói.

“Nhìn không ra.” Anh không chút do dự trả lời.

Nhâm Cẩm Hồng quả thực lâm vào chán nản. Anh sao có khả năng nhìn không ra chứ?

Nhìn không được, cô cầm lên chính mình tóc dài thẳng như nước, đưa mái tóc đến trước mặt anh đưa lên, đồng dạng nói với anh: “Tóc em dài thế này, anh không thấy được sao? Còn có em mặc cũng thay đổi, anh không thấy hiện tại em mặc âu phục cùng giày cao gót sao? Hơn nữa em còn trang điểm, bôi son môi, phun lên nước hoa, cả người đều tràn ngập hương vị con gái, anh chẳng lẽ nhìn không tới sao?” Thật sự là làm người ta tức giận!

Nghe xong cô nhất nhất chỉ ra thay đổi, hấn trước đem cô nhìn từ đầu đến chân một lần, thế này mới không nhanh không chậm mở miệng nói: “Em cảm thấy Hầu Tử sau khi mặc quần áo sẽ biến thành người sao?”

Giương lớn hai mắt, Nhâm Cẩm Hồng không thể tin anh thế nhưng đem cô so sánh với Hầu Tử.

Hầu Tử?

Hầu Tử!

Hầu Tử.

Cô có chỗ nào lớn lên giống Hầu Tử?

Tên hỗn đản này, hỗn đản chết tiệt, vương bắt đản, trứng thối! Anh sao có thể sỉ nhục cô như vậy, đả kích cô, thương tổn cô? Anh biết có những năm gần đây, cô có bao nhiêu cố gắng thay đổi chính mình sao? Mà anh thế nhưng lấy Hầu Tử để so sánh cô.

Hơi nhếch môi cánh hoa, nắm chặt tay lại, cô giận không thể không xoay người bước đi, hoàn toàn đã quên kế hoạch của chính mình. Cô thật sự rất tức giận, rất tức giận, giận chính mình vì cái gì đi thích một tên hỗn đản như vậy, đối với hấn cứ nhớ mãi không quên?

“Như vậy liền tức giận?” Anh đột nhiên chế trụ tay cô, một phen đã đem cô kéo trở về.

“Buông tay.” Cô tức giận kêu lên.

“Còn nói em đã muốn lớn lên thành phụ nữ trưởng thành, làm sao giống? Anh lấy vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu chế nhạo cô.

“Nếu người ta nói anh là con khỉ, anh sẽ không tức giận sao?” Cô tức giận quát.

“Anh còn chưa nói em là con khỉ nha.” Hấn nhin không được nhếch miệng cười.

“Anh ám chỉ em.”

“Chính là đùa em thôi mà——“

“Chuyện đùa này tuyệt không buồn cười.” Cô tức giận đánh gãy lời nói của anh.

Xem cô tựa hồ thật sự tức giận, Quý Thành Hạo thu hồi khuôn mặt tươi cười, dường như có chút dăm chiêu nhing cô.

“Vài năm không thấy, em sao lại trở lên hẹp hòi như thế, cô bé?” Anh nhúu mày hỏi.

Tức giận trừng mắt với anh, Nhâm Cẩm Hồng thật muốn lớn tiếng rít gào nói cho anh, trên thế giới này không có một người phụ nữ nào lòng dạ có thể lớn đến nghe thấy người đàn ông mình thích lấy Hàu Tử để hình dung chính mình mà không tức giận !

Thật sự tức chết người, hỗn đản, cô hy vọng một ngày kia hai người bọn họ có thể đổi chỗ, biến thành cô cười chế nhạo anh, để cô có thể làm cho anh giận đến không nói được thành lời. Cô sẽ cầu nguyện mỗi ngày mong cho ngày nào đó nhanh đến.

“Sao em lại quay về Đài Loan, anh sao không nghe thấy Duẩn Cánh đề cập qua?” Không để ý đến vẻ mặt tức giận của cô, Quý Thành Hạo hỏi.

Một câu bưng tỉnh người trong mộng, Nhâm Cẩm Hồng nhất thời nhớ đến mục đích cô quay về Đài Loan.

“Còn có, hiện tại đã mấy giờ, vì cái gì em lại xuất hiện tại đây nơi hỗn tạp đủ loại người này?” Anh chau mày nhìn cô không chuyển mắt tiếp tục hỏi.

Hít sâu một hơi, cô nhất thời sửa vẻ mặt tức giận phía trước, ngược lại dùng tư thế cùng miệng, ngữ điệu nhẹ nhàng gọi anh.

“Quý đại ca, Thành Hạo ca

~”

Quý Hạo Thành nhất thời chỉ cảm thấy da gà rơi đầy đất.

“Tại sao đột nhiên dùng thanh âm ghê tởm như thế gọi anh?” Anh không tự giác lui ra phía sau từng bước.

“Anh có thể quên chuyện tối nay đã gặp em, làm như không biết em ở Đài Loan?” Cô hai tay hình thành chữ thập đối hấn cầu đạo, bắt đầu mua chuộc.

Khẽ sững sốt, anh hoài nghi nhúu mày. “Vì cái gì? Chẳng lẽ không có người biết chuyện em quay về Đài Loan sao?”

“Uhm...” Cô muốn nói rồi lại thôi.

“Cô bé?” Anh thanh âm đột nhiên trở lên nghiêm khắc, “Đã xảy ra cái gì, em tốt nhất kể rõ đầu đuôi thú nhận toàn bộ đi.”

Ánh mắt của cô mơ hồ không biết.

“Em tốt nhất thành thật đi.” Anh đột nhiên cảnh cáo cô.

“Nếu em nói thật với anh, anh sẽ đáp ứng giúp em giữ bí mật sao?” Cô lấy biểu tình do dự, thật cẩn thận theo dõi anh hỏi.

“Chờ anh nghe em nói thật xong đã” Anh khoanh hai tay trước ngực, tuyệt không chịu thả lỏng.

“Được rồi.” Lại dấy dựa do dự trong chốc lát, cô mới nhận mệnh thỏa hiệp, “Em là trộm đi về, xác thực không ai biết em hiện tại đang ở Đài Loan.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì em còn không muốn gả đi.” Cô phiền chán nói.

“Cái gì?” Anh ngây ngẩn cả người.

“Anh nghe được rất rõ ràng, đừng làm cho em nói lần thứ hai.” Cô có chút khó chịu nói nhỏ.

“Rất cuộc làm sao vậy, đừng nói rõ ràng.” Quý Thành Hạo nhanh chau mày, mệnh lệnh đối cô nói. Gã, đây là chữ hán không nghĩ có thể nghe thấy.

“Em...” Nhâm Cẩm Hồng đang muốn nói, một trận rừng mình đột nhiên lủi thân mà qua, làm cô không nhận được đánh cái hất xì. “Ắt xì!”

Ban đêm mùa thu vào đêm khuya có sương lạnh, cho dù ban ngày vẫn ở ngoài ba mươi độ cực nóng, đến ban đêm nhiệt độ không khí vẫn là hạ xuống trên dưới hai mươi độ. Cô mặc quần áo đơn bạc căn bản không chống đỡ được bốn phía cảm giác mát.

Cái gọi là không thể vãn hồi, cô lại tiếp tục đánh vài cái hất xì.

“Ắt xì! Ất xì! Ất xì!”

Quý Thành Hạo nhanh nhử mày, lập tức đem áo khoác trên người cởi ra choàng đến trên vai cô.

Áo khoác mang theo nhiệt độ cơ thể anh trong nháy mắt đem ấm áp dễ chịu vây quanh cô, làm cho Nhâm Cẩm Hồng thiếu chút nữa không thoải mái rên rỉ ra tiếng.

Cô hấp hấp cái mũi, không tự chủ đem áo kéo cao, đem mặt vùi vào trong đó, thật sâu ngửi thấy hương vị quen thuộc của anh. Hương vị này cô đã có nhiều năm không ngửi được, nhưng vẫn rõ ràng như cũ khắc sâu ở trong trí nhớ cô, một chút cũng không có thay đổi.

“Em thật sự là một chút cũng chưa thay đổi, luôn không rõ ràng, thời tiết thay đổi là thời điểm nên mặc thêm nhiều quần áo. Nay mà cũng dám mở miệng nói lớn lên thành thực nữ?” Anh trào phúng nói, trong giọng nói lộ ra trách cứ. Trong trí nhớ anh tựa hồ luôn là người cởi quần áo đưa cho cô mặc thêm.

“Em có mang áo khoác.” Cô giọng mũi dày đặc biểu thị.

“Thế áo khoác đâu?”

“Ở pub.” Nói xong cô trách tội nhìn hán một cái.

Anh phản ứng là giơ lên tay gõ cái ót của cô một cái. Khẩu!

“Như vậy em vì cái gì vừa nhìn thấy anh liền bỏ chạy, em cho là em đang chơi trò chơi mèo vờn chuột sao?” Anh khiển trách nói: “Về pub lấy áo khoác trước.” Nói là nói như vậy, nhưng trong giọng nói của anh là tràn ngập truy tìm hương vị căn nguyên.

Vì thế, Nhâm Cẩm Hồng biết con cá đã muốn thấy mỗi câu, bước tiếp theo sẽ chờ con cá lợi tới mắc câu.

2. Chương 2

“Em hiện tại ở chỗ nào?”

Quay về pub cầm lại áo khoác, Quý Thành Hạo mở miệng hỏi cô, Nhâm Cẩm Hồng thành thật nói cho anh cô ở nhà trọ, vì thế anh liền hướng cô hỏi địa chỉ nhà trọ, sau đó kêu cô lên xe, anh lái xe đưa cô trở về.

Nhâm Cẩm Hồng đương nhiên ngoan ngoãn nghe lời lên xe, bởi vì đối với kế hoạch của cô chuyện này trọng yếu phi thường, nếu anh không chủ động mở miệng, cô còn phải có biện pháp mời anh đưa cô trở về, làm cho anh thấy rõ ràng hiện tại chỗ nhà trọ cô ngủ lại có bao nhiêu khủng bố, tiến tới muốn cô chuyển đến nhà anh ở.

Cảm tạ ông trời làm cho buổi tối ngày thứ ba cô quay trở về đã đợi được anh, nếu không trời biết cô còn phải tiếp tục nán lại ở cái nhà trọ đáng sợ kia bao lâu?

Gian nhà trọ kia vừa bẩn lại vừa cũ, phòng còn ẩm ướt tràn ngập lẫn tăn hương vị nấm mốc, nhưng những thứ này kỳ thật cô còn có thể chịu được, chỉ cần chăm chỉ quét tước một chút, đem cửa sổ phòng mở ra, làm cho không khí lưu thông, lại đến công ty bách hóa mua một cái chăn đơn mới thật dày là được.

Vấn đề là ở nhà trọ thiết bị cách âm thật là siêu cấp kém, khách nhân đã thuộc giai cấp thấp lại long xà hỗn tạp, mấy lời phóng túng xấu xa, Tam Tự kinh, tiếng chửi mắng, thậm chí còn nghe thấy tiếng phun đờm.

Nhớ tới thanh âm đáng sợ này, Nhâm Cẩm Hồng không tự chủ được rung mình một cái.

“Tốt lắm, trước em nói ra rồi cuộc chuyện gì xảy ra?” Quý Thành Hạo đột nhiên mở miệng hỏi, vừa vặn giúp cô theo trí nhớ đáng sợ đi ra.

“Nói cái gì?” Cô tựa hồ phía trước nói rất nhiều, anh chỉ là cái gì?

“Am nói em còn không muốn gả.”

“Uhm.”

“Uhm cái gì? Là ai bức em phải gả? Bạn trai của em?”

“Bạn trai em cái gì nha?” Cô hừ thanh nói, có điểm khó chịu nhỏ, bởi vì lúc anh nói “bạn trai của em” này, thế nhưng chỉ có tò mò mà không có nửa điểm cảm giác.

“Người nào bức em gả, phải gả cho ai?”

“Gả cho anh, anh cảm thấy thế nào?” Cô cố ý nói như vậy.

Hắn mặt không chút thay đổi nhìn cô một cái, sau đó nói: “Nếu là muốn gả cho anh, em còn muốn chạy sao? Hắn là cầu còn không được, ăn mừng khẩn cấp đi?”

Một cổ khô nóng nhanh chóng bốc lên mặt Nhâm Cẩm Hồng, cô hoàn toàn không dự đoán được anh sẽ nói như vậy, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cô trừ bỏ mặt đỏ tai hồng, căn bản không biết nên phản kích như thế nào.

“Anh da mặt thực dày, đạn bắn cũng không thủng?” Một lát sau cô hừ, cong môi nói.

Anh nghe xong cười ha hả, đưa tay dùng sức xoa loạn đầu tóc của cô.

“Em còn không có trả lời vấn đề của anh, cô bé.” Anh cười nhắc nhở cô.

“Một tên em cho rằng là bạn bè bình thường, anh ta thực thích em, không khéo ba mẹ em cũng thực thích anh ta, cho rằng anh ta là một đối tượng tốt để kết hôn, cho nên em chỉ có thể chạy.” Cô trả lời vấn đề của anh.

“Cứ như vậy? Anh nói em có thể hay không vấn đề nhỏ mà hành động lớn, cô bé?” Anh tựa tiểu phi tiểu nói.

“Người ta đều mang ba mẹ đến cửa cầu hôn, còn cùng ba mẹ em năm người trò chuyện với nhau thật vui, ngay cả sinh lễ như thế nào cũng đều lấy ra nói chuyện, anh nói em đây là chuyện bé xé ra to?”

Trùng mắt liếc anh một cái, cô tức giận trả lời.

Anh ngẩn ngơ, đột nhiên cất tiếng cười to. “Không nghĩ tới em ở Vancouver được hoan nghênh như thế nha, cô bé? Thật sự là thất kính, thất kính.” Anh cười không thể ngăn được.

“Anh nghĩ rằng em nói lừa gạt anh sao?” Trùng hần liếc mắt một cái, có điểm cảm tức anh đối với cô xem thường. Nói cái gì không nghĩ tới?

“Không cần tức giận như thế, anh không nói như vậy.”

“Anh chính là không tin lời nói của em.”

“Không phải không tin, chính là không nghĩ tới năm đó em hoàn toàn giống một đứa con trai, trên người không có nửa điểm giống con gái, cô bé, nay thế nhưng chạm tay là có thể bỏng làm cho đàn ông đuổi tới nhà cầu hôn, chính là có loại cảm giác không thể tin được.” Anh cảm thán nói.

“Anh chưa từng nghe qua con gái mười tám sẽ thay đổi sao? Còn có, vịt xấu xí sẽ có ngày biến thành thiên nga.”

“Ý tứ chính là em là thiên nga sao?” Anh tựa tiểu phi tiểu tà nghệ liếc cô một cái.

“Ít nhất không phải là vịt xấu xí.” Cô nâng cằm lên cường điệu.

Lộ ra nụ cười như ẩn như hiện, anh lái xe đến con đường có gian nhà trọ nơi cô nói kia, sau đó bắt đầu tìm. “Em nói nhà trọ ở đâu?” Hấn hỏi.

“Chạy đến phía trước thì quẹo trái, lại quẹo phải là có thể thấy.” Cô chỉ con đường.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, Quý Thành Hạo chiếu theo lời cô nói, quẹo trái lại quẹo phải, tiếp theo nhìn thấy gian nhà trọ kia.

Đó là một nơi ngay cửa chính, cửa vào đều tối mờ mịt không rõ, tối tăm u ám giống như quỷ ốc, ngay cả đèn đường ban đêm chiếu xuống đều thấy vừa bẩn vừa cũ, hơn nữa một cái động đất cấp hai có thể đem nó chấn động đến suy sụp.

“Em ở tại nơi này?” Anh khó có thể tin hỏi.

“Đúng.” Cô gật đầu trả lời.

“Em điên rồi sao, Nhâm Cẩm Hồng?” Anh lập tức hướng cô lớn tiếng rít gào, “Em rốt cuộc có suy nghĩ hay không, đây là cái nơi quỷ quái gì, em dám ở nơi này? Em là chán sống, hay là nghĩ đến chính mình là nữ siêu nhân vô địch sao?” Anh quả thực bị cô làm phát điên rồi.

Cho dù ôm lỗ tai, Nhâm Cẩm Hồng vẫn cảm thấy lỗ tai bị chấn động đến ông ông vù vù, đau đầu nhức óc. Cô trừng mắt anh, xác định tiếng gầm gừ của anh tạm thời ngừng lại, mới buông hai tay ra.

“Anh nghĩ rằng em thích trọ ở loại địa phương này ak?” Cô vẽ mặt ủy khuất phiết môi nói: “Ai không thích ở tại khách sạn rộng lớn, sáng sủa và xa hoa, nhưng anh có biết khách sạn lớn phí nghỉ lại đắt bao nhiêu sao? Em làm sao có nhiều tiền như vậy.”

“Em sao không đi tìm Duẫn Cánh? Hấn có rất nhiều tiền.”

“Em không cần.”

Anh giận trừng mắt nhìn cô.

“Nếu cho anh cho họ biết em ở đâu, không cần thời gian một ngày bọn họ sẽ đến tìm em, đến lúc đó em nhất định sẽ bị bắt trở về.”

“Em chẳng lẽ không thể ngồi nói chuyện với bọn họ được sao?”

“Nếu nói chuyện hữu dụng, em còn bỏ đi sao?” Cô tức giận trả lời: “Dù sao anh cũng coi như hôm nay không gặp được em, không biết em ở đây là được. Em muốn xuống xe, cảm ơn anh đưa em trở về, bye bye.”

Nói xong, cô vẫy vẫy tay, xoay người hướng cửa xe, chuẩn bị mở cửa xuống xe, kết quả lại nghe thấy—khách. Thanh âm cửa xe khóa lại.

“Này!” Cô đột nhiên quay đầu kêu lên.

“Nói còn chưa dứt lời đừng nghĩ xuống xe.” Đem đèn xe bên trong mở lên, hấn lấy vẻ mặt bá đạo, biểu tình duy ngã độc tôn nhìn cô nói.

“Anh muốn em nói cái gì, đâu còn cái gì để nói?” Cô mặc danh kỳ hiệu hỏi.

“Ở trong ấn tượng của anh, ba em mãi không độc tài giống như em nói như vậy, có thể bắt buộc em làm chuyện em không muốn làm. Em tốt nhất đem hết thấy mọi chuyện nói thật.” Anh không chuyển mắt nhìn cô.

“Nào có.” Ánh mắt của cô mơ hồ.

“Nhâm Cẩm Hồng.” Khẩu khí cảnh cáo.

“Chẳng qua hẹn hò vài lần, hôn vài cái, sau đó.....” Cô muốn nói lại thôi hai tay vung lên, phiên chán nói: “Dù sao là bọn họ ngạc nhiên, thông thái rởm, tự nhiên là được rồi!”

Quý Thành Hạo nhắm mắt lại, tay nhu nhu cái trán, cảm giác đầu đau quá.

Trên thực tế anh không chỉ cảm thấy đau đầu, anh là cả người cũng không thấy thoải mái, chỉ vừa nghĩ đến hình ảnh cô bé này cùng một tên hỗn đản ở cùng một chỗ, anh liền tự nhiên sinh ra một cổ khuynh hướng bạo lực cùng xúc động muốn bắt đối phương lại đánh nhau một trận

Vì sao có thể như vậy?

Tâm tình này rốt cuộc là gì, vì sao lại tự nhiên lại nghĩ đem tên hỗn đản nào đó đánh một trận?

Anh ngay cả bộ dáng đối phương tròn hay bẹp, cao hay thấp đều không biết, tự nhiên lại mắng con nhà người ta là hỗn đản? Hơn nữa trọng yếu nhất là, vợ chồng nhà Nhâm nhị thúc bọn họ sẽ không thích một tên hỗn đản, đương nhiên càng miễn bàn chuyện muốn đem con gái gả gấp ột tên hỗn đản, nói cách khác, tên hỗn đản nào hử là không có khả năng thành một tên hỗn đản mới đúng..... Nhưng, mẹ nó! Anh vẫn cảm thấy tên hỗn đản nào đó là hỗn đản, dám đối với một tiểu nữ sinh xuống tay như vậy, hử ta căn bản là tên cầm thú đáng chết ngàn đao, hỗn cầu, khôn khiếp, không tàn nhẫn treo lên chính là không thể tiêu trừ khó chịu của anh.

Bọn Duẩn Cánh nếu biết có cái hỗn đản dám đối với cô bé làm ra cái loại sự tình này, hử là cũng sẽ có cùng ý nghĩ như vậy.

Quý Thành Hạo bỗng nhiên nháy mắt có loại hiểu ra, cảm giác sáng tỏ thông suốt.

Cô bé là đường muội của Duẩn Cánh, anh cùng Duẩn Cánh lại lớn lên từ nhỏ, lại là bạn bè tốt, đương nhiên cũng liền đem cô bé kia trở thành em gái của chính mình mà bảo hộ, cho nên mới có thể nghĩ hử đi cái tên hỗn đản kia, trước khi kết hôn dám loạn chạm vào “muội muội” hử.

Nguyên lai là tâm tính ca ca cùng tình huynh trưởng kết hợp lại quấy phá, làm anh tức giận bất bình nha, cuối cùng anh đã hiểu.

“Anh làm chi đột nhiên không nói lời nào, như vậy cực kỳ dọa người nha.” Thấy anh trầm mặc thật lâu không nói, Nhâm Cẩm Hồng không yên bất an mở miệng.

Cô không xác định có phải cấp thuốc quá mạnh hay không, có lẽ cô nên nói cho anh, kỳ thật kinh nghiệm của cô chỉ tới hôn môi cùng vài em nhỏ mà thôi, bởi vì cô thật sự không thể chịu đựng được người khác ở trên người cô sờ loạn vào, cho nên đã thử, thay đổi hai, ba lượt đối tượng kết giao, sau một thời gian ngắn cô liền bỏ qua.

“Em cũng sẽ cảm thấy sợ hãi nha?” Anh mở mắt ra đối cô trào phúng nói.

“Đương nhiên, em cũng không phải như anh nói là vô địch nữ siêu nhân.” Cô hướng anh làm cái mặt quỷ.

Quý Thành Hạo đột nhiên cười to hai tiếng, sau đó đem khóa cửa xe mở ra, bên trong xe bỗng nhiên vang lên “khách” một thanh âm vang lên.

“Xuống xe.” Anh nói.

Nhâm Cẩm Hồng hô hấp cứng lại, nhịn không được dao động xuống.

Anh đây là cái ý tứ gì? Kế hoạch của cô thất bại sao? Cô nhìn sai anh sao? Anh thật sự muốn cho cô tiếp tục ở nơi này, cho dù chính mắt thấy nơi này tồi tàn, khủng bố cùng nguy hiểm sao, vẫn thờ ơ quyết định muốn thả cô ở trong này tự sinh tự diệt sao? Anh thật sự là người vô tình vô nghĩa như vậy sao?

“Đi thu thập hành lý.” Anh mệnh lệnh.

“Cái gì?” Nhất thời phản ứng lại, cô ngơ ngác nhìn anh.

“Anh nói em đi thu thập hành lý, rồi đi khỏi địa phương quỷ quái này.”

“Rời đi nơi này thì đi đâu?” Cô trừng mắt nhìn, hô hấp thật cẩn thận hỏi.

“Đi đâu đều so với nơi này tốt hơn.” Anh nói.

“Đi đâu đều so với nơi này đấy.” Cô nói.

“Anh bỏ tiền.”

“Em không cần. Em làm chi muốn dùng tiền của anh?”

“Tiền anh ư, chờ em có tiền trả lại anh.”

“Em đây lại càng không muốn, đồng dạng đều là xài tiền của chính mình, em làm chi muốn xá tiện nghi mà lại đắt tiền? Em lại không có tiền, cũng không có cái năng lực kiếm tiền nhiều như vậy để trả lại cho anh.”

Quý Thành Hạo cảm giận ỏi ra một ngụm đại khí.

“Em chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.” Cô vẻ mặt vô tội nói.

“Được vậy đến ở nhà của anh, không thu tiền thuê nhà của em, như vậy không cần đem em bán lấy tiền, như vậy có thể được đi?”

Ah! Ah ah ah! Nhâm Cẩm hồng ở trong lòng lớn tiếng hoan hô, nhưng ở mặt ngoài vẫn bất động thánh sắc.

“Anh nói là thật chẳng? Không thu tiền thuê nhà của em, phí sinh hoạt đâu? Anh sẽ không thay đổi suy nghĩ mà thu tiền điện nước, tiền gas, tiền cơm nước, chi phí phụ linh tinh chứ.” Cô tính toán chi lý hỏi.

Quý Thành Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, lấy vẻ mặt biểu tình chịu ô nhục trừng mắt nhìn cô.

“Ý định của em là muốn anh tức chết sao, cô bé?” Anh thốt ra. Tiền điện nước, tiền ga, tiền cơm nước. Anh là người keo kiệt như vậy sao? Cô bé kia thật sự là rất biết cách làm ô nhục người khác!

“Em chỉ là muốn làm rõ ràng thôi, miễn cho lúc đó từ thiên đường rơi vào trong địa ngục.”

“Anh hiện tại có thể khiến em rơi vào trong địa ngục.” Anh làm bộ đưa tay muốn bóp cổ cô.

“A!” Cô vừa cười vừa hét lên, vội vàng đẩy cửa xe ra nhảy xuống xe, cũng không quay đầu lại chạy vào nhà trọ thu thập hành lý.

Lần đầu tiên đi vào trong phòng của Quý Thành Hạo, Nhâm Cẩm Hồng lấy một bộ dáng làm trộm, ló đầu ra nhìn rồi lại rón ra rón rén, chọc Quý Thành Hạo nhìn không được cong lên ngón trỏ “khẩu” một tiếng gõ cái trán cô một cái.

“Đau quá.” Xoa cái trán bị gõ đau, cô đối anh nhú mày chu miệng nói,

“Em làm chi giống như trộm?” Anh vẻ mặt buồn cười hỏi cô.

“Em lo lắng có thể âm ỷ đến người khác nha.” Cô trả lời đương nhiên.

“Anh ở một mình có thể âm ỷ đến ai?”

“Bạn gái anh nha, có lẽ anh không cùng bạn gái ở chung.”

“Nếu anh cùng bạn gái ở chung, em còn có thể ở tiến vào nhà anh sao? Dùng cái đầu suy nghĩ một chút.” Khẩu!

Đầu của cô lại bị anh gõ một cái.

“Ai biết, anh là người luôn luôn có thói quen làm theo ý mình, đối với bạn gái càng vô tình, ai biết được anh có thể hay không nghĩ đến cảm giác của đối phương, đem em mang về nhà, sau đó bỏ đi đối phương. Em mới không nghĩ sẽ làm người thứ ba, làm phá hư con gái nhà người ta nha.

Cô lăm bầu lăm bầu thì thào nói.

“Em lý giải anh.” Anh cười ha ha một tiếng: “Bất quá em yên tâm, anh cũng không đem phụ nữ mang về nhà, càng miễn bàn là làm cho phụ nữ ở nơi này. Đến, anh mang em đi tới phòng.” Nói xong anh mang theo hành lý của cô tiêu sái ở phía trước dẫn đường.

“Cho nên ý của em là, không lo em là phụ nữ là được rồi?” Đi theo phía sau anh, cô nhìn không được lấy giọng điệu đùa cợt thử hỏi anh.

“Đúng vậy.” Anh thế nhưng không chút do dự trả lời.

“Đáng giận, hỗn đản.” Cô không cần thận thốt ra.

Anh ở trong nháy mắt dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn cô, mày chọn cao cao.

“Em vừa rồi nói cái gì?”

“Không có nha.” Cô giả ngu.

“Anh nghe thấy có người nói anh là đáng giận hỗn đản.”

“Thật vậy chẳng? Là ai lớn mật như vậy, vô lễ lại không biết sống chết? Anh nói cho em biết, em đi giáo huấn hần.”

Nắm chặt nắm tay, cô lấy vẻ mặt biểu tình lòng đầy căm phẫn nói, làm cho Quý Thành Hạo nhin không được bật cười.

“Em, cô bé kia!” Đưa tay dùng sức đem tóc của cô sờ loạn, hần xoay người đem cửa phòng đóng chặt trước mắt mở ra, bật đèn điện trong phòng lên, lui ra phía sau từng bước làm cho cô đi vào cửa.

“Gian phòng này cho em dùng, bên trong cái gì đều có, cũng có phòng tắm, tùy em dùng như thế nào đều được.”

Một chút, hần tăng mạnh giọng điệu nói với cô một câu. “ Không thu tiền.”

“Ý tứ là, muốn dùng gì đó bên ngoài phòng này đều phải trả tiền là được rồi?” Ngoài cười nhưng trong không cười quay lại nói với anh một câu, cô ý định nghĩ đem anh tức chết.

“Em cô bé này vài năm, trừ bỏ tóc dài, cùng công lực khua môi múa mép ở ngoài, còn cái gì dài ra sao?” Anh vừa bực mình lại vừa buồn cười, trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái.

“Có nha, bộ ngực.” Ngắc đầu ưỡn ngực cô nghiêm trang trả lời.

Quý Thành Hạo ngẩn ngơ, căn bản không nghĩ tới cô lại toát ra như vậy một cái sáng ý đáp án. Bộ ngực? Khá lắm bộ ngực nha.

Hần chăm chú nhìn bộ ngực không hề bằng phẳng của cô, nhin không được cất tiếng cười to.

“Ha ha.....” Anh cười đến siêu vui vẻ, siêu lớn tiếng, trong khoảng thời gian ngắn trừ bỏ cười, thế nhưng không có biện pháp mở miệng nói chuyện.

Hần đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô, ý tứ kêu cô nghỉ ngơi, liền xoay người rời đi cũng không quay đầu lại, còn có lòng tốt đóng cửa phòng của cô lại, bất quá ngay cả như vậy, tiếng cười to khoa trương của anh vẫn xuyên qua cửa mà tiến vào trong tai Nhâm Cẩm Hồng thật lâu không có ngừng lại.

Có thể cười như vậy sao? Nhâm Cẩm Hồng khó hiểu đoán. Cô cũng không có nói dối nha, bộ ngực của cô xác thực so với trước kia lớn rất nhiều, trước kia chỉ có cỡ A, hiện tại cỡ B+ nha. Đây biến hóa là coi như rõ ràng đi?

Hay anh cảm thấy A hoặc b đối với hần đều nhỏ, chỉ có cỡ ngoài D mới kêu có bộ ngực?

Oán hận quay đầu trừng mắt nhìn cửa phòng anh vừa rời đi liếc mắt một cái, cô không ngăn chặn được chữ nhỏ một tiếng: “Sắc lang!”

Trong nhà đột nhiên nhiều ra một người, đối với cuộc sống của Quý Thành Hạo cũng không có tạo thành thay đổi quá lớn, dù sao thực khách này cũng không phải cái tiểu hài tử cần phải chiều cố, mà là một đại nhân đã muốn trưởng thành, cho nên anh vẫn tiếp tục cuộc sống làm theo ý mình, đi làm, tan tầm cùng phụ nữ hẹn hò, đồng thời tiếp tục phiền não làm thế nào giải quyết vấn đề việc sắp cùng cô dâu thân cận.

Anh tương đối thoải mái tự tại khiến Nhâm Cẩm Hồng quả thực là khóc không ra nước mắt. Bởi vì chuyển đến nhà anh ở ba ngày sau, cô đột nhiên phát hiện tính toán của mình thành công quá nhanh.

Cái gì gần quan được ban lộc thôi, ba ngày xuống dưới, cô nhìn thấy Quý Thành Hạo số lần căn bản là đếm được trên đầu ngón tay, thời gian ở chung lại ngắn đến đáng thương.

Toàn bộ tính lại cũng không đến một giờ nha. Cô thật sự hoài nghi, cũng thực ai oán.

Nhìn ngoài cửa sổ sát đất không biết đã mưa khi nào, cô hát lên bài hát của ca sĩ Trương Huệ Muội mà cô thích nhất, bài ——Em có thể ôm anh sao?

“Bên ngoài mưa vẫn rơi, giống như máu ở lòng em nhỏ giọt, yêu anh lâu như vậy, kỳ thật đều không dễ dàng. Sẽ có sự phân cách, anh và em sẽ không còn liên quan đến nhau.....Ai!” Hát xong, cô đột nhiên khẽ thở dài.

Cô làm chi hát như vậy, suy sụp chính mình a, đều không có cùng anh bắt đầu, ngay tại nơi này hát sẽ chia cách này nọ, thật sự là bệnh thần kinh.

Lắc đầu, cô quay đầu mắt nhìn đồng hồ báo thức trên tường. Đều nhanh đến 10 giờ, anh hôm nay tăng ca, hay là chạy tới quán bar lặn lội đây?

“Ai!” Không tự giác, cô lại thở dài.

Cô có phải hay không muốn thay đổi kế hoạch tác chiến, không thể giống một thiếu phụ luống tuổi có chồng đợi không được ông chồng hoa tâm trở về nhà, canh giữ ở trong nhà tự ai hối tiếc đâu? Chính là nói thay đổi rất đơn giản, vấn đề ở chỗ, kế hoạch ở nơi nào nha?

Khẽ nhăn mày, lại một lần nữa đem tầm mắt chuyển tới mưa rơi bên ngoài cửa sổ, sau đó thấy ngoài cửa sổ tối đen đột nhiên bị một đạo tia chớp sáng lên giữa không trung.

Mặt cô nhất thời trắng bệch, còn không kịp che lỗ tai, sét đã đánh: “Ầm vang” một tiếng nổ vang ở bên tai cô. cô Sợ tới mức hai tay che tai lớn tiếng hét rầm lên——“A!”

Quý Thành Hạo đẩy ra cửa nhà thấy thanh âm thét chói tai kinh thiên động địa, anh nhanh chóng chạy hướng cô, ngay cả cửa lớn cũng quên đóng, trong nháy mắt liền vọt tới bên người cô, đem cô đang run run kéo vào trong lòng, mang cô cách xa cửa sổ.

“em cô bé này, biết rõ đang mưa, chính mình lại sợ sét đánh, làm chi vừa rồi còn đứng bên cửa sổ?” Anh khẽ nhăn mày thấp giọng mắng, đồng thời tìm được điều khiển từ xa đem rèm cửa sổ buông xuống, cách trở cảnh mưa ngoài cửa sổ.

“Quý Thành Hạo?” Cô mờ mịt từ trong lòng anh ngẩng đầu lên.

“Đương nhiên là anh, bằng không còn ai vào đây? Anh tức giận nói, sau đó đem cô tiến vào sô pha, trên cao nhìn xuống nhú mày trừng cô. “Em đã mấy tuổi, thế nhưng còn giống trước kia sợ sét đánh?”

“Anh đã mấy tuổi, còn giống trước kia thích xem truyện tranh?” Cô trừng mắt nhìn, tuy rằng vẻ mặt tái nhợt, cũng không cam lòng yếu thế nói lại.

Tin tưởng sao? Một người ba mươi mốt tuổi, chẳng quản một công ty có ít nhất hơn một ngàn nhân viên, thế nhưng lại nhiệt tình yêu thích xem truyện tranh đến nỗi có được cả một thư khố, bên trong lại còn có trang bị máy ổn định nhiệt độ bốn mùa. Đối với truyện tranh còn tốt hơn so với phụ nữ.

“Đó là hứng thú, không ai quy định hứng thú phải tùy theo tuổi thay đổi.” Hắn nhú mày nói.

“Em đó là thiên tính, thiên tính không phải nói sửa là sửa được.”

“Em đó là nhất gan.”

“Được, nhất gan kia cũng là thiên tính, không có khả năng.....”

Ầm vang! Ngoài cửa lại truyền đến tiếng sấm sét vang lên, sợ tới mức cô lập tức che lỗ tai, ngăn chặn không được hét lên một tiếng.

“A!”

Quý Thành Hạo nhìn không khỏi thở dài một hơi. Hoàn hảo anh đi ra công ty thấy đang mưa, liền hủy bỏ cuộc hẹn buổi tối trực tiếp về đến nhà, nếu không trời biết để cô bé này một mình ở nhà, nhà anh có thể hay không bị cô tiếng hét chói tai hoảng sợ của cô làm sụp mất?

Đã là hai mươi năm tuổi, thế nhưng còn có thể sợ sét đánh thành như vậy? Thực là không có biện pháp với cô.

Xem ra mười năm qua đi, lá gan của cô hoàn toàn cũng không theo tuổi của cô lớn một điểm. Hẳn phải nghĩ biện pháp rời lực chú ý của cô đi mới được, nếu không yết hầu của cô cũng bị thương, lỗ tai của anh cũng bị cô thét bị thương.

“Cô bé, anh đói bụng, em nấu mỳ ăn liền cho anh ăn có được không?” Anh vỗ về bụng nói với cô.

“Anh còn không có ăn bữa tối?” Buông hai tay đang ôm lỗ tai ra, cô kinh ngạc nhìn anh hỏi.

“Đúng rồi, vừa mới xong việc từ công ty ra, vốn đi mua chút gì đó ăn, ai biết bên ngoài mưa lại lớn như vậy, đến chỗ nào cũng không tiện.” Nói xong, anh đột nhiên giống như hao hết sức lực, thật mạnh ngã ngồi trên sofa, sau đó rên rỉ kêu lên: “Anh sắp chết đói.”

Nghe kêu lên anh như vậy, Nhâm Cẩm Hồng làm sao có biện pháp ngồi trên sofa bất động, cô vội vàng đứng dậy đi vào phòng bếp, liền vội vàng mở ra tủ lạnh.

Ngồi ở trên sofa Quý Thành Hạo nhìn không được mỉm cười đứng lên, biết như vậy là được, bắt quá vì để phòng ngừa vạn nhất, anh vẫn là đem tivi mở ra, đem âm lượng tăng đến khi có thể hoàn toàn ngăn tiếng mưa ở bên ngoài, mới đứng dậy đi về hướng cô.

“Cô bé, anh về phòng tắm rửa trước nha.” Anh nói với cô.

“Được, đừng tắm lâu, rửa mặt một chút là tốt rồi.” Cô quay đầu đối với anh nói một tiếng, lập tức đem lực chú ý về đồ đang nấu, nếu không tập trung nấu ăn, cô sẽ bị bên ngoài tiếng sấm làm cho sợ tới mức mặt trắng bệch, chút đều không có hoài nghi anh vừa rồi còn kêu chết đói, hiện tại làm sao đột nhiên có khí lực đi tắm rửa.

“Đã biết.” Quý Thành Hạo mân môi nói, xoay người đi trở về phòng.

Cho dù cô không nói, anh cũng sẽ tắm thật mau, không phải vì đói, mà là vì này cô bé không có can đảm, bởi vì một khi nấu ăn xong, lực chú ý không hề tập trung vào nấu ăn nữa, cô có lẽ là sẽ bị tiếng sấm ầm vang làm cho sắc mặt trắng bệch, kinh hãi gọi dậy, anh vẫn là bồi ở bên cạnh cô có vẻ tốt hơn.

Vừa cởi quần áo vừa đi vào phòng tắm, hẳn phỏng chừng cô nấu có lẽ cần trên dưới 15 phút, cho nên hẳn vẫn có thể thực thông dong tắm rửa gội đầu, không cần kiểu tắm chiến đấu.

15 phút sau, hẳn mặc màu trắng hươu nhàn, một thân nhẹ nhàng khoan khoái tiêu sái ra khỏi phòng, đi về hướng phòng bếp.

“Còn chưa có được sao?” Hẳn hỏi cô đồng thời nghe thấy bên ngoài lại vang lên một tiếng sấm.

“Mau lắm.” Cô nhanh chóng quay đầu nhìn hẳn một cái trả lời, tựa hồ không có nghe thấy tiếng sấm kia.

Vì thế anh hơi chút buông xuống.

Đi đến bên cạnh bàn ăn, lấy ghế ngồi xuống, anh nhìn bóng dáng cô bận rộn ở phòng bếp.

Thân mình yếu điệu mảnh khảnh, tóc dày mà dài thẳng đến thắt lưng, hai chân thon dài, còn có mông nhỏ mê người.

Cô bé kia thật đã trưởng thành, biến thành một mỹ nữ phát sáng, hiện tại cô chỉ cần đi đến trên đường phố, khẳng định sẽ có rất nhiều đàn ông đối với cô chảy nước miếng, mà không phải giống mười năm trước là đổ máu—bị cô đánh cho đổ máu, bởi vì người nọ thể nhưng quá đàn, bởi vì có nhiều nữ sinh thích cô “Mĩ thiếu niên” này, mà xem cô không vừa mắt chạy đến tìm cô gây phiền toái, bị đánh cũng là xứng đáng.

Kỳ thật cô có thể từ bị con gái sùng bái theo đuổi mà thay đổi trở thành mỹ nữ cô bé, làm cho đàn ông chảy nước miếng, anh hẳn là muốn thay cô cảm thấy vui vẻ mới đúng, dù sao đây cũng là chuyện tốt. Bởi vì con gái mà bị con gái thích rất quái lạ, bị đàn ông thích mới đúng, nhưng....Ai, anh cũng không biết, chính là cảm giác kỳ quái không hiểu nổi.

Cô bé nhà chúng ta đã trưởng thành, anh —— có quá nhiều cảm xúc.

3. Chương 3

Sau khi ăn xong, bên ngoài cơn đông lớn nhưng lại ngoài ý muốn dừng lại, không hề có tiếng sấm vang lên.

Quý Thành Hạo đi đến trước cửa sổ, đem rèm cửa sổ xốc lên nhìn về phía bầu trời đêm, nơi đó ngoại trừ tối đen như mực, đương nhiên cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng mà mưa cũng đã tạnh hẳn.

Tin tức tivi nói trận này nguyên nhân do khối không khí lạnh khiến cho cơn đông tới đã vội đi mau, cư dân huyện thị Đài Bắc đều có thể cảm nhận được, nhưng không có nhắc tới khi nào nó sẽ lại đi, mưa hay tạnh cũng giống nhau vừa vội vừa mau.

Bất quá mặc kệ như thế nào, ít nhất sấm đã dừng lại. Hiện tại anh chỉ cần nhanh chút đem cô đuổi về giường ngủ, sau đó chờ cô ngủ không nghe thấy tiếng sấm, thì sẽ không cảm thấy sợ hãi nữa.

“Cô bé, cảm ơn mì của em. Thời gian không còn sớm, đi ngủ sớm một chút, anh cũng muốn ngủ.” Anh buông rèm cửa sổ, xoay người nói với cô.

“Vừa mới ăn no mà ngủ ngay đối với thân thể không tốt, em cùng anh nói chuyện phiếm tiêu hóa một chút rồi ngủ được không?” Nhâm Cẩm Hồng khẽ sưng sốt xuống sau đó nói, khó được có thời gian cùng cơ hội ở chung với anh, cô tuyệt không nghĩ đến “ngủ”.

“Không tốt.” Anh quả quyết bác bỏ.

“Vì sao?” Cô nhin không được thốt ra hỏi.

“Em không thấy anh mệt đến ánh mắt sắp không mở được ra rồi sao?” Mí mắt anh lộ ra vẻ mệt mỏi trầm trọng thúc giục cô. “Nhanh đi ngủ.” Tắt tivi đi.

“Nhưng em còn chưa muốn ngủ.”

“Nằm lên trên giường nhắm mắt lại tự nhiên sẽ muốn ngủ.”

“Nếu đơn giản như vậy, trên thế giới này sẽ không có người mất ngủ.” Cô trợn trắng mắt nói.

Thật là, cô bé kia như thế nào lại giống như trước đây đầu óc trì độn như vậy, nói không thông? Quý Thành Hạo nhin không được trở mình xem thường. “Em nếu không thừa dịp cơn đông hiện tại đang dừng lại, nhanh ngủ, cơn đông lại đến lần nữa như thế này, em muốn ngủ cũng ngủ không được.” Anh trực tiếp nói rõ với cô.

Cô nghe như vậy cả người cứng đờ, sắc mặt không tự chủ được chậm rãi biến trắng. Nhìn về phía hướng cửa sổ, cô đột nhiên biểu tình có chút kinh hoàng thất thố cùng không biết phải làm sao.

“Quý Thành Hạo.” Cô sợ hãi kêu.

“Làm chi?” Anh ngáp một cái, bất buộc chính mình không nhìn thấy bộ dáng đáng thương, yếu ớt của cô.

“Anh không cần ngủ sớm như vậy, lại giúp em một chút được không?”

“Không tốt, anh mệt đến sắp tê liệt, em không buồn ngủ nhưng mà anh muốn ngủ, ngủ ngon.” Anh hạ quyết tâm cự tuyệt cô, nói xong trực tiếp bước đi trở về phòng, hy vọng như vậy có thể bức cô trở về phòng ngủ.

Nhưng anh không nghĩ tới là, cô thể nhưng đi theo sau vào trong phòng anh?

“Cô bé, em là không phải đi nhầm phòng?” Anh nhin không được hỏi.

“Em là đến hát bài ngủ ngon cho anh nghe, chờ anh ngủ rồi em liền đi ra ngoài.” Cô nghiêm mặt cười thuyết minh đối với anh.

“Người mất ngủ là em cũng không phải anh, em hát cho chính mình nghe là được. Anh lôi bả vai của cô đẩy ra ngoài cửa phòng. “Ngủ ngon.”

“Quý Thành Hạo, tối nay em ngủ cùng với anh được không?” Cô tự nhiên dừng lại cước bộ, xoay người thỉnh cầu hỏi.

Hắn bị dọa đến dừng lại cước bộ.

“Em ở đùa giỡn cái gì? Em cho là em hiện tại mấy tuổi? Anh mấy tuổi?” Hấn trừng mắt hỏi.

“Việc này cùng mấy tuổi có cái quan hệ gì?” Cô khó hiểu hỏi.

“Đương nhiên là có, anh là đàn ông trưởng thành, mà em là phụ nữ trưởng thành!”

“Ý anh là anh có thể đột nhiên biến thành sắc lang bỏ nhào vào em sao?”

“Đúng vậy!” Anh đe dọa nhe răng trợn mắt nói với cô.

“Tốt quá, vậy thì đến nha.” Cô hai tay hé ra, vẻ mặt lộ ra biểu tình hợp tác.

“Đến nha?” Hấn trừng mắt cô, cắn răng lặp lại lời của cô.

“Đúng rồi, ngẫu nhiên em sẽ nghĩ, không cùng anh làm anh em, làm tình nhân sẽ là cảm giác gì, đêm nay vừa vặn có thể thử xem xem.....” Cô xem xét hấn nói, trong ánh mắt có mấy phần ám muội.

“Thử cái đầu của em!” Tay anh dùng sức nhanh chóng gõ cô một cái.

“Đau quá.” Cô nhịn không được ôm cái trán đau kêu ra tiếng.

“Đau là tốt, như vậy cái đầu em mới có thể không thể suy nghĩ miên man!” Anh tức giận nói, sau đó lại gõ cái trán của cô, dùng sức một cái đem cô đẩy ra ngoài cửa phòng. “Ngủ ngon.” Anh bỏ lại hai chữ này, đang muốn đem cửa phòng đóng lại, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng sấm thật lớn.

Ầm vang!

“A!” Mới bị đẩy ra cửa phòng cô lập tức hét lên một tiếng, ôm lỗ tai vọt vào trong lòng anh.

Quý Thành Hạo chút nữa lớn tiếng nguyên rủa. Mẹ nó, ông trời có tất yếu ở phía sau tham gia đá thêm một cước sao?

“Cô bé——” Tay anh kề sát muốn đem thân thể mềm mại hương thơm ngọt ngào đẩy cách ra một chút, không nghĩ tới một tiếng sấm khác lại theo ngoài phòng nổ tung.

Ầm vang!

“A!” Cô lại một lần nữa hét chói tai ra tiếng, sau cả người kịch liệt chấn động, lại gần anh càng nhanh, hại anh thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng.

Mẹ nó, cô bé kia nghĩ anh là đầu gỗ, là tảng đá sao? Tuy rằng anh từ trước tới nay vẫn xem cô là em gái mà đối đãi, nhưng bọn họ dù sao cũng không phải là anh em thật nha, hơn nữa cô mới mở miệng nói ngủ cùng anh, bọn họ còn nói cái gì đàn ông phụ nữ trưởng thành, cô hiện tại cứ như vậy kề sát hấn, cô rốt cuộc là.....là muốn chinh anh hay là hại anh?

Thân mình mềm mại, hương vị thơm tho, hình ảnh cô vì hấn nấu cơm bỗng nhiên cùng thân người cô kết hợp cùng một chỗ, thân hình yếu điệu, tóc dày dài, chân thon dài, mông mê người ——đáng chết! Anh suy nghĩ cái gì? Thế nhưng cảm giác khí huyết chính mình đang dần dần bốc lên, cô là em gái nha!

Cắn răng lại, anh nhẫn tâm đem cô trên người đẩy ra.

“Cô bé, anh thật sự buồn ngủ, chính em tự trông coi đi.” Nói xong, anh lưu loát đem cô đẩy ra ngoài cửa phòng, đóng cửa phòng, còn không quên khóa.

Ầm vang! “A!”

Ngoài phòng lại truyền đến một tiếng sấm kinh thiên động địa, mà ngoài cửa cũng lại truyền đến tiếng cô hoảng sợ hét chói tai.

Nắm chặt tay, Quý Thành Hạo ngăn cản chính mình mềm lòng mở cửa làm cho cô tiến vào trong phòng anh, bởi vì nếu thực sự làm cho cô tiến vào, coi cả tính cô, nhất định cô lại khó khăn không tha, hơn nữa lại không đi, cuối cùng thậm chí lại nhảy trên giường anh, cứng rắn muốn cùng anh ngủ.

Nghĩ đến hình ảnh kia, hấn không tự chủ được cả người cứng ngắc đứng lên.

Ầm vang!

“A!”

Tiếng sấm lại vang lên lần nữa, đương nhiên tiếng thét chói tai của cô cũng tùy theo vang lên.

Quý Thành Hạo dùng sức hít vào một hơi, nắm chặt nắm tay lại lần nữa bắt buộc chính mình xoay người đi cách cánh cửa, nằm trên giường ngủ.

Nhưng mà, nằm trên giường thì anh làm được, còn chuyện đi ngủ lại không được.

Bên ngoài mưa vẫn luôn luôn rơi xuống, ngẫu nhiên cùng với tiếng sấm ầm vang, mà tiếng hét chói tai của cô mặc dù ở trải qua vài phút đồng hồ, hoặc mười phút, hai mươi phút sau, đã rời xa ngoài cửa phòng anh, không hề vang lên, nhưng thay đổi ở trong lòng anh không ngừng mà vang lên, cùng với thời điểm mỗi một lần sấm vang bên ngoài cửa sổ.

Cô bé kia, như thế nào lớn lên vẫn như vậy, vẫn làm cho người ta không yên lòng.

Là anh rất thích lo lắng sao?

Ai!

Trong phòng im lặng, hắt lại về trễ——hoặc là không về?

Đã muốn liên tục một tuần, mỗi ngày anh đều tới nửa đêm mới về nhà, có đôi khi còn ngủ đêm ở bên ngoài, cũng không biết anh bận cái việc gì.... Được, cô không phải không biết, chính là không thừa nhận, không thương tâm nghĩ mà thôi, cho nên mới giả bộ không hiểu.

Nhưng trốn tránh có thể giải quyết sự tình sao? Có thể giúp cô đạt được điều cô muốn sao? Đáp án đương nhiên là không được.

Cho nên buổi sáng ngày hôm qua cô gọi điện thoại mời thám tử lúc trước giúp cô điều tra Quý Thành Hạo giúp đỡ, lại theo dõi Quý Thành Hạo xem anh làm cái gì, buổi tối là ở lại công ty tăng ca, hay là.... Tóm lại, nếu ôm cây không đợi được thỏ, cô đành phải thay đổi kế hoạch đối phương thức xuất kích.

Ring ring.... Di động đặt ở trên bàn trà bỗng nhiên vang lên, làm cho cô đợi điện thoại cả một buổi tối cuối cùng cũng gọi đến, cô rất nhanh nghe máy.

“A lô?”

“Nhâm tiểu thư, mục tiêu vừa mới đi vào Rose’s, cô muốn đến đây sao?”

“Rose’s?”

“Một gian Lounge Bar, cô muốn qua đây sao?”

“Muốn”, cô không chút do dự trả lời.

“Ok, tôi nói địa chỉ cho cô, cô chép lại.”

“Được.” Cô lập tức cầm lấy giấy bút, đem địa chỉ đối phương nói chép xuống.

“Tôi sẽ canh giữ bên ngoài, xác định mục tiêu không có rời đi, cho đến khi cô tới mới đi.” Đối phương nói xong cắt đứt điện thoại.

Sau đó, qua nửa giờ, Nhâm Cẩm Hồng đi vào Rose’s nơi Quý Thành Hạo đặt chân đêm nay.

Đêm nay cô mang đôi ủng cao ba tấc, mặc áo thun t-shirt kiểu mốt hiện nay, cổ chữ V, bó sát người, phô hoàn toàn dáng người có lỗi có lôm của cô ra. Quần đùi ngắn đến mức áo thun gần như che khuất lại quần, nhìn giống như cô không mặc quần đùi, hơn nữa lại càng khiến cặp đùi thon dài gợi cảm của cô lộ ra, làm cho người ta nhìn không kiềm chế được ý nghĩ bay bay, tim đập rộn ràng, huyết mạch nóng bỏng.

Miệng cô giương lên, hai mắt đàn ông mê đắm đều nghiêng người mà nhường cô đi qua.

Cô thướt tha tiêu sái tiến vào Rose’s.

Mỹ nữ hiện thân, trong quán lập tức biến thành ra-đa, trong nháy mắt liên tục trung mục tiêu. Ánh mắt đàn ông biến đổi, tiếp theo ánh mắt phụ nữ biến thành mũi tên nhọn, có thể ở trong nháy mắt liên tục tìm thấy mục tiêu, hơn nữa mạnh mẽ mà bắn ra.

Sau đó, không cần tốn nhiều sức, cô đi vào trong tiệm sau 10 phút, lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Cô không vội mà tìm mục tiêu, dù sao mỗi câu đều đã quăng, cô sẽ không sợ con cá không thấy mỗi câu.

Khỏe miệng Nhâm Cẩm Hồng khẽ dương, con mắt sáng trong suốt hiện ra, gò má trắng nõn như gôm sứ theo cảm giác say mà hiện lên thản nhiên đỏ bừng, mỹ lệ động lòng người.

Tâm tình của cô không sai, cô bị vây vòng quanh, đàn ông lấy lòng đùa giỡn khiến cô vui vẻ môi anh đào khi mở khi đóng, bộ dáng khiêu gợi cùng tiếng cười trong trẻo, tất cả đều làm cho những người đàn ông bên cạnh nhìn đến hai mắt mê muội.

Đàn ông vây chung quanh người cô càng ngày càng nhiều, không khí cũng càng lúc càng náo nhiệt, bất tri bất giác, cô ngồi cùng một pub nhưng lại ngồi khác chỗ, giống như bên kia bàn để vương Quý Thành Hạo bị phụ nữ vây chung quanh phân rõ ràng trở thành hai đại tiêu điểm, cũng bởi vậy rốt cuộc khiến hấn chú ý.

Quý Thành Hạo khẽ nhíu mày, đem tầm mắt chuyển hướng phía trước bên phải khu vực quá mức náo nhiệt, muốn nhìn rõ ràng ở bên kia náo nhiệt cái gì.

“Không biết làm sao vừa tới một cô gái quái dị, quần siêu ngắn, siêu không biết xấu hổ.” Vừa thấy anh dời đi lực chú ý, mấy cô nàng này lập tức phê bình.

“Tại đây dưới ánh đèn, đầu tóc của cô ta thế nhưng còn có thể lờ lờ sáng lên, tóc cô ta nhất định là phun rất nhiều, cô ta nhất định hiểu đùa giỡn tâm cơ như thế nào.” người phụ nữ ngồi ở bên tay trái anh đồng thời tiếp lời.

“Xem cách ăn mặc của cô ta, chỉ biết cô ta nhất định là phụ nữ tùy tiện.”

“Loại con gái này nhất định là tới cười kẻ ngốc.”

“Nói trắng ra, căn bản chính là cái đồ dè tiện.”

Quay chung quanh ở bên người Quý Thành Hạo, 5 phút trước các cô còn gay gắt đối chọi, trong nháy mắt tất cả toàn bộ đều cùng chung mối thù đứng lên, bởi vì chỉ cần vương tử pub Quý Thành Hạo ánh mắt chuyển dời đến cô gái nào đó qua thời gian 5 phút, các cô cùng những người đêm nay đều biết chơi xong rồi.

Cho nên, các cô ở trong 5 phút đem lực chú ý của hấn lại lần nữa kéo quay về, hoặc là giới tất hứng thú của anh đối với cái người phụ nữ kia mới được.

“Oa, anh xem, cô ta đã như vậy nhưng còn quá hào phóng để cho đàn ông kẻ vai sát cánh, công khai ăn đậu hũ của cô ta, thực hào phóng.”

“Cho nên mới nói cô ta nhất định là cái đồ dè tiện thôi.”

“Tôi nghĩ qua tiếp không được bao lâu, cô ta khẳng định sẽ cùng một người đàn ông trong đó rời đi.”

“Hơn nữa, tôi dám cá, người đàn ông đó phải có một cái hầu bao rất lớn.”

Các cô mỗi người một câu cố gắng bôi đen cộng kích tình địch, các cô hoàn toàn không để ý, vương tử của các cô đột nhiên đứng lên khỏi chỗ ngồi, vẻ mặt ác liệt hướng tới chúng trăng sao đang vây quanh cái người phụ nữ không biết xấu hổ kia, bước tới.

“Hạo!”

Có người phản ứng cực nhanh giữ chặt tay anh, ý đồ muốn giữ anh lại, lại bị anh vô tình bỏ ra một phen.

Tiếp theo, các cô chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, vừa ghen tị lại hâm mộ nhìn vương tử của các cô bước đi hướng cái đồ tiện nhân kia không biết từ nơi nào đến, sau đó—— một tay kéo cô gái kia từ trên ghế ngồi đứng lên?

Các cô trợn to hai mắt, không tin vương tử tao nhã của các cô sẽ có hành động thô lỗ như thế, nhưng các cô đột nhiên kinh hách hai mắt mở to, đồng thời thở dốc vì kinh ngạc là, vương tử dĩ nhiên kế tiếp là xoay người hung hăng đánh bay cái người đàn ông vừa rồi cùng kẻ vai sát cánh với cô gái kia.

Hắn hành động thành linh công kích chọc giận những người đàn ông khác quay chung quanh bên người cô gái kia, bọn họ đột nhiên nhảy dựng lên cùng đánh tới, sau đó làm cho các cô lại lần nữa trợn to hai mắt, trông mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài, vương tử các cô cư nhiên trái một quyền, phải một quyền, ở trong nháy mắt thành thạo đánh gục những tên không biết tự lượng sức mình này, làm cho bọn họ một đám bụi trên đầu, vẻ mặt giận mà không dám nói gì.

Oa, vương tử! Vương tử!

Oa, thần tượng! Thần tượng!

Nhưng vương tử của các cô, thần tượng của các cô lại dưới một giây dắt tay cái cô không biết xấu hổ kia, khẩn cấp lôi kéo cô ta ra khỏi pub, biến mất ở trước mắt các cô.

Ô, như thế nào lại như vậy?

Cái đồ tiện nhân kia không biết từ đâu đến đây, đáng giận!

Quý Thành Hạo không thể nén giận, đem Nhâm Cẩm Hồng quăng vào trong xe, nổi cáu đến muốn đánh người — trên thực tế, vừa rồi ở pub anh đã đánh qua, nhưng còn chưa thấy đủ!

Anh dùng lực đóng sầm cửa xe, xoay người đưa lưng về phía cô bé đáng đánh đòn đang ngồi trong xe kia, dùng sức hít vào nhả ra sau vài lần, lại lần nữa quay người đem cửa xe mở ra, một đôi con người phun lửa giận không chuyển trừng mắt với cô.

“Em nửa đêm quái đản không ở trong nhà ngủ, xuất hiện ở trong này làm cái gì?” Hắn kiểm chế tức giận khẩu khí hướng cô gầm nhẹ, “Còn có, em là mặc cái quỷ gì trên người thế này? Ngay cả móng đều che không được! Em muốn phạm tội, muốn tự sát, hoặc là không muốn sống nữa cũng được, chỉ cần nói cho anh một tiếng, anh sẽ trợ giúp em một tay trực tiếp đem em bóp chết, không cần phiền toái người khác!”

“Vấn đề là em căn bản không muốn chết.” Nhâm Cẩm Hồng im lặng sau, nhịn không được cúi đầu nói lầm bầm.

“Em nói cái gì, lớn tiếng lên!” Anh cắn giận quát.

“Vấn đề là em căn bản không muốn chết.” Đáp ứng yêu cầu của anh, cô lớn tiếng nói.

Anh phản ứng là trực tiếp động thủ đi bóp cái cổ mảnh khảnh của cô. “Anh bóp chết em.”

“A!” Cô đột nhiên sợ hãi kêu, lại phát hiện hai tay vòng ở cổ của cô không có dùng sức thật sự, anh chính là làm bộ dọa cô mà thôi.

“Anh làm sao mà tức giận như vậy?” Liếc mắt trừng anh một cái, cô biết rõ còn có hỏi.

“Anh thật muốn cứ như vậy mà bóp chết em.” Quý Thành Hạo hơi dùng ít lực, nghiêng răng nghiêng lợi nói với cô.

“Anh làm sao mà tức giận như vậy, em cũng không phải cố ý xuất hiện cùng một gian pub với anh, làm hỏng anh thoải mái nhàn hạ tán gái. Trên thực tế, sớm biết anh ở nơi này, em thà rằng đi mấy gian pub mấy ngày hôm trước đã đi, chứ không đến gian này.” Nhìn anh một cái, cô vẻ mặt vô tội lầm bầm.

“Em nói cái gì?” Hắn trợn hai mắt hướng cô rít gào ra tiếng: “Chẳng lẽ vài ngày buổi tối trước đây, em đều đến pub đi lêu lổng?” Anh hướng cô rống lớn hỏi.

“Làm chi nói khó nghe như vậy thôi, nếu như đi pub kêu lêu lổng, vậy anh còn không phải mỗi ngày ở đây lêu lổng.” Cô giả bộ ọe nói đáp lại

“không giống với em, anh là đàn ông!”

“Cho nên ý của anh là, đàn ông có thể gây loạn ở pub, phụ nữ lại không được sao?” Cô nhin không được lấy vẻ mặt biểu tình không chấp nhận nhìn lại anh.

“Em không được!”

“Vì sao?”

“Em hiện tại đang ở chỗ của anh, anh có trách nhiệm phải chiếu cố an toàn của em!”

“Cho nên anh mới mỗi ngày đều về nhà trễ so với em, có đôi khi còn ở tại bên ngoài không về nhà ngủ, đây là cái anh gọi là chiếu cố?” Cô nhún mày hỏi lại anh.

Anh nổi giận trừng cô. Cô bé kia có phải hay không thật sự muốn chọc tức chết anh nha?

“Ai, anh yên tâm.” Cô thông thả than nhẹ một hơi, trấn an nói với anh. “Em đã là người lớn, biết làm như thế nào chiếu cố chính mình, anh không cần lo lắng cho em.”

Cô không nói như vậy, Quý Thành Hạo còn không có tức giận, vừa mở miệng lại làm cơn tức của hắn nhảy mất tăng cao ba trường.

“Biết cái quỷ!” Anh lớn tiếng mắng: “Em có biết hay không em vừa rồi thiếu chút nữa đã bị hạ thuốc? Nếu không có anh hôm nay vừa vặn ở đây thấy hết thấy, hơn nữa đúng lúc xuất hiện kéo em cách xa ly đồ uống đã bị bỏ thuốc, em có biết hay không tối hôm nay khả năng em có cái kết cục gì?”

“Em cũng có nhìn thấy đồ uống của em bị bỏ thuốc, em không ngốc như vậy, sao có thể đem nó uống vào bụng, anh yên tâm.” Cô lại lần nữa lấy vẻ mặt biểu tình an tâm nói với anh, lại bị anh chửi ầm lên.

“Yên tâm cái đầu quỷ của em!”

Quý Thành Hạo thật sự sắp bị tức chết được. Cô bé kia nếu ở tại dưới mái hiên của anh xảy ra chuyện, anh thật sự sẽ bị Duẫn Cánh đánh chết tươi.

Mẹ nó, anh lúc trước làm chi đem cái phiền toái này mang về nhà? Anh hẳn là nên nghe đề nghị của cô làm như không gặp cô, không biết cô đang ở Đài Loan, càng không biết cô đang ở tại một gian trọ rách nát bất cứ lúc nào cũng có thể sập, hơn nữa tùy thời tùy chỗ có thể có khả năng trở thành cư dân bị mất tích.

Hoặc là, anh hẳn là lập tức đem cô quảng cho Duẫn Cánh, bất kể cô có hay không dưới 1 giây bị ba mẹ đem trở về Vancouver gả cho người cô không thích, sau đó cả đời oán hận anh.

Đáng giận! Hồn damn! Tất cả anh đều không làm được, ông trời làm chi còn phái một cái cô bé đến tăng thêm phiền não cho anh? Anh thật sự sắp bị bức điên rồi!

Dùng sức đem cửa xe đóng sầm, anh thở phì phì ngồi vào chỗ tay lái trên xe, lại dùng lực đem kéo cửa xe.

“Anh hiện tại muốn đi đâu?” Cô còn dám hỏi anh.

Anh hung hăng liếc mắt trừng cô một cái xem như trả lời.

“Anh hiện tại sẽ không quay về nhà chứ? Mới hơn mười một giờ mà thôi, thời gian còn sớm, không bằng anh quay về pub vừa rồi tiếp tục thưởng thức, em đổi pub— không phải, ý của em là em ngồi xe chính mình trở về.” Cô vội vàng sửa miệng.

“Em nghĩ cũng đừng nghĩ!” Anh lại hung hăng liếc mắt trừng cô một cái. “Từ giờ trở đi, em đừng mơ tưởng lại bước vào quán bar một bước.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi hướng cô cam đoan.

“Anh tính dùng khóa hay dây xích trói em lại?” Nhâm Cẩm Hồng hơi im lặng vài giây, sau đó nhin không được tò mò hỏi: “Anh phải biết rằng, chân là sinh ra trên người em, em muốn đi chỗ nào anh không có biện pháp khống chế.”

“Em muốn anh đem hành tung của em ở nơi này nói cho ba mẹ em sao?”

“Anh uy hiếp em?”

“Đúng vậy.”

“Tốt, vậy anh đi nói đi, em lập tức đi thu thập hành lý chuyển đi.” Cô hai tay khoanh ở ngực, vẻ mặt biểu tình anh không làm khó dễ được em.

“Em nghĩ rằng anh sẽ trở mặt cho em đi?” Anh cắn tức nhìn cô.

“Em đây ngày mai chờ anh đi làm sẽ đi, anh cũng không có khả năng vì trông coi em mà không đi làm?” Cô nhún nhún vai, thái độ không giận không vội.

“Nhâm Cẩm Hồng, anh làm gì đặc tội em sao, em muốn làm anh bực bội như vậy sao?” Quý Thành Hạo nghiêng răng nghiêng lợi bật ra tiếng hỏi.

“Em nào có làm anh bực?” Cô vô tội kêu lên: “Là anh chính mình tự nhiên nóng giận, không cho phép dân chúng đốt đèn. Dựa vào cái gì chính anh có thể đi pub, em lại không được đi?”

“Anh là vì tốt cho em.”

“Vì tốt cho em càng nên cho em đi.” Cô tỏ vẻ chân thực.

“Em nói cái chuyện ma quỷ gì?”

“Không phải chuyện ma quỷ, là lời nói thật. Anh nghĩ rằng em đi pub là để đùa giỡn giống như anh sao?”

“Làm ơn, em ngay ở một cái khách sạn tốt cũng không có tiền, lại làm sao có thể có dư tiền để đi vui đùa, anh nghĩ cũng đừng nghĩ được không? Quý đại ca, Thành Hạo ca?” Cô tức giận mắt trợn trắng.

“Em rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, cô bé?” Dùng sức hít vào một hơi, anh kiềm chế tức giận nhíu mi hỏi cô.

“Nào có làm cái quỷ gì? Em chỉ muốn tìm một người đàn ông có tiền để dựa vào nha.”

Quý Thành Hạo trống rỗng đầu óc, giống như đột nhiên trong lúc đó trở nên nghe không hiểu tiếng phổ thông.

“Cái gì?” Anh hỏi.

“Em nghĩ tìm một người đàn ông có tiền để dựa vào, anh nghe không hiểu sao?”

“Có ý tứ gì?” Anh phát hiện chính mình thật sự nghe không hiểu.

Nhâm Cẩm Hồng đột nhiên dùng sức thở dài, hình như là đối với trì độn không biết làm thế nào của anh có cảm giác vô lực.

“Ý tứ chính là, em không thể miệng ăn núi lở, chờ hết cạn lương thực mà không có dự tính, em phải sớm tìm được một kẻ có tiền lại nguyện ý cung cấp nuôi dưỡng của em, tìm một người đàn ông có thể dựa vào, nói như vậy anh có hiểu không?” Cô kiên nhẫn giải thích với anh.

Đã hiểu, Quý Thành Hạo nghĩ đến muốn đem xe dừng lại một bên, sau đó động thủ bóp chết cô. Cô bé này thật nghĩ đem anh tức chết hoặc bức điên!

Anh nắm chặt tay lái, để phòng ngừa chính mình động thủ đi bóp chết cô.

“Em là cho rằng anh đã chết sao? Cô bé?” Hắn theo khớp hàm bật ra tiếng hỏi.

“Có ý tứ gì?” Lúc này đổi thành cô nghe không hiểu.

“Anh là không có đủ tiền, không cung cấp không nuôi dưỡng được em, không có khả năng cho em dựa vào? Hay là em cho rằng khả năng anh không quá vài ngày nữa sẽ sớm chết?” Ngừng một lát, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu anh không cẩn thận trắng niên chết sớm, tuyệt đối là bị em làm tức chết!”

“Em nào có làm anh tức giận, là anh chính mình thích tức giận, không cần đổ lỗi lên trên người em.” Cô kháng nghị kêu lên.

“Anh thích tức giận?” Anh trừng mắt nói.

“Chính là vậy, hơn nữa em căn bản là không có ý tứ khác, em chỉ đơn thuần là lo lắng ba mẹ em sớm hay muộn sẽ tìm đến anh, vì để ngừa vạn nhất, em đương nhiên là mưa rơi không vắn vương, nhanh chóng tìm được địa chỉ kế tiếp ẩn nấu nha.” Cô nói năng đương nhiên lại hùng hồn đầy lý lẽ.

“Cho nên địa điểm kế tiếp của em chính là tìm một kẻ có tiền lại nguyện ý cung cấp nuôi dưỡng em?”

“Đương nhiên.”

Đương nhiên cái rắm! Quý Thành Hạo muốn lớn tiếng rít gào với cô, lại phát hiện miệng mình nhanh mân tử, tức giận đến muốn nói không ra lời.

Cô bé này đi qua 10 năm rồi cuộc là kết giao với bạn bè như thế nào, thành ra như thế này, đạo đức đến bây giờ thành ra cái dạng này?

Tìm đàn ông dựa vào?

Tìm một người đàn ông có tiền lại nguyện ý cung cấp nuôi dưỡng để cô dựa vào?

Mẹ nó, cô bé kia cô chết chắc rồi, dám can đảm ở trước mặt anh phát biểu loại hành vi ngôn luận lệch lạc, cũng đừng trách anh về sau đều buộc cô ở bên cạnh, thay mặt ba mẹ cô một lần nữa giáo dục lại.

“Anh sẽ không đem hành tung của em nói với bất luận kẻ nào, cho nên em tốt nhất ngoan ngoãn ở lại chỗ anh, nếu em dám chuồn êm đi, bị anh tìm được, em nhất định phải chết.” Anh giọng điệu mang theo cảnh cáo cùng uy hiếp.

“Nếu em dám chuồn êm đi, nhất định liều mạng cũng sẽ không cho anh tìm được.” Cô tiếp được lưu loát.

“Nhâm Cẩm Hồng, em thật sự muốn anh đem dây đến trói em lại sao?” Anh rít gào, thật sự sắp bị cô tức chết rồi.

“Là anh tự mình nói nếu em bị anh tìm được nhất định phải chết, em còn không muốn chết, đương nhiên liều mạng trốn nha.” Cô vô tội nói.

Quý Thành Hạo nhíu đôi môi, hàm dưới nhún quá mức dùng sức mà kéo căng ra.

Anh rốt cuộc nên lấy cô bé lúc này cùng mười năm trước chia ra như thế nào cho phải? Cô vì sao lại biến thành như vậy? Làm cho anh hoàn toàn không hiểu đầu của cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Đem chính mình tức đến hộc máu căn bản không làm nên chuyện gì, anh hiện tại nên làm, không phải muốn biết cô đang suy nghĩ cái gì, mà là muốn sửa đổi ý tưởng cùng hành vi lệch lạc của cô, đây mới là việc cấp bách.

“Bắt đầu ngày mai, em theo anh đến công ty đi làm.” Anh dứt khoát quyết định.

“Vì sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Để ngừa em thừa dịp khi không có anh ở nhà mà chuồn êm.”

Mân nhanh miệng không hề mở mồm nói chuyện, cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, thoát nhìn giống như là ở sinh hồn đổi, nhưng trên thực tế là nghĩ áp xuống xúc động muốn hét chói tai cùng hoan hô.

Kế hoạch B của cô thuận lợi thành công.

Từ nay về sau cô sẽ không phải lo lắng không có cơ hội ở chung cùng anh.

Ah! Ah! Ah! Vạn tuế!

4. Chương 4

Nhâm Cẩm Hồng vẫn đều biết nhà Quý Thành Hạo mở công ty kiến thiết, cũng biết nhiều năm trước, anh cùng anh họ Nhâm Duẩn Cánh giống nhau đều bị bắt tiếp nhận quyền hành kinh doanh công ty trong nhà, trở thành nhân vật đại “Tổng” đầu ở công ty.

Nhưng cô không biết là, lên làm tổng giám đốc, tổng giám đốc, chủ tịch vĩ đại chức vụ như vậy, thế nhưng còn phải đích thân tới hiện trường công trường, cúi tây trang áo khoác, xắn lên tay áo, phủ thêm quần áo lao động, đội mũ bảo hiểm, sau đó hỗ trợ công nhân khác khiêng xi măng thép.

Ngày đầu tiên đi theo Quý Thành Hạo xuất môn đi làm Nhâm Cẩm Hồng quả thực mắt xem choáng váng, anh giao cho cô nhiệm vụ bảo quản bút kí hình Computer, cùng với tây trang áo khoác của anh, cả người bày ra một loại trạng thái ngây ra như phỗng.

“Cô là trợ lý mới tới sao?”

Một đạo thanh âm vang lên bên cạnh, làm cho cô phục hồi tinh thần lại. Cô quay đầu nhìn về phía chỗ thanh âm, đỉnh đầu mũ bảo hiểm công trường màu vàng bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt.

“Đem mũ đội.” Một người tráng kiện ngăm đen, tuổi cùng Ba Nhâm không sai biệt lắm, đại đốc công đem mũ bảo hiểm đưa cho cô.

Cô ngoan ngoãn đưa ra một bàn tay đến đem mũ đội, thấy đối phương tán dương đối với cô gật gật đầu.

“Lần đầu tiên cùng sếp đến công trường?” Đốc công hỏi cô.

Cô gật đầu.

“Cho nên cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng biến thành công nhân của sếp?”

Cô lại gật đầu.

“Xem ngây người đúng hay không? Ha ha ha.....” Anh ta cất tiếng cười to. “Tiểu tử kia rất thú vị, thú vị hơn lão đồng sự nhiều, quả thực chính là màu xanh lá cây từ màu xanh dương ra.....”

“Trò giỏi hơn thầy.” Nhâm Cẩm Hồng nói.

“Đúng vậy, chính là những lời này, còn có một câu chính là hổ phụ vô khuyến tử, ha ha ha.....” Đốc công phóng khoáng cười nói: “Đường đường một lão đại, lại theo chúng ta cùng làm cái việc thô thiển này, bảo sao chúng ta có thể nào không vì hấn bán mạng cơ chứ? Tất cả mọi người đối với hấn bội phục sát đất, thật sự là tiểu tử tốt!”

Nghe thấy giọng điệu anh ta nói chuyện, cùng tươi cười không ngớt trên mặt anh ta, Nhâm Cẩm Hồng chỉ biết người này thực thích Quý Thành Hạo.

Trên thực tế không chỉ là anh ta, trong công trường mỗi một công nhân thấy Quý Thành Hạo xuất hiện trên mặt đều tươi cười, không phải cùng anh nói chuyện phiếm nói giỡn, chính là cùng anh kẻ vai sát cánh, đều một bộ dáng vui vẻ, căn bản đều không đem anh là sếp mà đối đãi.

Này cũng không phải bọn họ tỏ vẻ bất kính với thân phận anh là lão đại, mà là muốn đem anh trở thành người một nhà mà thành thật với nhau.

Anh thật là lợi hại, thế nhưng có thể cùng một đám người cơ hồ sinh trưởng hoàn toàn bất đồng hòa mình trong cùng thế giới, mà còn đem những người này thu phục.

Nhâm Cẩm Hồng vẻ mặt say mê nhìn anh, ánh mắt không tự chủ được biến thành hình trái tim. Cô thật sự rất thích, rất thích anh nha!

“Cô thích giám đốc sao?”

“Cái gì?” Thành linh xảy ra một câu làm cô theo tai chỗ nhảy dựng lên.

“Không có nha, không có.” Cô vội vàng không ngừng phủ nhận, lại ở đồng thời nhin không được hoài nghi. Biểu hiện của cô có rõ ràng như vậy sao? Nếu đại thúc lần đầu tiên gặp mặt đều nhìn ra được cô thích anh, như vậy anh tại sao lại không thể nhìn ra?

Anh là không phải cố ý làm bộ như không biết, bởi vì anh đối với cô căn bản không phải cái ý tứ kia? Nháy mắt, tâm tình của cô trở nên trầm trọng mà buồn bực đứng lên.

Không biết tâm tình cô chuyển biến, đốc công xoay người rời khỏi chỗ cô đi làm việc của mình.

Trong chốc lát sau, công việc hoàn thành Quý Thành Hạo đi trở lại bên cạnh cô.

“Trương thúc vừa mới tán gẫu với em cái gì? anh xem hai người tán gẫu rất vui vẻ.” Anh một bên bỏ đi quần áo lao động trên người, một bên tò mò hỏi cô.

Nguyên lai vừa rồi đốc công đại thúc họ Trương nha. Nhâm Cẩm Hồng lúc này mới biết được.

“Không có nha, ông ấy theo em nói anh là cái ngốc tử, không có chuyện lão đại đến công trường chuyển gạch xi măng.” Cô nhún vai trả lời.

Quý Thành Hạo nghe xong cười ha ha.

“Anh thích mọi người ở công trường, bọn họ đều là người cá tính thẳng thắn, hoàn toàn không lục đục với nhau, không như trên thương trường anh lừa tôi lừa gạt, ở chung tốt lắm.” Anh nói với cô.

“Anh thường tới nơi này? Giống như tất cả mọi người nói về anh?” Cô tò mò hỏi.

“Thời điểm vừa tiếp quản công ty, vì muốn làm rõ ràng hết thảy, anh thường ở công trường một đoạn thời gian không ngắn, quen biết không ít người. Có người cậy già không xem lớn nhỏ so với anh, căn bản không có người đem anh trở thành sếp, thực là đáng đánh đòn, ngày nào đó lòng anh không tốt nhất định đem bọn họ khai trừ.” Mặc tây trang áo khoác quay về, anh đặt lời thề son sắt hừ một tiếng nói, sau đó tiếp nhận laptop không tính nhẹ trên tay cô.

“Anh sẽ không làm như vậy.” Cô nói.

Nhú lông mày, anh bước đi hướng chỗ dừng xe.

“Bởi vì anh là thật tâm thích bọn họ.” Cô đi tới theo bên cạnh anh, một câu nói hết thảy.

Tuy rằng gần 10 năm hai người bọn họ không gặp nhau, nhưng anh có một thói quen vẫn như cũ không hề thay đổi là không thích, không quen ở gần người khác mặc kệ là đàn ông hay đàn bà. Ở trong pub cô đều chú ý, vô số đàn bà, cứ việc quay chung quanh người nhưng không một ai có thể đến gần người tùy ý đụng chạm anh. Nhưng còn những người nơi này đối với anh kể vai sát cánh, bởi vậy cô biết anh là thực thích bọn họ.

Quý Thành Hạo dương môi cười, nhin không được đưa tay nhu loạn tóc của cô.

Cô thật là hiểu anh, nếu đổi lại là những người khác, đều là sẽ đem những lời anh thích nói vừa rồi nghiêm túc mà cho là thật, sau đó bắt đầu đối với anh cảnh giác sợ hãi.

“Này.” Nhâm Cẩm Hồng đột nhiên dừng lại lui ra phía sau từng bước.

“Anh không cần luôn đem tóc em làm loạn lên được không?” Cô hướng anh nhú lông mày kháng nghị, cảm thấy chính mình nếu không nói thật sự không được. “Nhìn xem,” cô lời lẽ nghiêm khắc nói: “Trước kia tóc em ngắn, bị anh vô rối loạn chỉ cần gậy hai cái là có thể khôi phục, nhưng hiện tại là tóc em dài, bị vô loạn trông giống người điên!”

“Có sao? Tóc em tuy rằng dài, nhưng vừa đen vừa thẳng, phát hai cái, cũng lập tức khôi phục như cũ chính tề?” Anh không cho là đúng nói.

Nói xong, như là chứng minh lời anh nói, lại nhanh như chớp đưa tay đem tóc của cô càng nhu loạn.

“A!” Cô tức giận kêu to ra tiếng, phản xạ tính nhảy dựng lên đuổi đánh anh.

Anh lại mừng rỡ cười ha ha, xoay người chạy cho cô đuổi.

Đứng ở xa xa thấy một màn này, Trương thúc không nhin được nhếch miệng mỉm cười, hai hàng răng nanh không quá chính tề lại trắng nõn lóe lóe dưới ánh mặt trời.

Xem ra không lâu sau đó, ông sẽ có tin mừng, có thể uống rượu, thật tốt.

Ha ha..... Lại một lần nữa, hiện tại Nhâm Cẩm Hồng chính mình lại tính toán nhầm rồi.

Bị Quý Thành Hạo biết sở trường của cô là thiết kế kiến trúc, thân là chủ sự công ty, anh biết khéo dùng người, đem cô xếp vào phòng thiết kế của công ty, bắt đầu ngày đầu tiên cô cùng anh đi làm ở công ty, là thật sự đi làm, hơn nữa đến nhận việc một điểm cũng không kêu cứu mạng.

Sếp đặc biệt tiến cử nhà thiết kế, đoàn người sao dám không tôn trọng cùng coi trọng đâu? Huống chi tận đồng sự còn là đại mỹ nhân làm nhân tình người ta sáng lên.

Cho nên, cả một ngày, cô trừ giờ ăn cơm cùng thời gian đi vệ sinh có thể hơi nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, vẫn bị người khác vây quanh, trả lời mọi tình huống, mệt đến nỗi cô muốn phát hỏa, mà cái người khởi xướng kia lại chạy trốn cả một ngày không thấy bóng dáng! Hoàn toàn mặc kệ sống chết của cô.

Ring.....Trong công ty đột nhiên vang lên tiếng chuông hư hư thực thực, cô mang theo mong đợi, cố ý lấy giọng điệu khó hiểu hỏi: “Đây là tiếng chuông gì?”

“Tiếng chuông tan tằm.” Trương Khải lập tức trả lời.

“Vậy mọi người không có người nào giống chuẩn bị sắp tan tằm?” Cô nhìn chung quanh toàn bộ phòng thiết kế, chỉ thấy đoàn người đối với tiếng chuông giống như không nghe thấy, vẫn như cũ tiếp tục bắt tay vào công việc, ngay cả đầu cũng không có nâng một chút.

“Phòng chúng ta không có cùng quy định thời gian đi làm, chỉ để ý trong thời gian giao ra đồ đảm nhiệm thiết kế là được rồi.”

“Nguyên lai là như vậy.” Cô gật đầu nói: “ Công ty thiết kế là khai thác trách nhiệm sản xuất đúng hay không?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên trong tay không có án kiện hoặc án kiện đã muốn giao, tùy thời nghỉ tan tằm đều được đúng hay không?”

“Đúng.”

“Như vậy thật xấu hổ, trong tay ta vừa hay không có văn kiện nào, cho nên ta muốn tan tằm trước.

“Mọi người vất vả, ngày mai gặp.” Tươi cười khả ái vừa nói hết lời thì người cô đã đi đến cửa bộ phận thiết kế, sau đó nháy mắt xoay người biến mất, lưu lại một đồng người ngây ra như phỗng, một lúc lâu sau thần trí mới quay lại.

Nhâm Cẩm Hồng tuyệt đối sẽ không để ý đồng sự phê phán cô, dù sao nói chung cô cũng sẽ không thoát được việc bị nói ở phía sau lưng.

Huống hồ, bọn họ nói cũng là lời nói thật, cô đích xác là có núi dựa vào, mới dám ở ngày đầu tiên đi làm quảng việc cho các tiền bối, một thân một mình tan tằm.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, công tác này không phải cô đi tranh thủ tìm, mà là Quý Thành Hạo cứng rắn đưa cho cô, cho dù đánh mất, cô cũng không để ý.

Trọng điểm là, cô đến nơi này cũng không phải vì muốn công tác, mà là vì muốn gia tăng thời gian ở chung cùng anh!

Y theo trí nhớ buổi sáng, cô ấn nhẫn không hờn giận tìm được văn phòng tổng giám đốc, sau đó ngay cả cửa cũng không thích gõ liền xông đi vào.

“Quý Thành——” thanh âm của cô im bật ngừng lại, bởi vì cô nhìn thấy Quý Thành Hạo ngồi ở trên ghế da sau bàn công tác, một người phụ nữ còn ngồi trên người, người đàn bà kia, nếu cô nhớ không nhầm, là buổi sáng hân hoan giới thiệu cho cô là thư ký tiểu thư.

Hiện tại cô mới đột nhiên phát hiện, vừa rồi đi qua chỗ thư ký ngồi thì không thấy một bóng người, cũng bởi vậy cô mới có thể thông suốt không bị ngăn trở đi tới nơi này, thấy cảnh như vậy làm cô..... tan nát cõi lòng?

Đau lòng?

Cô không biết, chỉ biết cô có loại khó thở, cảm giác sắp hít thở không thông, rất khó chịu.

“Thật có lỗi, em không biết anh ở việc.” Cô mở miệng nói, sau đó lui ra phía sau từng bước đóng cửa lại, xoay người bỏ chạy.

Cô không xác định tại sao mình muốn chạy, cô có thể lưu lại trào phúng anh, ngăn cản anh cùng thư ký tiểu thư có chuyện tốt!

Trên thực tế, cô không nên làm như vậy mới đúng, bởi vì có hay không thấy tận mắt, cô đã sớm biết, cho dù anh không có bàn về chuyện kết hôn hoặc còn thật sự kết giao bạn gái, cũng sẽ có một hai người để thân mật, không phải sao?

Mục đích của cô là làm cho anh yêu thương cô, trừ điều đó ra, cô cái gì cũng không nên trông nom không nên để ý mới đúng.

Thế nhưng vì sao cô muốn chạy? Vì sao lại cảm thấy bị đả kích, cảm thấy khiếp sợ, thậm chí còn bởi vậy mà cảm thấy khó thở, giống như nếu không rời đi nhanh chút, cô sẽ dưới một giây cảm thấy tan nát cõi lòng, đau lòng mà chết?

Vọt tới trước thang máy, cô dùng sức ấn xuống phím xuống lầu, mới phát hiện thang máy không ở tầng lầu này, mà nó đi lên tốc độ rất chậm.

Cô không thể chờ đợi, ngay cả một giây cũng không có biện pháp ngừng lại, vì thế cô quay đầu tìm được cầu thang bộ, dùng sức đẩy lối thoát hiểm ra, lập tức giống như là có ác quỷ truy đuổi phía sau mà hối hả chạy xuống như điên.

Gió gào thét ở bên tai, trái tim kinh hoàng trong lồng ngực, cô gấp gáp thở chạy như điên, mấy lần giẫm lên khoảng không mà thiếu chút nữa té ngã nhưng không ngừng lại, trong óc trống rỗng chỉ có một ý niệm trong đầu, cô phải rời khỏi nơi này, nhất định phải rời đi.

Thường thấy hoặc nghe thấy người ta nói hai chữ đau lòng này, bây giờ cô nghĩ đến chính mình hiểu được đó là cái ý tứ gì, cô rốt cuộc biết được hai chữ này không phải nói hiểu biết là có thể hiểu được, chỉ có người trải qua chân chính đau lòng mới biết là cái cảm xúc gì.

Đó là một loại đau đớn nói không nên lời, làm cho người ta muốn trốn, muốn quên, lại thủy chung trốn tránh không được cũng quên không được, ngay cả việc hô hấp rất nhỏ cũng cảm thấy đau đớn vô cùng.

Còn có —— nước mắt chảy không ngừng.

Đứng ở ngoài cửa nhà, Quý Thành Hạo chậm chạp không có nổi dũng khí đẩy cửa ra đi vào. Anh cảm thấy xấu hổ cực kỳ, như thế nào cũng không nghĩ sẽ làm Nhâm Cẩm Hồng gặp được anh cùng Trần thư ký có loại hình ảnh ám muội này.

Kỳ thật hẳn cùng Trần bí thư có quan hệ từ ba năm trước đây, hơn nữa thời gian hai người cùng một chỗ cũng không dài, hẳn nhớ rõ chỉ có hai, ba tháng mà thôi, ngay cả nguyên nhân chia tay cũng không dài, chỉ có ngắn ngủi một câu, đó là —— cô muốn kết hôn.

Trần thư ký so với anh lớn hơn bốn tuổi, là một tư tưởng bộ đôi, biết chính mình muốn gì, không cần thời đại mới cái gì độc lập nữ tính.

Năm đó cô bởi vì muốn kết hôn, lựa chọn người đàn ông cùng cô đi vào lễ đường kết hôn mà bỏ qua anh. Kết hôn hai năm sau, lại bởi vì vấn đề nan giải giữa mẹ chồng cô dâu mà lựa chọn ly hôn khôi phục cuộc sống độc thân. Ba năm thời gian này cô cũng không bỏ đi công tác thư ký của anh, tiếp tục vì anh mà làm việc.

Từ nhân viên cấp dưới mà biến thành tình nhân, từ tình nhân biến trở về nhân viên cấp dưới, thậm chí còn là bằng hữu, hai người bọn họ quan hệ nói tiếp lại có điểm phức tạp, nhưng lại đơn thuần đến không thể đơn thuần hơn, bởi vì cô cũng chỉ là thư ký của anh mà thôi, cứ như vậy.

Về phần buổi chiều bị cô bé gặp được một màn kia ở trong phòng làm việc, thật sự chỉ có thể nói là một Nên nói như thế nào đây?

Thật sự cũng chỉ là một hồi vui đùa mà thôi, chỉ là do Trần thư ký nhận được điện thoại mẹ già gọi tới, nói cho cô ngày thân cận đã định, đồng thời muốn Trần thư ký thu xếp thời gian đến, hơn nữa mà chiều cổ ba bữa ăn cần dạy bảo gọi cô nhất định phải đến đúng giờ đã hẹn.

Nghe được điều “chạm tay có thể bỏng”, tình nhân trước của anh thế nhưng muốn đi thân cận, Trần thư ký nhìn không được muốn trêu chọc anh một chút, mà anh lại bởi vì không cam lòng bị trêu chọc, bắt đầu nói một chút tỷ như “Ai kêu em không gả cho anh” nói linh tinh vui đùa, sau đó hai người càng đùa càng

mãnh liệt, càng đùa càng phóng túng, Trần thư kí còn thậm chí dờn thân ngồi vào trên đầu gối anh, lại sau đó, cô bé liền xông vào.

Ai, bắt đắc dĩ.

Ai, xấu hổ.

Ai, không biết nguyên cớ phiền muộn cùng nóng nảy, còn có khấn trương.

Anh rốt cuộc là làm sao vậy? Rốt cuộc là phiền muộn cái gì, nóng nảy cái gì, khấn trương cái gì?

Còn có, Trần thư kí lại nói với anh câu kia: “Ồ ô, anh sắp nguy rồi!” Chết tiệt, lại là ý tứ gì đây?

Mẹ nó, thật sự là càng nghĩ càng phiền, không nghĩ nữa!

Cũng chỉ là một truyện ngoài ý muốn, một trò vui đùa, một việc không cẩn thận bị gặp được hình ảnh xấu hổ mà thôi, anh thật sự không cần phải để ý như vậy, nhưng có chuyện anh không để ý không được, là vấn đề lễ phép của cô bé, cô thể nhưng ngay cả gõ cửa cũng không gõ liền xông vào trong văn phòng anh, điểm này anh phải nói một chút với cô mới được.

Hít sâu một hơi, lại một ngum, anh tự làm một tiếng trống lên tinh thần cho hăng hái hơn, đưa tay đẩy cửa nhà ra, bước đi vào trong nhà.

“Cô bé, đi ra.” Vừa vào trong nhà, anh liền giương giọng hướng tới phòng cô lớn tiếng kêu lên.

Trong phòng cô hoàn toàn lặng im.

Không, cách nói chính xác, hẳn là trong phòng vô cùng lặng im.

“Cô bé.” Anh lại lần nữa giương giọng kêu lên, trong lòng không hiểu sao có loại cảm giác bất an đang ở hình thành.

Trong phòng vẫn như cũ một mảnh trầm tĩnh.

“Cô bé?” Anh lại kêu lên lần nữa, đồng thời hướng phòng cô đi nhanh đến, dùng sức đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy trong phòng không có một bóng người, mở rộng cửa tủ quần áo, bên trong nhưng lại trống không.

“Đáng chết!” Hắn đột nhiên mắng ra tiếng, bằng tốc độ nhanh nhất đến phòng khách, cầm lấy điện thoại gọi đến phòng bảo vệ đại sảnh.

“Này? Cảnh ——“

“Tôi là Quý Thành Hạo, Nhâm tiểu thư ở tại nhà tôi khi nào thì rời đi?” Không đợi đối phương đem lời nói hết, hắn vội vàng hỏi.

Bởi vì tòa cao ốc này chính là công ty bọn họ quy hoạch kiến thiết, cho nên quản sự nơi này, mặc kệ là công ty hoặc là bảo vệ cao ốc, không có một người nào không biết anh.

Đối phương tựa hồ bị sự vội vàng của anh dọa, hơi ngập ngừng rồi mới trả lời vấn đề của anh.

“Nhâm tiểu thư sao? Có lẽ là đi vào khoảng 6 giờ rưỡi đến 7 giờ”

Nói cách khác, cô từ công ty trở về liền lập tức thu dọn hành lý bỏ đi? Cô bé đáng giận, cô làm như vậy rốt cuộc là ý tứ gì?

Anh những tưởng rằng khi cô rời khỏi văn phòng anh, cô sẽ đợi ở bên ngoài, không nghĩ tới chờ anh lấy lại tinh thần, miễn cưỡng áp xuống cảm xúc không biết từ đâu đến, Trần bí thư mở cửa kêu cô tiến vào thì cô đã sớm chạy trốn không thấy bóng dáng.

Bởi vì ngay lúc đó cảm xúc quá mức hỗn loạn, hơn nữa hoàn toàn không quá rõ ràng để ý, anh cũng quyết định tạm thời đem cô để qua một bên, trước xử lý công sự chưa xong, kết quả thể nhưngm cho tình huống biến thành như bây giờ, thật là đáng chết!”

“Cô ấy có nói muốn đi đâu sao, biết cô ấy đi nơi nào, đi phương hướng nào?” Anh vội vàng hỏi lại.

“Cô ấy cũng không nói gì, tôi cũng không biết cô ấy muốn đi đâu, nhưng mà tôi thay cô ấy kêu tắc xi quen.”

“Quen?” Hấn kích động hỏi: “Vậy anh biết số điện thoại người đó sao? Có biện pháp liên lạc với đối phương, hỏi anh ta chở cô ấy đi chỗ nào không?”

“Hấn là có——“

“Giúp tôi hỏi đi!” Chờ không được bảo vệ đem lời nói hết, Quý Thành Hạo nhanh chóng nói, lập tức lại thay đổi.

“Không, anh lập tức gọi anh ta đến đây đi, nói tôi muốn kêu xe, muốn anh ta chở tôi đi đến chỗ Nhâm tiểu thư, phiền toái cho anh rồi, làm ơn.”

“Tôi đã biết, tôi lập tức gọi điện thoại cho anh ta.”

“Cám ơn anh.”

Cắt đứt điện thoại, Quý Thành Hạo tâm tình lo lắng nháy mắt bị tức giận bao phủ.

Cô bé kia chết chắc rồi, hấn đều đã cảnh cáo cô, nếu cô chuồn êm bị anh bắt được, cô nhất định phải chết.

Hôm qua anh mới cùng cô nói, thế nhưng hôm nay cô đã chạy.

Cô xong đời, đợi khi anh bắt được cô, xem anh chỉnh cô như thế nào!

Cầm bóp da cùng đi động lên bỏ vào túi áo, anh liền ra khỏi nhà đi đến phòng bảo vệ bên cạnh đại sảnh.

Bảo vệ hôm nay là Trương bảo vệ lớn hơn anh mười mấy tuổi. Vừa thấy anh xuất hiện, liền lập tức nói: “Tôi đang muốn gọi điện thoại nói cho cậu, lão Vương vừa vận đón khách nhân đến phụ cận, lập tức có thể đến đây.”

“Cám ơn ông.” Quý Thành Hạo hướng anh ta gật đầu cảm tạ.

“Các người cãi nhau?” Lắc lắc đầu, Trương bảo vệ lấy vẻ mặt biểu tình quan tâm hỏi.

Quý Thành Hạo không biết làm như thế nào trả lời vấn đề này.

“Thời điểm lúc Nhâm tiểu thư trở về, cùng rời đi, ánh mắt cùng cái mũi đều hồng hồng, giống như khóc.” Trương bảo vệ nói với anh.

Quý Thành Hạo ngẩn ngơ vẻ mặt kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

“Khóc?”

Trương bảo vệ còn thật sự gật đầu với hấn.

Đầu Quý Thành Hạo trống rỗng, đột nhiên toàn bộ bãi công, không thể hoạt động.

Bá! Bá! Bá! Ngoài cửa lớn bỗng vang lên ba tiếng còi ô tô ngẩn ngui.

“Lão vương tắc xi đến.” Trương bảo vệ nhanh chóng quay đầu nhìn vào cửa lớn, đồng thời nói với anh: “biển số xe anh ta mặt sau con số là 32S.”

Quý Thành Hạo gật đầu với ông, bởi vì đầu vẫn như cũ không thể hoạt động bình thường mà ngay cả một tiếng cảm ơn cũng quên nói, hướng ngoài cửa lớn đi đến, ngồi vào xe đứng ở cửa lớn, biển số xe dãy số là 32S tắc xi màu vàng.

5. Chương 5

“Soái ca muốn đi truy tìm bạn gái?”

Mở cửa xe, Quý Thành Hạo vừa ngồi vào đằng trước bên cạnh tay lái đã nghe thấy người lái xe nói với anh như vậy. Anh còn không kịp phản ứng, lão Vương lại tiếp tục nói thêm.

“Làm như vậy là được rồi.” Anh ta tán dương nói: “Bạn gái của cậu xinh đẹp như vậy, giống như búp bê làm bằng gốm sứ, cậu hẳn phải cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay mới đúng, làm sao có thể làm người ta khóc, khóc đến ngay cả tôi đây không liên quan gì cũng nghĩ đem cậu chộp đánh ột trận? may mà cậu còn muốn đi tìm, nếu không chờ bạn gái xinh đẹp của cậu bị người đàn ông khác theo đuổi rồi, cậu hối hận cũng không kịp.”

Nghe toàn bộ lời nói, Quý Thành Hạo chỉ nghe thấy cái chữ “Khóc” này.

Cô bé kia thật sự khóc? Anh vừa khó hiểu lại khiếp sợ vì sao cô lại khóc. Là khi rời khỏi công ty trên đường phát sinh chuyện gì, hay là.....Tâm tình trở lên hỗn loạn trước nay chưa từng có, anh quay đầu nhìn cảnh đêm phía ngoài cửa sổ xe không ngừng lui về phía sau, lại đồng thời thấy chiếu ở trên cửa sổ thủy tinh là hình ảnh anh nhúu mày thật chặt. Anh lo sợ bất an.

Làm sao có thể?

Có thể sao?

Rất không có khả năng đi?

Nhưng—— Quý Thành Hạo cảm thấy đầu óc của mình sắp muốn nổ tung đến nơi, có khả năng như vậy sao, có thể sao, không có khả năng nhưng trong đầu anh luân phiên xuất hiện suy nghĩ mơ hồ, cơ hồ muốn đem đầu của anh làm vỡ tung.

Mà làm anh buồn bực là, những suy nghĩ nhỏ nhặt cũng không giúp gì được, bởi vì anh không muốn miệt mài theo đuổi ý nghĩ đó.

Chuyện gì vậy? Chuyện này có thể sao? Chuyện này rất không có khả năng đi, anh hoàn toàn không dám nghiên cứu hay nghĩ lại.

Hừ, giống như thế này là có thể làm như chuyện gì cũng không biết, thật sự là buồn cười quá!

Khóe miệng khe khẽ, anh lộ ra một chút châm chọc cười nhạo mình, tiếp theo lại nhắm mắt lại, thông thả hít sâu. Một lúc sau, lại lẳng lặng chờ trong chốc lát mới mở mắt.

Hỗn loạn thối lui, thanh minh tái hiện.

Bình tĩnh vững vàng thay thế được bất an không yên.

Anh một lần nữa tự hỏi, đúng bệnh hết thuốc.

Mặc kệ cô bé kia có biết hay không, lúc cô khóc chạy khỏi nhà anh, cô hẳn là đã phát hiện chính mình với anh không chỉ có tình anh em mà thôi, cho nên cô mới có thể thương tâm như vậy.

Cho nên vấn đề hiện tại cũng không phải ở trên người cô bé, mà ở chỗ anh đối với cô bé tồn tại tâm tính gì.

Anh từ nhỏ đã nhận thức cô là tiểu muội muội, nếu anh nhớ không lầm, anh còn từng giúp cô đổi tã, xem qua cô trần truồng, hơn nữa số lần còn nhiều đến không đếm được.

Tiểu cô bé dần dần lớn lên, từ trẻ con nhỏ xinh đẹp biến thành cô bé đáng yêu, từ cô bé đáng yêu biến thành con khỉ khiến người ghét, từ con khỉ khiến người ghét biến thành dã cô bé bất tuân, một đường thay đổi, anh đều chính mắt thấy cũng tham dự trong đó, thẳng đến khi cô di cư đi nước ngoài.

Mười năm thời gian có thể thay đổi rất nhiều sự việc, như từ việc ba già đi vì chuyện gia đình mà hoàn toàn mặc kệ mọi chuyện của công ty, cùng với anh từ mệnh tốt biến thành số khổ trở thành người nổi nghiệp, còn có cô bé theo bên người không có một chút hương vị con gái, dã cô bé, biến thành đại mỹ nữ cả người đều tràn ngập sức quyến rũ mê người, lại làm anh đau đầu không thôi - cô bé hai mặt.

“Nhớ năm tôi cùng lão bà của tôi cũng từng...”

Lão Vương từ lúc anh lên xe sau liền nói chuyện tình yêu không ngừng, nhưng mà mặc kệ anh ta nói gì, chuyện của anh ta không hề ảnh hưởng đến gì đến tình trạng của anh.

Xe đi một chút rồi ngừng lại, rốt cuộc dừng lại ở trước cửa khách sạn lớn đèn đuốc sáng trưng, mà anh vẫn không để ý đến.

“Chính là nơi này.” Lão Vương quay đầu hướng anh nói: “Bạn gái của cậu vốn là muốn ở một gian nhà trọ nhỏ vừa phá lại vừa cũ, nhưng mà cô ấy nguyện ý nghe theo lời khuyên của tôi, tôi liền đem cô ấy đến đây.”

“Cám ơn ông.” Quý Thành Hạo gật đầu nói, sau đó theo trong bóp da rút ra một ngàn đưa cho anh ta, “Không cần thối lại.”

“Vậy cám ơn.” Lão Vương vẻ mặt tươi cười nhận lấy tiền.

Quý Thành Hạo xuống xe đi vào trong khách sạn, trực tiếp đi hướng quầy phục vụ.

“Phiền toái anh, tôi nghĩ tìm một người bạn mới đến đây nghỉ lại, tên cô ấy là Nhâm Cẩm Hồng.” Anh nói với nhân viên quầy.

“Được, xin đợi một chút.” Nhân viên quầy nói xong lập tức dùng Computer tra tìm tư liệu khách trọ, sau đó lấy siêu điện thoại ấn vài con số.

Quý Thành Hạo nén lại tư tưởng đứng ở ngoài quầy chờ.

Một lát sau, nhân viên quầy đem phone treo, sau đó ngẩng đầu nói với

“Thực xin lỗi, không ai nghe điện thoại.”

“Cho tôi dãy số gian phòng của cô ấy, tôi trực tiếp đi qua tìm cô ấy.” Hấn nói.

“Điểm ấy không có cách nào thực hiện được.”

“Vì sao không có cách nào? Tôi cũng không có yêu cầu các anh mở cửa phòng của cô ấy cho tôi đi vào, chính là muốn dãy số của gian phòng cô ấy, chính mình đi qua tìm mà thôi.”

“Thực xin lỗi, đây là quy định của công ty, không thể lộ ra tư liệu của khách trọ, bao gồm dãy số phòng, trừ phi khách trọ có dặn dò trước cũng từng cho phép mới được.”

“Đáng giận!” Quý Thành Hạo khóa giận không thể át đánh xuống mặt bàn quầy.

“Phát sinh chuyện gì?” Một người đàn ông như là quản lí theo bên trong phía sau quầy đi ra hỏi.

“Quản lí.” Thanh âm như được cứu vớt. “Vị tiên sinh này muốn tìm một bằng hữu ở khách sạn của chúng ta, tôi thay anh ta gọi điện thoại, nhưng trong phòng Nhâm tiểu thư cũng không có nghe điện thoại, cho nên vị tiên sinh này — “

“Nhâm tiểu thư? Là đêm nay mới đến tìm nơi ngủ trọ Nhâm Cẩm Hồng tiểu thư sao?” Quản lí đột nhiên cắt ngang cô ta nói.

Trùng mắt nhìn, nhân viên quầy sững sờ gật đầu. “Đúng.”

“Vị tiên sinh này, nếu anh có việc gấp muốn tìm Nhâm tiểu thư, tôi có lẽ muốn nói với anh một tiếng thật có lỗi, bởi vì cô ấy vừa mới rời đi.” Quản lí chuyển hướng Quý Thành Hạo giải thích.

“Ý của anh nói là, cô ấy đã trả phòng không ở tại nơi này?” Quý Thành Hạo ngăn chặn không được kích động hỏi.

“Không phải.” Quản lí nhanh chóng trả lời, “Nhâm tiểu thư vẫn là ở tại nơi này không sai, chính là cô ấy ước chừng ở một giờ trước đi ra ngoài, cho nên điện thoại trong phòng mới có thể không có người nghe.”

“Quý Thành Hạo khi nghe vậy, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi “Anh có biết cô ấy đi đâu sao?”

“Thật có lỗi.” Quản lí vẻ mặt xin lỗi lắc lắc đầu với anh.

Mây khê nhẩn, thoáng suy tư sau, anh đem ánh mắt chuyển hướng trong đại sảnh chỗ người nghỉ ngơi ở sô pha hỏi: “Tôi có thể ngồi ở chỗ này chờ cô ấy sao?”

“Đương nhiên.” Quản lí lập tức gật đầu.

Vì thế Quý Thành Hạo liền tuyển một chỗ nhìn theo ngoài cửa lớn, anh có thể thấy rõ ràng mỗi một người bước vào cửa lớn khách sạn, sau đó một bên liền ôm cây đợi thỏ chờ cô trở lại, một bên tiếp tục tự hỏi

những chuyện vừa rồi ở trên tắc xi, anh thủy chung chưa suy nghĩ ra đáp án của vấn đề —— anh có thể cùng cô trở thành một đôi tình lữ sao?

Thời gian càng lúc càng trễ, Quý Thành Hạo cúi đầu nhìn về phía đồng hồ tần suất cũng càng ngày càng cao.

Đã muộn hơn mười một giờ, anh là khoảng 9 giờ đến nơi đây, căn cứ vào thời gian quản lí nói, cô có lẽ là ở 1 giờ phía trước hẳn đến thì đi ra ngoài, cũng là khoảng 8 giờ.

Từ 8 giờ đến bây giờ hơn 11 giờ, đã đi qua hơn 3 giờ, Nhâm Cẩm Hồng cô bé kia rốt cuộc là chạy đi nơi đâu lêu lổng, vì sao đến bây giờ vẫn chưa trở lại?

Cô có thể hay không đã xảy ra cái gì ngoài ý muốn?

Ý nghĩ này đột nhiên tiến vào trong đầu, lại dưới một giây bị anh lắc đầu vứt đi, cự tuyệt tiếp nhận khả năng này.

Không, sẽ không, anh nói cho chính mình. An ninh Đài Loan mấy năm gần đây có lẽ thay đổi kém một chút, nhưng cũng còn không kém như vậy, hơn nữa hiện tại mới 11 giờ mà thôi, trên đường cái còn có xe chạy như mắc cửi, phía trước càng nhiều, cho nên không có khả năng phát sinh chuyện gì.

Như vậy cô rốt cuộc đi nơi nào, hiện tại người đang ở nơi đâu?

Nhà ăn, tiệm cà phê, rạp chiếu phim, công ty bách hóa, quán bar, quán ăn đêm, bất luận một chỗ đều có khả năng.

Lần đầu tiên, Quý Thành Hạo đối với Đài Loan phồn hoa lại nhiều tiền tiêu xài thích sống về đêm cảm thấy thật khó chịu.

Theo thời gian càng lúc càng trễ, biểu tình trên mặt anh càng lúc càng thối, làm cho nhân viên phục vụ khách sạn công tác ở trong đại sảnh, người người thần kinh căng thẳng, lo lắng khách quý của bọn họ nếu không trở về, khách sạn chỉ sợ cũng sẽ bị Satan hủy đi.

Nhanh trở về chút đi, nhanh trở về chút đi, nhanh trở về chút đi.....Có lẽ niệm lực thật sự dùng được, ở đoàn người đồng tâm hiệp lực cầu nguyện xuống, khách quý của bọn họ, cực cứng, khách trọ xinh đẹp rốt cuộc xuất hiện ở ngoài cửa lớn khách sạn.

Đoàn người còn không kịp thở ra khẩu khí kia vẫn ngạnh ở yết hầu, đúng lúc này người ngồi trên sofa làm thần kinh mọi người buột chặt Quý Thành Hạo đã nhanh chóng vọt đến trước cửa lớn của khách sạn, chế trụ Nhâm Cẩm Hồng liếc thấy anh xuất hiện mà kinh hách trợn tròn hai mắt

“Em chạy đi đâu?” Anh vẻ mặt phần nộ hướng cô quát.

Trùng mắt nhìn, Nhâm Cẩm Hồng vẫn bối vì anh đột nhiên xuất hiện mà kinh ngạc quá độ đang thù người, không thể trả lời vấn đề của anh.

“Em uống rượu?” Ngửi được mùi rượu dày đặc trên người cô, anh nháy mắt lại rống ra tiếng.

Cô vẫn như cũ không thể phản ứng, nhưng lái xe đưa cô về cũng không phải là như vậy.

“Này, buông cô ấy ra!” Nhanh chóng nhảy xuống tòa điều khiển một người đàn ông bước vòng qua đầu xe đã chạy tới, hướng anh mở miệng quát.

“Tránh ra, đừng động việc không liên quan tới mình.” Quý Thành Hạo lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta.

“Cô ấy là bạn của tôi.” Tự mình là anh hùng cứu mỹ nhân người đàn ông gắt gao chế trụ tay anh.

“Tránh ra.” Quý Thành Hạo nói lại lần nữa.

“Người nên đi là anh.” Người đàn ông dùng sức túm ra tay anh, đồng thời đem mỹ nữ đêm nay thật vất vả mới chiến thắng được quần hùng kéo vào trong lòng, hướng tên tự nhiên xuất hiện tuyên cáo chính mình đêm nay có được quyền.

Quý Thành Hạo duệ mắt nhú lại, hắc đồng ngăm nhìn, ánh mắt không tự chủ được dừng lại ở trên tay đối phương đang ôm bên hông Nhâm Cẩm Hồng, lạnh như lưỡi dao sắc bén.

“Lấy tay ra.” Anh thông thả nói.

“Dựa vào cái gì?” Đối phương sẵn giọng.

Hắn đem ánh mắt thông thả chuyển qua trên mặt đối phương, nguyên bản biểu tình phần nộ đã không còn gặp nữa, toàn thân toát ra một loại âm tư lãnh khốc, vẻ mặt làm người ta không rét mà run.

Người đàn ông bị dọa lùi một bước nhỏ, vốn định thu tay lại, lại không cam lòng đem mỹ nữ thật vất vả mới được đến chắp tay đem cho người ta. Đang lúc anh ta hết sức do dự, mỹ nữ trong lòng hợp thời lên tiếng giải cứu anh ta.

“Anh vì sao ở trong này?” Rốt cuộc bình phục tâm tình, Nhâm Cẩm Hồng mặt không chút thay đổi hỏi.

Quý Thành Hạo ánh mắt chuyển qua trên mặt cô, vẻ mặt đột nhiên trở nên âm tình khó dò.

Anh nhìn cô không chuyển mắt, thông thả mở miệng mệnh lệnh nói: “Theo anh trở về.”

Cô kiên định lắc đầu.

“Em đã tìm được chỗ ở mới, cho nên không cần về sau lại phiền toái anh, Quý đại ca.”

Quý đại ca? Quý Thành Hạo híp lại hai mắt nhìn chằm chằm cô.

Trước đây anh muốn cô gọi như vậy thì cô sống chết không chịu, luôn không lớn không nhỏ mang cả tên cả họ gọi anh Quý Thành Hạo, hiện tại đột nhiên gọi anh như vậy, điều này đại biểu cái gì? Cô muốn dùng cách này xác định biên giới cho quan hệ hai người bọn họ sau này sao?

Cầm anh không tự giác trờu nhanh.

“Anh không cảm thấy là phiền toái.” Anh nói.

“Nhưng em sẽ cảm thấy ngượng ngùng, quấy rầy đến thời gian anh cùng bạn gái ở chung.”

“Trần thư kí không phải bạn gái anh.” Anh nhanh chóng nói, không xác định chính mình giọng điệu vì sao nghe qua cảm giác giống như thực nóng vội.

“Là em nói sai rồi, em phải nói quấy rầy đến thời gian ở chung của anh cùng các cô bạn gái của anh mới đúng. Anh luôn luôn gọi những người đó là bạn nữ, mà không phải bạn gái.” Cô bất vì sở động tiếp tục lấy phương thức vẻ mặt không chút thay đổi ứng đối.

Quý Thành Hạo đột nhiên chột cứng lại. Trước đây anh mắc mớ gì lại đem những chuyện chết tiệt này nói với cô nha?

Đáng giận!

Tạm thời không nghĩ ra được nên nói với cô cái gì, anh đem ánh mắt quay lại cái kia hỗn đản đến bây giờ còn dám can đảm tiếp tục đem móng vuốt sói đặt ở trên người cô.

“Lấy tay ra, đừng cho tôi nói thêm một lần nữa.” Âm thanh anh lãnh liệt cảnh cáo, có điểm giận chó đánh mèo.

“Không cần phải để ý đến hắn, chúng ta đi.” Cô thể nhưng nói với hỗn đản kia như vậy, sau đó lôi kéo đối phương tiến vào khách sạn.

“Đứng lại!” Anh đột nhiên ngăn trở đường đi của bọn họ, gân xanh ở dưới da nhẩy lên. “Em muốn kéo hắn đi chỗ nào?” Anh chất vấn cô.

“Quay về phòng em.” Cô trả lời trực tiếp.

Gân xanh ở dưới làn da tựa hồ ở trong nháy mắt biến thô to gấp đôi.

“Em không cần phải làm anh nổi giận như vậy.” Anh trừng mắt cô, nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vì sao em lại muốn chọc giận anh?” Cô hỏi lại anh.

“Bởi vì——” Anh dừng lại muốn nói lại thôi.

“Bởi vì sao?” Cô không chuyển mắt nhìn anh, trong lòng đột nhiên phát lên một chút tro tàn lại cháy hi vọng.

Anh không phải đã phát hiện tình ý cô đối với anh chứ? Sở dĩ nhanh như vậy đuổi tới nơi này, hơn nữa lại đối địch với đàn ông bên người cô, là vì anh đối với cô cũng có loại cảm giác này, cô có thể nghĩ như vậy sao?

Cô hi vọng anh nhanh chút trả lời vấn đề của cô, chỉ cần anh nhìn thẳng cũng hiểu được tình cảm cô đối với anh, như vậy có lẽ cô còn có một chút hi vọng. Cô hi vọng cầu nguyện.

Cô không chuyển mắt nhìn anh, chờ anh trả lời. Nhưng anh lại trầm mặc không nói, cuối cùng thậm chí còn hơi nhếch môi cánh hoa, sau đó ánh mắt bỏ qua một bên.

Tựa như quay đầu lại bị người ta rót vào một thùng nước đá lạnh buốt, Nhâm Cẩm Hồng trong nháy mắt lạnh từ đầu đến chân, ngay cả tâm đều lạnh.

Cô không hiểu, tâm đã muốn vết thương buồn thiu vì sao còn có thể cảm thấy đau?

Cô không hiểu, đều đã muốn thông suốt vì sao vẫn còn có thể bị đá kích?

Cô không hiểu, cô thậm chí ngay cả đàn ông đều mang về, quyết định hoàn toàn hết hi vọng, ở nơi này chấm dứt yêu say đắm với anh, vì sao còn có thể cảm thấy bị thương, đau lòng, khó chịu đến không thể hô hấp?

Thân thể dưới kinh hoàng, cô đem chính mình tiến sát trong lòng người đàn ông bên cạnh, tìm kiếm dựa vào.

“Chúng ta đi thôi.” Cô kề sát anh ta nói.

Mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ vô lực dựa vào chính mình, là đàn ông đều ở trong nháy mắt mất hồn, làm cho nửa người dưới thay thế lí trí cùng tự hỏi.

“Được.” Người đàn ông lập tức vui vẻ gật đầu, đồng thời đưa tay gắt gao ôm eo nhỏ mềm mại của mỹ nữ, khẩn cấp quay đầu tìm kiếm vị trí chỗ thang máy khách sạn, sau đó nhanh chóng đi tới.

Nhưng bước tiến của anh ta chỉ tổng cộng có hai bước mà thôi, bởi vì ngay lúc anh ta bước ra ba bước, sau cổ đột nhiên bị người nắm chặt, anh ta quay đầu chỉ nhìn thấy mặt Satan, cả người đã bị nâng lên vút bay ngã ra.

Đau đớn không đủ để hình dung cảm giác của anh ta, sợ hãi, hoảng sợ, khiếp sợ, nhân mạo kim tinh, mẹ, cứu con!

Anh ta không biết chính mình bị vây ở cái loại này giống như tận thế sắp đến hoảng sợ trong bao lâu, chỉ biết lúc anh ta hơi chút phục hồi tinh thần lại, mỹ nữ cùng cái người làm người giống như Satan làm người ta sợ kia đã không thấy bóng dáng.

Dùng sức đem cô đẩy mạnh vào trong phòng khách sạn lại dùng sức đóng sầm cửa phòng, Quý Thành Hạo xoay người tức giận trừng mắt nhìn cô bé sắp làm anh tức chết, đồng thời dùng sức phun khí, phát tiết này đủ để cho cảm xúc phần nộ của anh muốn vỡ mạch máu.

Hắn rốt cuộc nên làm gì với cô bây giờ? Cô làm sao có thể dựa sát vào trong lòng một người đàn ông như vậy? Anh— phi, anh thật sự rất muốn giết người! Giết tên hỗn đản vừa rồi, cũng giết cô!

“Em rốt cuộc muốn thế nào?” Anh trợn mắt cùng cô đang trừng mắt nói.

“Em chỉ là muốn tìm một người đàn ông lên giường cùng mình mà thôi, anh cũng muốn theo giúp em sao?” Nhâm Cẩm hồng cũng rất tức giận, trực tiếp nói bừa trả lời.

Cô muốn hỏi anh rốt cuộc muốn như thế nào, nếu đối với cô không tình không ý, vì sao không lặn xa một chút, để cô làm chuyện chính mình muốn làm, hoàn toàn đem anh quên đi? Không biết lòng của cô, vậy mà còn tự cho là mình quan tâm với cô, anh chẳng biết điều này cũng là tàn nhẫn nhất thương tổn lớn nhất với cô sao?

“Em——” Anh dùng toàn lực nắm chặt nắm tay miễn cho chính mình thật sự động thủ đi bóp chết cô. “Không nên nói lung tung.” Anh nghiêm khắc hướng cô gầm lên.

“Em chỉ là nói thật, nếu anh không có biện pháp theo giúp em, vậy thì để em đi tìm người khác.”

Cô lướt qua anh nghĩ đi ra ngoài, lại bị anh một phen kéo trở về.

“Em rốt cuộc muốn thế nào?” Anh lại lớn tiếng hướng cô rít gào.

“Em chỉ muốn tìm người lên giường.” Cô cũng rít gào trả lời.

Sau đó hai người giận không thể ắt nhìn chăm chăm vào đối phương, không ai nhường ai, cứ như vậy giằng co nửa ngày.

“Không cần làm ra chuyện sẽ làm chính mình hối hận.” Sau một lúc lâu, anh nghiêm mặt nói.

“Em sẽ không hối hận, cho dù hối hận cũng không phải chuyện của anh.” Cô tuyệt nhiên nói.

“Cô bé!” Anh không ngăn chặn được lại bật ra tiếng quát, thật là vừa tức vừa giận, không biết nên nói cái gì mới có thể làm cho cô lí trí một chút.

Có lẽ anh căn bản không cần nói cái gì, trực tiếp lấy dây trói lại đem cô về nhà, rồi đem cô đóng gói đui về Vancouver cho ba mẹ cô quản giáo là được, xong hết mọi chuyện.

Nhưng không được, nếu anh thực đem cô đưa trở về, cô sẽ gặp phải khả năng chính là phải kết hôn, anh không muốn thấy cô bị bức bách, hơn nữa chết tiệt, anh thế nhưng có loại cảm giác không muốn cô gả cho người khác.

Không muốn cô gả cho người khác? Chẳng lẽ phải gả cho anh sao? Anh đột nhiên dùng sức lau mặt.

“Chúng ta nói chuyện được không?” Anh hít sâu một hơi làm cho chính mình bình tĩnh nói với cô.

“Chúng ta có cái gì để nói?” Cô vẻ mặt lạnh nhạt hỏi.

Anh nhắm mắt lại hít sâu một hơi sâu, rốt cuộc không đếm xỉa nói: “Nói về quan hệ của chúng ta, nói cảm tình của em đối với anh.” Còn có, muốn làm rõ ràng cảm tình anh đối với cô.

Nghe thấy lời anh nói, cô đột nhiên mân nhanh miệng trầm mặc không nói, trên mặt biểu tình theo lạnh nhạt trở nên cứng nhắc nghi hoặc, lại đến mặt không chút thay đổi.

Sau một lúc lâu.

“Anh không phải tính vĩnh viễn làm bộ như không biết, không để ý sao?” Cô xem hẩn hỏi.

“Anh không tính như vậy, anh chỉ là có chút hỗn loạn, cần chút thời gian đến tự hỏi mà thôi.”

Hẩn cào cào tóc, trong giọng nói có một chút nóng nảy.

“Có lẽ anh không cần phải tự hỏi, chỉ cần làm như không biết, sau đó xoay người rời đi là được. Dù sao em vốn không phải là trách nhiệm của anh.” Nhẹ nhàng đẩy tay anh đang cầm tay cô ra, cô dùng giọng điệu lạnh nhạt và xa cách đề nghị với anh, không nghĩ lại bởi vì thất vọng mà bị thương.

Một cổ tức giận đột nhiên thổi quét mà đến, làm cho anh nhanh chóng cánh tay vừa mới giãy ra khỏi tay anh của cô.

“Em nhất định phải như vậy sao? Chẳng lẽ anh không thể có thời gian tự hỏi, trước tiên nhất định phải quyết định muốn hay không chấp nhận cảm tình của em sao?” Anh vừa giận lại phiền chán hướng cô quát.

“Đối với chuyện quan hệ nam nữ, anh cũng không tự hỏi.”

“Đó là bởi vì những người đó không phải là em, không phải người từ nhỏ đến lớn anh vẫn xem làm em gái yêu thương, chăm sóc!” Một chút, anh lại lần nữa sửa lấy giọng điệu bình tĩnh, khẩn thiết nói với cô: “Cô bé, cho anh một chút thời gian, anh không muốn không làm rõ cảm tình chính mình đối với em, liền qua loa quyết định. Anh không muốn thương tổn em, em hiểu không?”

Nhâm Cẩm Hồng nhớ.....quá nói cho anh, kì thật cô cũng sớm thương tích đầy mình.

“Anh cần bao lâu thời gian?” Cô hỏi anh.

“Anh không biết.” Anh do dự, thành thật trả lời.

“Cho nên, nếu anh cả đời đều không làm rõ được, em sẽ chờ cả đời sao?”

Quý Thành Hạo ngẩn ra, đột nhiên cau chặt mày.

Anh không có lo lắng đến điểm này, hơn nữa chết tiệt là, tuy rằng nói loại này cả đời cách nói rất không có khả năng, nhưng theo tình trạng từ trước anh liên tục hỏi 3, 4 giờ vẫn không thể làm rõ ràng tình huống, anh thật sự có khả năng dùng “Cả đời” đều không làm rõ được chuyện này.

“Hôn em.” Cô thình lình mở miệng nói.

“Cái gì.” Anh ngẩn ngơ.

“Hôn em,” Cô lấy giọng điệu kiên định nói: “Nếu anh đã nghĩ không được, vậy trực tiếp dùng thân thể xác định cảm giác, sau đó cho em biết đáp án của anh, bởi vì kéo dài đối với em mà nói cũng là một loại thương tổn.”

Kéo dài cũng là một loại thương tổn? Anh kinh ngạc nhìn cô, không thể không đồng ý là cô nói đúng vậy, bởi vì dễ dàng mà nói, anh tuyệt đối sẽ bởi vì chờ đợi mà nổi điên, nhưng hôn cô?

Ánh mắt anh không tự chủ được dừng ở trên môi anh đào mềm mại đỏ bừng của cô, đột nhiên có loại cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Phi, anh là cảm thấy sao? Chính mình vẫn nói luôn mồm nói cô là em gái, kết quả lại đối với cô có tình dục, không chỉ là hiện tại, đêm ở nhà trước đó lúc bên ngoài có cơn dông lớn cũng vậy, mà cũng vì chuyện này một tuần này anh đều liều mạng trốn cô, không nghĩ cùng cô ở cùng một chỗ dưới mái hiên.

Đáng giận, anh là biến thái sao? Hay là anh đối với cô cảm tình đã muốn biến chất, chính là anh không muốn thừa nhận, không nghĩ phá hư quan hệ vốn có mà thôi?

Một đứa em gái, đã trở thành một phụ nữ trưởng thành, anh có chân chính xác định được, rốt cuộc là em gái hay là phụ nữ?

Hôn cô?

Anh thực nên làm như vậy sao?

Môi của cô hồng nhuận đầy đặn, thoát nhìn vừa mềm mại lại tràn ngập thủy cảm, không biết hôn lên có phải hay không cùng thoát nhìn mềm mại giống nhau, xinh đẹp giống nhau?

Chết tiệt, anh hiện tại cả đầu đều nghĩ đến cảm giác hôn cô, nếu không thể đến một cái cảm giác, anh đêm nay khẳng định trăm phần trăm sẽ mất ngủ. Cho nên lại một lần sáng tỏ nữa căn cứ chính xác, kéo dài thật là một loại thương tổn.

Quên đi, vẫn là làm đi, anh phải tìm ra đáp án.

“Được.” Nhìn cô đứng ở tại chỗ không nhúc nhích nhìn anh, anh bỗng nhiên gật đầu, sau đó lui ra phía sau hai bước, đặt mông ngồi vào trên giường.

“Lại đây.” Anh nói.

Nhâm Cẩm Hồng nháy mắt ngừng thở, cảm giác trái tim ở trong nháy mắt nhảy đến yết hầu. Tuy rằng hôn môi là cô mở miệng đề nghị, nhưng thật muốn làm, cô vẫn là sẽ khẩn trương— không, thật là khẩn trương, nhưng cô sẽ không nói cho anh biết. Cho nên chỉ dừng một giây, cô kiên định bước về phía anh.

“Ngồi xuống.” Anh vỗ vị trí bên cạnh nói.

Cô một cái khẩu lệnh một cái động tác ở bên cạnh anh ngồi xuống.

Anh hơi hơi nghiêng người hướng mặt cô, cô cũng tùy theo phối hợp, không ngăn chặn được trái tim ở trong lồng ngực nhảy mạnh.

“Em là từ khi nào bắt đầu thích anh?” Anh đột nhiên mở miệng hỏi.

Cô không khỏi ngẩn ra một chút, “Cái gì?”

“Em là từ khi nào bắt đầu thích anh?” Anh lặp lại một lần.

Cô trừng mắt nhìn, không xác định được làm sao anh có thể hỏi vấn đề này. Anh không phải cùng hôn môi với cô sao?

“Em quá khẩn trương, chúng ta nói chuyện phiếm một chút thả lỏng tâm tình.” Như là nhìn ra nghi hoặc trong lòng cô, anh hướng cô giải thích.

“Em không cho rằng nói chuyện phiếm có thể làm cho em thả lỏng, tương phản, kéo dài thời gian càng làm em khẩn trương mà thôi.” Nếu đều bị nhìn thấu cô đang khẩn trương, cô rõ ràng thừa nhận, hơn nữa có thể hi vọng tốc chiến tốc thắng.”

“Anh nhớ rõ trước kia em không phải là một người gấp gáp”

“Nếu cá tính em là một người gấp gáp, sẽ không đợi mười năm.”

“Mười năm trước em đã thích anh?” Hấn kinh ngạc mở to hai mắt.

“Thời gian chính xác hẳn là mười hai năm.”

Mười hai năm? Quý Thành Hạo nhanh chóng tính tuổi của cô. Cô năm nay hai mươi năm tuổi, mười hai năm trước là mười hai tuổi, kia tương đương với nửa cuộc đời của cô.

Cô thể nhưng dùng thời gian nửa đời để yêu anh, lại không cho anh biết!

“Cô bé.....” Nhìn cô không biết nên nói cái gì, anh chỉ cảm thấy tâm trường trường, cảm giác giống như có thứ gì muốn phá tường mà ra, làm cho anh có chút khó chịu.

Ánh mắt anh đột nhiên trở nên ôn nhu thâm thúy, làm cho Nhâm Cẩm Hồng rõ ràng cảm giác được không khí thay đổi. Anh sẽ hôn cô, cô đột nhiên có loại cảm giác khẳng định này, nhưng kinh ngạc chính mình đã không còn ở phía trước khẩn trương cứng nhắc, chỉ có chờ mong.

Tay anh khẽ vuốt trên mặt của cô, cô không tự chủ được nhắm mắt lại, sau đó cảm giác môi anh nhẹ nhàng mà bao phủ lên môi của cô, ôn nhu khẽ hôn.

Hương vị của cô mềm mại ngọt ngào, mang theo mùi rượu thoang thoảng, cùng mùi nho, làm cho Quý Thành Hạo hiểu rõ lúc trước cô uống rượu, nhất định pha lẫn nước nho.

Bất tri bất giác, anh tăng thêm lực đạo mà hôn cô, đem đầu lưỡi tham tiến miệng cô, giảo lộ vị ngọt của cô, lại dùng lực cướp lấy ngọt ngào trong miệng cô.

Anh hôn mãnh liệt như vậy, vội vàng, hơn nữa không chút nào giữ lại, đoạt lấy hết thảy, nhưng lại chỉ cảm giác được đói khát càng lúc càng khó nhịn, cùng với tham vọng muốn càng nhiều, có được càng nhiều dục vọng. Anh muốn cô.

“Cô bé.....” Anh rên rỉ ngẩng đầu, muốn trưng cầu sự đồng ý của cô, không nghĩ tới còn không kịp nói ra mồm, cô đã đem môi hấn áp vào môi mình, lại lần nữa hôn anh.

“Dừng dừng lại.” Hai má cô đỏ bừng, hai mắt khéo hờ, một bên không ngừng mà hôn anh, một bên khăn khăn nỉ non yêu cầu anh.

Nhiệt tình của cô trực tiếp làm cho anh không còn lực chống đỡ, cũng cho anh biết lời trưng cầu của anh đã trở lên dư thừa.

Kì thật vốn chính là dư thừa, bởi vì cô đã thích anh mười hai năm, tình cảm đối với anh tự nhiên không có gì phải nghi ngờ. Về phần anh, từ lúc anh hôn môi của cô, trong nháy mắt bị lạc ở hương vị ngọt ngào của cô không thể tự kiềm chế, anh chỉ biết đợi thể đã định rồi.

Anh chưa bao giờ đối với một cái hôn xuất thần như vậy, muốn dừng lại dừng không được.

Anh chưa bao giờ từng đối với một mùi hương mê hoặc như vậy, mặc kệ dùng lực hấp thu bao nhiêu cũng cảm thấy đều không đủ.

Anh càng chưa bao giờ đối với một người theo bản năng liền mang theo bài xích, cự tuyệt người phụ nữ như vậy thật khó tự kiềm chế, hoàn toàn đã quên ý tưởng cùng cảm thụ lúc trước, hoàn toàn bị lạc, anh phi

thường hiểu biết chính mình, biết chính mình không phải một người dễ dàng thay đổi, cho nên khi anh ý thức mình không hề đem cô trở thành em gái, mà là một người phụ nữ, đây là đáp án thật rõ ràng.

Anh đã đem cô trở thành một phụ nữ, còn không thể tự kiềm chế quyến luyến hương vị của cô, muốn cô càng nhiều.

Đã xác định rõ suy nghĩ của mình, anh đem cô áp đảo trên giường, bao phủ cô.

6. Chương 6

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm của dòng xe cộ đông đúc dưới lầu, cùng với tiếng hít thở nhẹ nhàng trầm ổn bên cạnh anh.

Cho dù không mở to mắt, thanh âm dòng xe cộ ngoài cửa sổ cũng thực rõ ràng nói cho Nhâm Cẩm Hồng, trời đã sáng, hơn nữa thời gian khẳng định cũng không còn sớm, nhưng vì sao anh còn không có rời đi?

Trong phòng yên tĩnh cực điểm, làm cho hết thảy đều trở nên càng rõ ràng sâu sắc, không chỉ là thính giác, còn có cảm giác.

Sau khi ý thức thanh tĩnh, cô liền vẫn cảm giác được ở giữa hai chân truyền đến đau đớn, tuy rằng không phải rất đau, nhưng cũng làm cho cô khó chịu.

Tối hôm qua, cô rốt cuộc cùng anh..., dù vậy, cô cũng thật khó tin mọi chuyện lại diễn ra như vậy, bọn họ lúc ban đầu, không phải chỉ muốn một cái hôn sao? Vì sao, lại tiếp diễn như vậy, thế nhưng cô không có cách nào dừng lại, tất cả đều làm xong?

Cô hồi tưởng lại vẫn còn cảm thấy xấu hổ, thẹn thùng, toàn thân nóng lên, hơn nữa khó có thể tin.

Cô cho tới bây giờ cũng không biết, làm tình hóa ra là loại cảm giác này, không biết chính mình cũng có thể nhiệt tình như vậy, mạnh dạn, không biết bị anh ôm vào trong ngực dùng sức đẩy, va chạm, áp bách —— ngừng! Đừng nghĩ, hiện tại cũng không phải là hồi tưởng, lúc này, cô trước hết nên nghĩ biện pháp rời đi nơi này mới được, ít nhất vẫn đề cần suy nghĩ là như thế nào đối mặt với anh.....Cái gì đâu? Xấu hổ sao?

Không, không chỉ là xấu hổ mà thôi, còn có mờ mịt, lo lắng, sợ hãi, rất nhiều chờ cô, không biết nên như thế nào đối mặt vấn đề, bởi vì cô căn bản không biết tối hôm qua anh mang theo tâm tình gì cùng cô trên giường.

Anh là bởi vì nhận rõ cảm tình đối với cô, mới cùng cô làm tình sao? Hay là bởi vì không ngăn cản được dục vọng? Không cần thận mật hôn mới phạm sai lầm cùng cô phát sinh quan hệ?

Cô thật sự không có dũng khí đối diện với sự thật, ít nhất hiện tại ở trong đầu cô đều tràn ngập cảm động cùng ngọt ngào tối hôm qua cô cùng anh hợp làm một, cô thật sự không có biện pháp ngăn chặn suy nghĩ đó.

Cô nhất định phải rời đi, nếu không hay là cứ giả bộ ngủ đến khi anh thức dậy rời đi mới thôi, nhưng vấn đề là, anh vẫn kiên trì chờ cô tỉnh ngủ? Cho nên hay là cô rời đi trước thì tốt hơn.

Hô hấp thật cẩn thận, vụng trộm mở nửa con mắt đến nhìn lên.

Mặt của anh ở gần ngay trước mắt, khuôn mặt ngủ bình tĩnh mà an tường, hơn nữa vẫn như cũ đẹp đến vô pháp vô thiên, nhân thần công phần.

Đi qua mười hai năm, cô tự hỏi chính mình vô số lần, vì sao sẽ thích anh, mà không phải thích một trong hai người Dịch Tử Xá và Trạ Diệc Kỳ bọn họ, dù sao thời gian mọi người quen biết ở chung lâu như nhau, là vì anh đẹp trai nhất trong số bọn họ, thực sự chỉ có mình anh đẹp trai sao? Thời điểm vừa mới bắt đầu tự hỏi mình vấn đề này, kỳ thật cô cũng đã từng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ chính mình thật sự là người nông cạn như vậy sao?

Sự thật chứng minh—— đúng, cô chính là người nông cạn như vậy.

Kiểm chế một tiếng thở dài, Nhâm Cẩm Hồng nhìn khuôn mặt tuấn tú anh tuấn bức người trước mắt này, không hiểu một người đàn ông sao có thể có bộ dạng đẹp như vậy.

Mũi cao thẳng, mắt mày anh tuấn, hình dáng cánh môi rõ ràng lại gợi cảm mê người, cảm còn có đường cong xinh đẹp cùng da thịt khỏe mạnh, nhưng đẹp nhất vẫn là tươi cười của anh cùng với ánh mắt mang ý cười chứa đầy sức quyến rũ.

Ai, cô thật là nông cạn, vì bề ngoài của một người dễ nhìn một chút mà thích đối phương. Bất quá may mắn một điều chính là chỉ lúc mới bắt đầu mà thôi, năm đó tuổi trẻ không hiểu chuyện mới có thể trông mặt mà bắt hình dong, sau này lý do cô thích anh không phải chỉ nông cạn như vậy nữa.

Vì sao thích anh?

Bởi vì anh tươi cười luôn sáng lạn như vậy.

Vì sao thích anh?

Bởi vì anh luôn là người phát hiện cô lạnh mà cởi quần áo cho cô mặc.

Vì sao thích anh?

Bởi vì anh đối với cô luôn đặc biệt, không cho những cô gái khác ở cùng anh, chỉ cho cô ở cùng; không cho người phụ nữ khác chạm vào anh, chỉ cho cô chạm vào; không cho người phụ nữ khác động đến anh, ngồi phía sau xe máy anh, vào phòng của anh, ngủ giường anh, thậm chí còn cùng anh uống một ly đồ uống, nhưng cô thì có thể làm tất cả.

Đến nay cô vẫn nhớ rõ thái độ một ít người khi thấy anh mặc cô cần gì cứ lấy, nếu không phải là tràn ngập khiếp sợ thì chính là khó có thể tin cùng kinh ngạc.

Những người đó nữ có nam có, bất quá vẫn là phụ nữ chiếm đa số.

Cô không biết chính anh có hay không chú ý tới điểm này, nhưng cô thích anh đến khi rời đi Đài Loan định cư ở Vancouver, cô đều có chú ý tới chuyện này, còn vì thế mà âm thầm vui sướng thật lâu, bởi vì cô biết chính mình đối với anh mà nói là đặc biệt.

Cô vẫn cho rằng như vậy, cho dù cùng anh gần cách hơn mười năm, cũng bởi vậy, ngày hôm qua nhìn thấy thư ký thân mật ngồi ở trên người anh, thì cô mới có thể bị đả kích lớn như vậy, khó có thể thừa nhận.

Trần thư kí không phải bạn gái anh. Cô nhớ rõ tối hôm qua hắn nói với cô như vậy, nhưng anh lại để một người phụ nữ không phải bạn gái anh ngồi trên đùi.....Là anh thay đổi sao?

Hay là cô căn bản không chân chính hiểu anh?

Hay là cách xa mấy năm, cô bắt tri bất giác tự tô điểm hình ảnh của anh trong trí nhớ?

Mười năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện, anh vẫn là Quý Thành Hạo người làm cô yêu say đắm sao?

Bộ dáng anh cùng mười năm trước cũng không có khác biệt quá lớn, chính là càng trở nên thành thực đầy sức quyến rũ. Đây là thứ dễ dàng nhìn thấy được, còn những thứ nhìn không tới.....Lòng có điểm đau, là vì chiều ngày hôm qua ở trong văn phòng thấy được một màn kia sao.

Anh là bởi vì thích cô mới cùng cô trên giường, hay là dục vọng đơn thuần sai khiến?

Phụ nữ vì yêu mà dục, đàn ông có thể không yêu cũng động dục.

Trải qua mười năm, cô cho anh, có phải cũng như người phụ nữ khác, đều không có gì đặc biệt?

Không tiếng động theo chớp mũi thở dài một hơi, cô đem tầm mắt dời đi khuôn mặt anh ngủ say, không hề nhìn anh, sau đó thật cẩn thận di động thân thể, đem chính mình từ trong lòng anh thoát ra, lại nhanh chóng liếc nhìn anh một cái, sau khi xác định anh không có tỉnh lại, liền nhẹ nhàng chuyển động thân thể, xóc chấn lên, chuẩn bị xoay người xuống giường.

“Em muốn đi đâu?”

Thanh âm bất ngờ vang lên làm cô nhảy dựng lên, nhưng cô thậm chí còn không kịp phản ứng, cả người đã bị anh chỉ dùng một cánh tay kéo vào trong lòng,

Cô toàn thân cứng ngắc, trong lúc nhất thời vì kinh hoàng lúng túng mà quên giấy dựa, đợi cho đến khi nhớ lại cũng đã hết hy vọng.

Bởi vì hần không chỉ đặt nhẹ ở trên người cô mà còn chế trụ hoàn toàn hành động của cô, còn là bộ dạng thanh tĩnh, ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn cô chăm chăm, làm cô chỉ muốn giống như đã điểu dúi đầu vào cát—— không phải, là vùi đầu vào chăn đều không kịp. hơn nữa thậm nhất là hai người bọn họ thân thể đều trần trụi không mảnh vải che.

Một cổ e lệ mà khô nóng nhanh chóng nảy lên, tràn ngập toàn thân cô, làm hai má cô đều hiện ra thân nhiên đỏ ửng, gợi cảm mê người, cũng làm cho Quý Thành Hạo không nhịn được cúi đầu hôn lên môi cô.

Tim lại bắt đầu đập mạnh, hô hấp cũng không khỏi tự chủ trở lên dồn dập, vận động tối hôm qua làm cô toàn thân mềm yếu, tứ chi cảm giác vô lực, cô hoàn toàn không thể kèm chế, chỉ có thể đáp lại.

“Trời ạ!” Là anh chấm dứt nụ hôn này trước, từ sâu trong yết hầu thống khổ phát ra một tiếng rên rỉ, sau đó lại đem mặt vùi vào hõm vai cô.

Đầu của cô trong nháy mắt trống một mảnh, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết anh đột nhiên dừng lại không tiếp tục hôn cô.

“Làm sao vậy?” Cô không biết chính mình lên tiếng nói chuyện, thẳng đến anh mở miệng trả lời vấn đề của cô.

“Em có thể còn đau.” Anh khàn giọng nói.

Cô trừng mắt nhìn, một hồi lâu mới hiểu anh chỉ là cái gì. Hai gò má của cô lại đỏ bừng lên, cả người có vẻ vừa xấu hổ lại không được tự nhiên.

“Trước đó em không nên nói dối anh.” Anh đột nhiên ngẩng đầu lên, không chuyển mắt nhìn cô, ánh mắt ôn nhu, vẻ mặt cũng có chút trách cứ.

Cô hoàn toàn không biết nói cái gì, chỉ có thể yên lặng bất động nhìn anh.

“Anh đã có thể nhẹ nhàng. Đêm qua anh làm đau em, đúng hay không?” Anh ôn nhu hỏi, trong giọng nói lộ vẻ tự trách cùng ảo não.

Nhâm Cẩm Hồng vẫn trầm mặc như cũ, không phải không biết nói cái gì, mà là cô căn bản nói không ra lời, bởi vì bộ dạng anh, giọng điệu, cùng với trong lời nói đều mang theo ôn nhu cùng đau tích, hơn nữa không thấy bộ dạng hối hận và thực xin lỗi mà cô vẫn sợ.

Anh cũng không có hối hận cùng cô phát sinh quan hệ.

Thật tốt quá.

Tâm tình buồn lòng xuống dưới, nước mắt của cô không tự chủ được rơi xuống.

“Ông trời!” Quý Thành Hạo bị cô thỉnh linh xảy ra nước mắt hù dọa. “Thật sự có đau như vậy không? Thực xin lỗi, anh không phải cố ý muốn làm đau em, mà là thời điểm anh phát hiện, hết thấy đều đã trải qua đều đừng không được, anh.....” “Đáng giận! Là lỗi của anh, đừng khóc. Anh xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Anh không biết làm sao, chỉ có thể đem cô gắt gao ôm vào trong lòng, không ngừng môi hôn trán của cô, hai má, mi tâm, bất cứ chỗ nào môi có thể chạm tới được anh đều hôn, hơn nữa mỗi khi hôn một chút liền nói với cô một tiếng thực xin lỗi, hy vọng có thể làm cho cô bởi vậy mà đình chỉ khóc.

Hiện tại anh mới hiểu được lão Vương lái xe tắc xi ngày hôm qua vì sao lại nói muốn đánh anh, bởi vì anh hiện tại cũng rất muốn đem chính mình chộp tới quần áo một chút. Đáng giận!

“Em.....” Cô đột nhiên mở miệng nói gì đó, nhưng bởi vì thanh âm khàn khàn, làm cho anh trừ bỏ một chữ “em”, cái gì cũng không nghe rõ.

“Em nói cái gì?” Anh hơi hơi ngẩng đầu lên nhẹ giọng hỏi.

“Em rất sợ hãi.” Cô hấp cái mũi, mới lại mở miệng lần nữa.

“Sợ cái gì?” Anh hơi sững sốt, trừng mắt nhìn, không hiểu nhiều lắm hỏi.

“Sợ anh sẽ hối hận, nói chuyện tối ngày hôm qua không nên phát sinh, nói anh thật xin lỗi. em thật sự rất sợ, rất sợ.”

Cô ghen ngào nói, nước mắt lại lăn dài xuống dưới.

“Đứa ngốc.” Anh nhẹ giọng nói, đưa tay ôn nhu lau đi nước mắt trên gò má cô. “Anh chưa bao giờ làm những chuyện khiến mình hối hận, em không biết sao?”

Cô lắc đầu.

“Như vậy anh hiện tại nói cho em, anh sẽ không làm chuyện khiến chính mình hối hận, một khi làm liền tuyệt đối sẽ không hối hận. Đây là cá tính của anh, cũng là nguyên tắc của anh.” Anh nghiêm túc nói với cô.

“Cho nên anh thật sự không hối hận?”

“Em muốn anh thề sao?” Anh ôn nhu hỏi cô.

Thấy anh mang theo ánh mắt ôn nhu cưng chiều chăm chú nhìn mình, bất an cùng nghi hoặc của cô nhất thời toàn bộ bốc hơi lên không còn một mảnh.

Cô lắc đầu. “Không.” Cô tin tưởng anh.

Rời đi không đến 24 giờ, Nhâm Cẩm Hồng lại mang cùng một cái vali trở lại trong nhà Quý Thành Hạo. bất đồng là, hiện tại thân phận cô không còn là “Em gái”, mà là bạn gái của anh.

Nếu hai người bọn họ lúc trước đều là đáp tắc xi từ cửa chính rời đi, thời điểm trở về tự nhiên cũng là đáp tắc xi, sau đó đương nhiên cũng là từ cửa chính đi vào.

Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, cũng không đặc biệt, thật sự không cần thiết phải nói ra.

Nhưng, anh nắm tay cô trở lại, trên đường mặc kệ là đụng phải bảo vệ hoặc gặp được hàng xóm, anh đều không có buông tay cô ra, điểm này làm cô thật sự thật vui vẻ, rất cảm động, cả người có loại cảm giác lâng lâng.

“Suy nghĩ cái gì, làm chi một mình đứng ở chỗ này ngây ngô cười?”

Môi đột nhiên bị hôn trộm một cái, làm cô nhất thời hồi phục tinh thần lại.

Cô trừng mắt nhìn, đối với anh lắc lắc đầu, mới không cho anh biết vì anh dắt tay cô liền cao hứng cả buổi. Anh nhất định sẽ cười cô.

“Không có gì.” Cô nói.

“Em muốn hay không lại trở về phòng ngủ một chút?” Anh hỏi cô. Hoàn hảo không tiếp tục truy vấn chuyện cô ngây ngô cười.

Ngủ một chút? Đây thật là một đề nghị tốt, bởi vì tối hôm qua cô thật là ngủ quá muộn, trước khi ngủ lại làm vận động kịch liệt như vậy, hơn nữa buổi sáng cô tỉnh lại sau bởi vì quá mức lo lắng khẩn trương, cả người căng thật chặt lại hao phí không ít tinh lực, cho nên đúng thực là có điểm mệt mỏi.

Nhưng vấn đề là, nếu cô đi ngủ, anh lại làm cái gì?

“Anh đi đâu?” Cô hỏi anh, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Anh muốn đến công ty một chuyến.”

Cô sững sốt. Đúng rồi, hôm nay cũng không phải ngày nghỉ, công ty nhất định có rất nhiều sự việc chờ anh xử lý, mà anh đều đã vì cô lãng phí toàn bộ thời gian buổi sáng—— “Nguy rồi!” Cô đột nhiên nghĩ đến một sự kiện.

“Làm sao vậy?” Anh nhíu mày hỏi.

“Anh hôm qua mới đem em xếp vào bộ phận thiết kế, kết quả ngày hôm qua em không đi làm, thậm chí không thông báo và điện thoại cũng chưa gọi, mặt mũi giám đốc của anh cũng bị em làm mất hết.” Cô vẻ mặt biểu tình ảo não.

“Anh đã nghĩ đến những chuyện này.” Quý Thành Hạo lắc đầu bật cười. “Bộ phận thiết kế thời gian làm việc rất tự do, chỉ cần trong thời gian quy định đem văn kiện giao ra, sẽ không ai trông coi việc em có đến công ty làm hay không.”

“Em biết, ngày hôm qua đã có người nói với em. Vấn đề là em vẫn là một người mới, trong tay cũng không có công việc gì, mới đi làm một ngày, ngày hôm sau đã không thấy bóng dáng, nói như thế nào đều không được.” Cô gật đầu nói, vẫn là thực phiền chán, thực ảo não.

“Làm sao lại không nói được? Chỉ cần nói em cùng anh một chỗ là được, anh tin tưởng không người nào dám nói câu thứ hai.” Anh tự đại nói.

“Anh muốn nói em đi theo anh làm trợ lý, hay là thị sát công trường? Em có hay không là một nhân viên thiết kế mới giỏi như vậy nha?” Cô lườm anh một cái, tức giận nói.

Rõ ràng là một mỹ nữ, nhưng bộ dáng lại vô cùng hoạt bát đáng yêu, làm cho Quý Thành Hạo nhìn không được muốn trêu chọc cô.

“Đương nhiên là có.” Nghiêm trang gật đầu, anh đem cô kéo hướng sofa.

“Có ở nơi nào? Bởi vì em là do giám đốc giới thiệu vào sao?” Cô hỏi, một lát sau lập tức phê bình nói: “Đó không phải giới giang hồ, căn bản chính là cáo mượn oai hùm, ý thể hiếp người được không!”

“Làm chi tức giận như vậy?” Anh tỏ vẻ buồn cười, ngồi xuống tiếp tục kéo cô đến trên đùi, vòng tay ôm.

Mấy động tác liên tiếp anh đều làm siêu tự nhiên, cô lại bởi vì không quen mà cứng đờ.

Nhất là cô lại nghĩ đến hình ảnh Trần thư kí ngồi trên đùi anh.

“Quý Thành Hạo.....” Cô cúi đầu muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy, muốn nói cái gì?” Cảm giác cô muốn nói lại thôi, anh mở miệng hỏi.

“Ngày hôm qua anh nói Trần thư kí không phải bạn gái của anh là thật sao?” Cô do dự, mới cúi đầu bĩu môi nhỏ giọng nói.

Quý Thành Hạo nhìn không được khoe miệng khe nhếch lên, phát hiện chính mình thực thích bộ dáng đáng yêu này của cô.

“Em thực để ý chuyện ngày hôm qua?” Anh hỏi cô.

“Anh không phải người tùy tiện có thể để cho phụ nữ ngồi trên ở trên đùi anh.” Một câu nói hết hết thảy.

“Có thể thấy được anh có cỡ nào thích em.” Anh cố ý ôm chặt cô một chút, sau đó hôn môi của cô, dán tại bên tai đối với cô thông báo.

“Cho nên anh cũng thích Trần thư kí sao?” Tuy rằng trong lòng vì lời anh nói mà ngọt ngào, nhưng Nhâm Cẩm Hồng vẫn muốn làm rõ ràng chuyện hôm qua, miễn cho về sau mỗi một lần nghĩ đến hình ảnh kia lại đau một lần.

Quý Thành Hạo hơi chút do dự, nghĩ hay không nên thành thật nói cho cô đoạn tình sử của hắn và Trần thư kí, tuy rằng chỉ có ngắn ngủi 3 tháng, nhưng sự thật chính là sự thật, hơn nữa quan trọng là, để cô nghe được chuyện này từ miệng người khác không bằng để anh tự nói, miễn cho đến lúc đó nước ấm nấu ếch, chính mình chết như thế nào cũng không biết.

“Hơn ba năm trước, anh và Trần thư kí có quen nhau một thời gian.” Hít sâu một hơi sau, anh thẳng thắn thừa nhận nói ra.

“Hơn ba năm trước?”

“Đúng.”

“Đã kết thúc?”

“Đúng.”

“Thật sự đã xong?”

“Uh.”

“Tại sao ngày hôm qua cô ta sao còn ngồi trên người anh, các người quyết định tình cũ cháy trở lại sao?” Cô hỏi.

“Cái gì tình cũ cháy lại?” Anh nhin không được đưa tay gõ trán cô một cái. “Nói tình cũ cháy lại, anh bây giờ còn có thể ôm em như vậy, thẳng thắn thành khẩn bộc trực nói cho em nghe chuyện này sao?” Tức giận liếc trắng mắt cô một cái.

“Không phải tình cũ cháy lại, đó là cô ta nghĩ níu kéo lại anh sao?” Thư kí xinh đẹp có một trăm loại phương pháp quyến rũ giám đốc, nghĩ đến bên cạnh anh có một người phụ nữ nhìn chăm chăm, Nhâm Cẩm Hồng không khỏi trái tim đều nặng trĩu xuống dưới.

“Trần thư kí nếu nghe được em nói như vậy, cô ta sẽ cười to ba ngày không dừng được.” Quý Thành Hạo cười nói.

“Vì sao?” Cô tuyệt không cảm thấy này có chỗ nào buồn cười.

“Năm đó người bị vứt bỏ là anh.” Anh mỉm cười nói với cô.

“Cái gì?” Kinh ngạc hét lớn, Nhâm Cẩm Hồng trừng một đôi mắt to tròn cùng chuông đồng giống nhau. Người bị vứt bỏ là anh? Điều này sao có thể?

“Năm đó anh cùng cô ta quen nhau chỉ ba tháng, cô ta liền nói muốn kết hôn, chúng ta chia tay đi. Sau đó liền vô cùng cao hứng, phiêu nhiên xinh đẹp đi vào cánh cửa lễ đường rộng mở, còn muốn anh thu tam vạn lục đại hồng bao.” Anh nói cho cô.

“Vì sao? Em không hiểu anh có điểm nào làm cô ta không hài lòng, cô ta dựa vào cái gì vứt bỏ anh? Anh bộ dáng vừa cao vừa suât, thông minh có năng lực, đối với bằng hữu luôn hết sức tận tâm, gia thế cũng tốt, người cũng tốt, cô ta rốt cuộc vì cái gì vứt bỏ anh a?” Cô lòng đầy cảm phẫn lớn tiếng vì anh chịu tổn thương mà bất công.

“Không nghĩ tới anh ở trong lòng em đánh giá cao như vậy nha, thật sự cảm ơn em, cô bé.” Quý Thành Hạo vẻ mặt đắc ý cười, cuối cùng còn hôn môi cô một chút, bày tỏ lòng biết ơn.

“Em cũng không phải khen ngợi anh.” Cô liếc mắt một cái mắng anh một chút, lại trở lại chuyện chính hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao cô ta muốn vứt bỏ anh, anh làm chuyện gì khiến cho người ta chán ghét?”

“Nghe cách em nói, giống như thực hy vọng năm đó anh và Trần thư kí có kết quả.” Anh hừ hừ nói, nghe tựa hồ có chút không vui vẻ.

“Mới không có, em chỉ là có điểm tò mò mà thôi.” Cô chu miệng nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Cô ta muốn kết hôn.”

Nhâm Cẩm Hồng khinh lảng một chút, sau đó trừng mắt nhìn nói: “Mà anh không muốn?”

“Anh năm đó mới hai mươi bảy tuổi mà thôi, cô bé.”

“Oa, Trần thư kí thoát nhìn giống một nữ cường nhân, tuyệt không giống hội tuổi trẻ như vậy đã muốn kết hôn bước vào làm người phụ nữ của gia đình.” Cô sợ hãi than nói.

“Tuổi trẻ?” Quý Thành Hạo nhin không được cười nhạo một tiếng.

“Anh làm chi mà có vẻ mặt trào phúng?” Cô khó hiểu hỏi.

“Em cho là Trần thư kí bao nhiêu tuổi? Cô ta năm đó chính là cảm thấy chính mình không còn trẻ nữa cho nên mới muốn kết hôn sinh con nhanh chóng, không muốn biến thành sản phụ cao tuổi.”

Bốn chữ sản phụ cao tuổi này làm cho vẻ mặt Nhâm Cẩm Hồng không khỏi đại ra. Cô trợn trừng mắt nhìn anh một lúc lâu mới lấy giọng điệu hoài nghi mở miệng hỏi: “Trần thư kí, cô ta hơn anh mấy tuổi?”

“Cô ta lớn hơn bốn tuổi, em cứ nói đi?”

Cô cứng họng nhìn anh, quả thực bị sợ choáng váng.

Sau một lúc, cô kinh hô: “Trần thư kí cô ta 35 tuổi? trời ạ, cô ta thế nhưng lớn hơn em 10 tuổi, tđm quả thật không thể tin được! Hoàn toàn nhìn không ra được!”

“Anh sẽ thay em đem những lời này chuyển đến cho cô ta, về sau cô ta chỉ cần nhìn thấy em sẽ đối tốt với em.” Quý Thành Hạo tựa tiểu phi tiểu nói.

“Anh cùng người hơn anh bốn tuổi kết giao? Anh thích loại phụ nữ trưởng thành?” Cô dường như đột nhiên nghĩ đến nói, biểu tình trên mặt tràn ngập thăm dò cùng nghi hoặc.

“Anh thích em.”

Không dự đoán được anh sẽ nói như vậy, Nhâm Cẩm Hồng trong nháy mắt mặt đỏ bừng.

“Ai hỏi anh điều này.” Cô hờn dỗi liếc anh một cái, “anh nhanh chút trả lời vấn đề của em, Anh thích loại phụ nữ trưởng thành?”

“Trước kia chỉ cần thấy được sẽ thử quen xem sao, cũng không có thích loại phụ nữ nào nhất định, bất quá bây giờ anh biết anh thích loại hình phụ nữ như thế nào, chính là em này.” Anh mỉm cười ngắm nhìn cô, hai mắt của cô không tự chủ được lại đỏ.

Thật là, cho tới bây giờ cũng không biết anh có thể nói được những lời ngon tiếng ngọt như vậy, hai cô không biết nói gì.

“Không nói nữa, anh không phải muốn đến công ty sao? Nhanh chút đi, nhanh chút đi, em muốn về phòng ngủ.” Cô yêu kiều trừng mắt liếc anh một cái, giống như đuổi ruồi thúc giục, sau đó nghĩ muốn đứng lên lại phát hiện anh thế nhưng không chịu buông tay, “Này, anh làm gì vậy?” Cô quay đầu lại hỏi.

“Để cho anh ôm em nhiều một chút.” Anh mang vẻ mặt luyến tiếc buông tay ôm chặt cô.

“Anh tính ôm em đến công ty sao?” Cô đỏ khốc đỏ cười.

“Nếu trông bộ dạng em không phải một mọt như vậy, anh rất là muốn.” Đưa tay day nhẹ bóng đen dưới ánh mắt cô, anh đau lòng ôn nhu nói.

“Quý Thành Hạo.” Cô ôn nhu dựa sát vào trong lòng anh.

“Hử?”

“Tương lai hai chúng ta sẽ ra sao?”

“Kia còn nói sao? Đương nhiên là kết hôn sinh con, sau đó đầu bạc đến già.”

Anh đáp lưu loát thoải mái như vậy làm cho cô ban đầu vốn không có ý nghĩ gì đặc biệt lúc này lại ngơ ngác rối loạn, đột nhiên từ trong lòng ngẩng đầu lên, đụng phải cằm anh một cái.

“Ah!” Quý Thành Hạo nhin không được kêu đau ra tiếng.

Nhâm Cẩm Hồng cái trán cũng bị đụng phải rất đau, nhưng hiện tại cô không quản đau đớn, còn có một sự kiện so với này quan trọng hơn.

“Anh vừa rồi nói cái gì?” Níu lấy y phục của anh, đôi mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm anh hỏi.

“Anh nói đau.” Quý Thành Hạo vẻ mặt đau khổ xoa cái cằm đau đớn không thôi.

“Em không hỏi này, em hỏi là trước đó anh nói cái gì?”

“Anh có nói cái gì sao?” Anh tiếp tục xoa cằm, lấy vẻ mặt biểu tình mất trí nhớ hỏi lại cô.

“Anh nói đương nhiên là kết hôn sinh con, sau đó cùng nhau đầu bạc đến già.” Nhìn anh không chuyển mắt, cô nhắc nhở.

“Này có vấn đề gì sao?” Trùng mắt nhìn, anh khó hiểu hỏi.

“Lời này anh nói là thật, hay là chỉ thuận miệng nói chuyện tào lao?” Hô hấp của cô không tự chủ được dừng lại.

Anh nhướng nhướng lông mày. “Đương nhiên là thật sự.”

Nhâm Cẩm Hồng đột nhiên không biết nói cái gì. Là thật sự? Anh nói là thật?

“Em có ý nghĩ khác, không muốn cùng anh đầu bạc đến già sao?”

Cô không nghĩ đến chuyện chết, nhưng không ai cầu hôn như vậy, như vậy thật sự rất không lãng mạn, rất không tình cảm, hơn nữa ngay cả cơ bản nhất là nhẫn cầu hôn anh cũng không chuẩn bị. Nhưng chuyện này quan trọng sao? Cô căn bản không cần, cái cô để ý chỉ là, tình cảm của anh đối với cô có phải là..... là thật sự hay không mà thôi.

Cô đột nhiên dùng sức lắc đầu, hốc mắt không tự chủ được ửng đỏ lên.

“Em không muốn.”

“Không, em muốn chứ!” Trong nháy mắt nắm chặt y phục anh, cô nhanh chóng trả lời.

“Đùa em thôi.” Quý Thành Hạo ôn nhu cười, sau đó cúi đầu chân ái hôn môi cô trong chốc lát, mới nâng đầu lên dựa vào trán cô, thâm tình nhìn cô hỏi: “Xin hỏi em có nguyện ý gả cho anh, theo anh cả đời đầu bạc đến già không, Nhâm Cẩm Hồng tiểu thư?”

“Cô cố gắng nhịn run rẩy, mới dùng sức gật gật đầu, “Em nguyện ý.”

7. Chương 7

Đem cô đặt lên giường, Quý Thành Hạo thay đổi một bộ quần áo đi làm, Nhâm Cẩm Hồng lại bởi vì tâm tình quá mức hưng phấn cùng kích động, một mình ở trên giường lớn trong phòng anh lăn qua lộn lại rất lâu, mới ở chút bất tri bất giác chậm rãi ngủ.

Thức dậy, trong phòng một mảnh trầm ám, bất quá dưới khe cửa phòng lại có ánh sáng xuyên qua, hơn nữa mơ hồ nghe thấy ngoài cửa phòng tựa hồ vang lên thanh âm của tiếng tivi.

Anh đã từ công ty trở lại sao? Hiện tại mấy giờ rồi?

Cô xúc chấn lên xuống giường, đi đến trước cửa đưa tay ra mở cửa phòng. Ngoài cửa sáng ngời ánh sáng lập tức liền chiếu rọi, đâm vào hai mắt cô làm cô nhịn không được nhanh chóng đóng lại, lại chậm rãi mở ra.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một biển hoa hồng, mặc kệ là trên bàn trà phòng khách, hay trên quầy bar, trên bàn ăn cạnh quầy bar, còn có trên sàn nhà không biết từ nơi nào biến ra bình hoa thủy tinh trong suốt, toàn bộ đều nhét đầy những bó hồng Mân Côi kiều diễm động lòng người, có thể nhìn ra mỗi một bó đều vượt qua một trăm bông, nở rộ rực rỡ làm cho cả không gian đều tràn ngập mùi hương Mân Côi.

Ba! Một thanh âm vang lên, ngọn đèn trước mắt vụt tắt, đột nhiên biến thành một mảnh tối đen.

Ba! Một tiếng khác vang lên, ánh sáng xuất hiện trở lại, nhưng đã không phải ánh sáng từ đèn huỳnh quang mỗi nhà quen dùng, mà là từng vòng ánh sáng nhu hòa làm cho không gian tràn ngập tình cảm ngọt ngào dịu dàng bao vây quanh cô.

Đột nhiên, tiếng âm nhạc ở trong phòng nhẹ nhàng vang lên.

Tràn ngập tò mò cùng nghi hoặc cô bước đi lên phía trước, tìm kiếm người hẳn phải tồn tại trong phòng này, lại thấy cửa đi lên trên ban công hoa viên rộng mở, mà ở giữa bàn ăn bên trên có ánh nến lay động, trên bàn trừ bỏ bó hoa hồng giống trong phòng, còn có một chai rượu đỏ, hai ly thủy tinh chân cao cùng hai bộ đồ ăn gốm sứ màu trắng.

“Hi.”

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của anh, làm cô phải quay đầu lại nhìn.

“Thích không?” Miệng anh khẽ nhếch lên cúi đầu hôn cô một cái.

“Thích, nhưng em không hiểu.” Trên mặt của cô trừ bỏ kinh hỉ cùng kinh ngạc, còn có hồ nghi khó hiểu.

“Không hiểu cái gì?” Anh hỏi.

“Hết thấy những điều này.” Cô nhìn anh nói, không hiểu anh làm sao làm được hết thấy những thứ này, anh tuyệt không phải người lãng mạn, ít nhất cô cho là như vậy.

“Anh chỉ cảm thấy cầu hôn cần phải long trọng một chút, không nên qua loa tùy tiện giống buổi chiều như vậy.” Anh còn tỏ vẻ nghiêm túc.

“Ai nói cho anh?” Cô vẫn là cảm thấy anh sẽ không nghĩ nhiều như vậy mới đúng.

“Thư kí Trần.” Anh quệt quệt phiền môi, có chút không muốn thừa nhận.

“Anh cùng cô ấy nói chuyện của chúng ta?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Anh chưa nói, chính cô ấy nhìn ra.” Nói đến chuyện này, Quý Thành Hạo có điểm khó chịu.

“Bộ dáng của anh thoát nhìn giống như ngu ngốc sao?” Anh hỏi cô.

“A?” Cô bị hỏi sững sốt.

“Cô ta nói anh tâm trông giống đóa hoa, nhưng khuôn mặt cười lên lại trông giống tên đàn.” anh hướng cô oán giận nói.

Nhâm Cẩm Hồng lại ngây người xuống, thế này mới không nhận được cười ra tiếng, “ thư kí Trần, cô ta thật sự nói anh như vậy?”

Anh khó chịu hừ một tiếng, sau đó mới đưa cô đi về phía ban công ngoài trời, vừa đi vừa nói với cô: “Cô ta nói anh rơi vào lưới tình nên ngu ra, vì đền đáp đại hồng bao của anh năm đó, cô ta nguyện ý làm quân sư giúp anh cưới bà xã. Anh nói không cần, em đã đáp ứng lời cầu hôn của anh. Cô ta kinh ngạc hỏi khi nào, anh liền đem chuyện buổi chiều nói cho cô ta, kết quả bị cô ta hung hăng trào phúng một chút, nói cái gì ngày ly hôn sắp tới, may mắn lúc trước sớm cắt đứt không có quan hệ gì với anh, làm người ta nghe xong mà tức điên lên!”

“Cho nên tất cả là cô ấy dạy anh làm?”

“Phải nói là anh dùng tiền mua, bởi vì cô ta nói sẽ không đáp lễ, thật là đê tiện.” Quý Thành Hạo nhận không được nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cảm tình của 2 người hình như tốt lắm.” Nhâm Cẩm Hồng nhìn anh một cái, giọng điệu có chút lạnh nhạt, cô có cảm giác không thoải mái lắm.

“Đúng nha, nửa năm trước ba mẹ anh đã thu cô ta làm con gái nuôi rồi.”

“A?” Cô không ngăn chặn được ngẩn ra.

“Anh không nói cho em sao?” Anh nhúu mày nói.

“Không có.” Cô nghiêm túc trả lời.

“Cho nên em hiện tại không cần phải ghen tị.” Anh mỉm cười.

Nhâm Cẩm Hồng sững sốt, hai má không khỏi phỉếm hồng nói: “Em mới không có ghen!”

“Thật sự không có?” Xem xét cô, vẻ mặt anh tựa tiểu phi tiểu trêu ghẹo.

Bị anh nhìn vừa thẹn lại quẫn, cô nhận không được cảm xúc đưa tay đẩy anh một chút: “Quý Thành Hạo anh thật sự đáng ghét!”

Anh cười ha ha, cúi đầu hôn môi cô một cái.

“Đến đây, em ngồi xuống trước, anh đến phòng bếp mang bữa tối của chúng ta đến.” Anh đem cô ngồi trên ghế bên cạnh bàn ăn.

“Em giúp anh.” Cô vừa nói, lại bị anh lắc đầu ngăn lại.

“Em đợi ở đây là tốt rồi, công chúa.” Anh nói.

“Công chúa?” Cô nhướn mày.

“Công chúa của anh.” Anh lại hôn cô một cái rồi mới anh tuấn xoay người đi vào trong phòng thu xếp bữa tối hôm nay của bọn họ.

Trong chốc lát, anh đẩy toa ăn không biết biến ra từ nơi nào ra ngoài, trên toa ăn xếp đặt tô màu, canh nóng, món ăn khai vị nguội, bít tết, thậm chí món điểm tâm bánh ngọt đều có, làm cô kinh ngạc giương tròn hai mắt.

“Anh là từ nơi nào biến ra mấy thứ này?” Cô bật thốt lên hỏi.

“Em đoán xem.” Anh tươi cười khả ái đáp lại, chợt đem salad trên toa ăn, canh nóng cùng đồ ăn khai vị đặt lên bàn, lại ngồi đối diện cùng cô mỉm cười nói: “Thỉnh dùng, công chúa.”

Mang theo biểu tình tò mò, cô cầm lấy đĩa ăn salad hoa quả, hoa quả tươi kia cùng với hương salad tương ngọt nồng đậm làm cô hạnh phúc chịu không được tán thưởng ra tiếng.

“Ăn thật ngon.”

“Đã biết em sẽ thích mà.” Anh mỉm cười.

Lượng salad không nhiều lắm, khai vị vừa vặn. Món ăn nguội cũng vậy, tuy rằng không biết chúng được làm từ nguyên liệu gì, nhưng trừ bỏ hai chữ ăn ngon, cô nói không biết nên nói lời bình nào khác.

Tuy rằng tổng canh này rất bình thường, nhưng phải nói là hương vị ăn rất ngon, được ăn ngon làm cô mặt mày hớn hở.

Quý Thành Hạo cũng tươi cười, là vì cô mà cười. Anh cho tới bây giờ cũng không biết yêu thương người phụ nữ của mình sẽ có cảm giác thành công như vậy, so với bán đi một miếng đất, một tòa nhà lớn kiếm vào trên trăm triệu còn khoái trá hơn. Xem này, anh rất yêu thích cảm giác này.

“Dùng cơm nhé? Công chúa của anh?” Đứng dậy rời đi chỗ ngồi, anh hơi hơi xoay người, làm tốt tư thế bồi bàn hướng cô ôn nhu hỏi.

Cô hờn dỗi liếc anh một cái, trông mắt đảo qua lại, hai má ửng đỏ quyết định cùng anh chơi trò vương tử công chúa.

“Tốt, phiền anh rồi, vương tử của em.” Cô cười dài nói.

“Tốt, công chúa của anh.”

Anh thật đáng ghét, thế nhưng ngay cả mày cũng không động một chút. Nhưng mà khi anh đem bít tết đặt lên bàn, ở trên bít tết thêm vào một ly rượu nhỏ, lại thuần thực đem rượu châm, yên lặng ở một bên tăng nhiệt độ của bít tết thì cô nhất thời đã quên hết thấy.

“Làm sao anh biết làm cái này?” Cô vẻ mặt tò mò truy vấn.

“Có một người bạn mở tiệm ăn, anh cùng hắn hỗn chiến thời gian lâu dần nên cái gì cũng đều học được.” Anh mỉm cười nói, đồng thời chuẩn bị cho chính mình một phần.

“Cho nên mấy thứ này tất cả đều do anh tự tay làm?”

Anh lắc đầu: “Hôm nay thời gian rất vội vàng, không có biện pháp. Nếu em muốn ăn món anh tự làm, anh lần khác lại làm cho em ăn.”

“Đây là anh nói nha.” Cô nhướn mày.

Anh mỉm cười gật đầu, nhận lời: “Một lời đã định.”

Nhâm Cẩm Hồng tiêu diệt hết bít tết, ăn ngon đến độ cô thiếu chút nữa đem đầu lưỡi chính mình nuốt vào bụng, Quý Thành Hạo lại đưa lên một miếng bánh ngọt chocolate mà phụ nữ không thể từ chối, hại cô vừa mừng vừa oán hận cái miệng nhỏ nhắn đem toàn bộ ăn hết, một miếng không bỏ.

“Còn muốn? Cái của anh cũng có thể cho em.” Xem cô ăn luyến tiếc như vậy, Quý Thành Hạo đem một phần chính mình cũng đưa cho cô.

“Anh muốn hại em béo lên có phải hay không?” Cô trừng mắt một cái, kêu lên: “Ăn xong một bữa cơm này, em khẳng định sẽ béo lên 2kg, đáng ghét!”

“Em gầy như vậy, béo thêm 3, 5kg cũng nhìn không ra.” Anh trấn an cô.

“Mới là lạ!” Cô nhin không được hướng anh làm mặt quỷ.

Quý Thành Hạo cười cười, mắt nhìn miếng chocolate chưa động vào kia trên bàn, lại nâng mắt lên xem xét hỏi cô: “Cho nên, miếng này không cần?”

Nhìn không chuyển mắt trừng miếng bánh ngọt kia, Nhâm Cẩm Hồng giãy dụa, cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu.

“Không cần, em thật sự ăn no rồi.” Mặc dù có điểm nuối tiếc. Cô ở trong lòng vụng trộm bổ sung thêm một câu như vậy.

“Được, vậy đừng ăn, chúng ta nên tập trung vào chủ đề chính.” Anh gật đầu nói, sau đó đột nhiên rút đóa hồng mân côi trong bình hoa trên bàn ra, đi đến chỗ cô ngồi, không nói một câu liền quỳ một gối xuống.

“Quý Thành Hạo?” Cô kinh ngạc nhìn anh, có chút không biết phải làm sao.

Anh muốn làm gì?!? Kỳ thật trong lòng cô đã muốn có đáp án.

Quý Thành Hạo từ trong túi lấy ra một cái hộp nhung màu lam, mở ra, chỉ thấy nhẫn kim cương bên trong hộp dưới ánh nến chiếu rọi xuống, lóe ra vầng hào quang mỹ lệ làm cho người ta không dám nhìn kỹ.

“Xin em gả cho anh.” Ngắc đầu ôn nhu nhìn cô, anh đem nhẫn và cả đóa hồng mân côi trên tay kia giờ cao về phía cô.

“Anh kỳ thật không cần làm như vậy, bởi vì buổi chiều em đã đáp ứng anh, nói em đồng ý.”

Cô nhẹ giọng mở miệng nói nhưng đáy mắt lại nhin không được cảm động hiện ra ầm ứ.

“Anh không ngại nghe em nói lại lần nữa.” Anh ngưng mắt nhìn cô mỉm cười nói.

Cô mỉm cười động lòng người, sau đó khàn giọng nói: “Em nguyện ý.”

Anh đem nhẫn trong hộp lấy ra, giam giữ cô cả đời, đồng thời cũng đem cuộc đời bản thân giao cho cô.

Nếu trước đó Nhâm Cẩm Hồng còn có điều hoài nghi về tình cảm Quý Thành Hạo dành ỉnh, thì sau khi trải qua bốn ngày ở chung liên tục này, tất cả đã tan biến hết.

Ông trời ạ, là ai nói người đàn ông này không lãng mạn?

Là ai nói anh không hiểu tình cảm?

Anh quả thực chính là quá lãng mạn, quá tình cảm!

Bữa tối dưới ánh nến, hoa tươi, lễ vật, còn mang cô lên núi xuống biển xem cảnh đêm, xem mặt trời mọc, đêm nay thời tiết hơi chuyển lạnh, lúc anh đụng phải chút giá lạnh trên ngón tay cô, anh lại quyết định đưa cô đến Bắc Đầu ngâm suối nước nóng. (Muốn lãng mạn kiểu này phải có nhiều tiền!!! :v)

Cô rất thích ngâm nước nóng, hơn nữa từ ngày rời Đài Loan đến Vancouver cũng không có ngâm qua, cho nên vừa nghe anh nói muốn dẫn cô đến ngâm nước nóng kỳ thật lòng tràn đầy hân hoan, khẩn cấp muốn chạy nhanh ngâm suối nước nóng. Nhưng anh làm chỉ còn mang theo hoa hồng đến, nói muốn cùng cô cùng nhau ngắm cánh hoa hồng nha?

“Quý Thành Hạo anh đừng náo loạn.” Giữ thật chặt bó hoa hồng kia, Nhâm Cẩm Hồng dờ khóc dờ cười kêu lên.

“Em không phải thực thích ngâm cánh hoa hồng tắm sao?” Anh hỏi.

“Em nào có.” Cô kêu lên.

“Ở nhà không phải em đều tắm bồn như vậy?”

“Nào có?”

“Sao lại không có? Ngày đó đều bị anh bắt gặp còn nói không có?” Hấn nhú mày nói, sau đó mờ ám hướng cô trừng mắt nhìn.

Nhâm Cẩm Hồng bởi vì hấn nhắc nhở mà nhớ tới chuyện đêm đó, cả khuôn mặt không khỏi đều đỏ lên.

Đêm đó kỳ thật cách hôm nay cũng không lâu, thực tình mới buổi tối hôm kia mà thôi.

Ngày đó hai người bọn họ vốn hẹn nhau cùng dùng bữa tối, không nghĩ tới tại buổi chiều bốn giờ, công trường đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn, nên anh vội vàng gọi điện nói hủy bỏ cuộc hẹn buổi tối với cô, liền chạy tới công trường xem có chuyện gì xảy ra.

Bởi vì anh tạm thời có việc, nên cô có nhiều thời gian rảnh, thấy nhàm chán quá nên cô đem từng bó hoa hồng héo rũ trong phòng sửa sang lại, lưu lại nụ hoa ở bình hoa, còn lại quãng thùng rác, lại đem đóa hoa sắp héo tàn nhưng vẫn đang mỹ lệ thu thập lại, mang vào trong phòng tắm chơi.

Cô thật sự không nghĩ anh sẽ trở về sớm như vậy, cho nên cô thậm chí ngay cả cửa phòng tắm cũng không đóng, ở bên trong thỏa thích ngâm mình với cánh hoa.

Sau đó, anh cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng tắm, mang theo vẻ mặt lửa nóng, không chuyển mắt ngó nhìn cô đang nằm ở trong bồn tắm đầy hoa, tiếp theo....”Khụ!” Cô đột nhiên ho nhẹ một tiếng, tự quát mắng mình xua đuổi cảnh xuân kiều diễm trong óc, không cho chính mình hồi tưởng lại.

“Đó là bởi vì hoa hồng trong nhà không dùng đến nữa nên làm thôi.” Cô nói.

“Bó hoa hồng này cũng đã mang đến, nên làm thôi.” Anh nói xong lại đi đến.

“Này!” Cô kêu lên, cả người dứt khoát bám trụ cánh tay anh bắt anh dừng lại.

“Em làm gì vậy, cô bé?” Quý Thành Hạo buồn cười dừng cước bộ, quay đầu lại hỏi.

“Ngăn cản anh.” Cô trả lời đơn giản, đúng lý hợp tình.

“Anh thật sự rất tò mò.” Anh như có suy nghĩ nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên nói không đầu không đuôi.

“Tò mò cái gì?” Cô nhin không được hỏi.

“Ở nhà có thể ngâm cánh hoa hồng tắm, vì sao ở trong này không được? Anh rất tò mò.”

Trùng mắt nhìn anh, Nhâm Cẩm Hồng rất muốn bảo anh tự mình suy nghĩ, nhưng nhìn anh làm một bộ không hiểu, vẻ mặt lại viết em không nói chúng ta sẽ không tắm, cô đành phải phiết phiết môi, tức giận la lên: “Người ta sẽ nghĩ như thế nào.”

“Người ta nghĩ như thế nào?” An giống như con chim anh vũ lặp lại lời của cô, vẫn là không hiểu cô đang nói cái gì.

“Người ngày mai đến quét dọn sẽ nghĩ như thế nào.” Yêu kiều trừng anh một cái, cô trực tiếp làm rõ.

Quý Thành Hạo trùng mắt nhìn, nháy mắt bình tĩnh đại ngộ. Nguyên lai cô lo lắng là chuyện này nha!

Cô thật là thật đáng yêu.

“Em nghĩ bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?” Nói xong, không cho cô có cơ hội mở miệng. Anh liền nói tiếp: “Bọn họ sẽ nghĩ: oa, đôi khách nhân này rất lãng mạn nha, thế nhưng còn dùng hoa hồng! Nhìn đóa hoa đáng thương này xem, nhìn trình độ chúng nó bị tàn phá, chỉ có thể nói bọn họ nhất định ở bể tắm nước nóng làm tình...còn có——“

“Dừng nói nữa.” khuôn mặt đỏ bừng, cô nhắm mắt lại thấp giọng kêu lên.

Nhưng anh cũng không nguyện buông tha cho cô, không để ý cô ngăn cản lại tiếp tục nói tiếp.

“Nhìn hoa rải rác trên sàn cùng trên giường, chắc là bọn họ làm một lần ở bồn không đủ —— có lẽ làm hai lần, thế nhưng vẫn chưa đủ nên đã lên giường tiếp tục làm, em xem giường bị loạn thành bộ dáng kia, anh hoài nghi——“

“Em bảo anh đừng nói.”

Cô đột nhiên mở to mắt, chuẩn xác đưa tay che miệng của anh, ngăn anh lại nói lung tung. Bởi vì anh nói bậy, đầu óc của cô lại xuất hiện hình ảnh cùng anh hoan ái ở bồn tắm cùng trên giường.

Trời ạ! Cô nhắm mắt lại, giống như vậy có thể ngăn cản hình ảnh tiếp tục hiện ra, không nghĩ tới lúc này anh đột nhiên hé miệng ra, lưỡi khê liếm tay của cô.

Cô kinh ngạc đột nhiên mở to hai mắt, không biết từ khi nào mắt anh đã trở nên thâm thúy đầy lửa nóng, trong ánh mắt phun ra dục hỏa mãnh liệt, làm cô không thể nhúc nhích.

Đưa tay ôm chặt vòng eo, anh đem cô kéo đến trước người, làm thân thể hai người dán chặt vào nhau.

Cô lập tức cảm giác được anh đang phấn khởi, đồng thời cảm giác chính mình trong nháy mắt đình chỉ hô hấp.

Giờ khắc này cô đột nhiên hiểu rõ, vừa rồi anh nói với cô như vậy, không chỉ có sinh ra ảnh hưởng đối với cô, đối với chính anh đương nhiên càng thêm kịch liệt.

Anh cầm lấy tay cô phiền tình hôn, lời lẽ anh dùng, ánh mắt nóng bỏng của anh chưa hề rời khỏi hai mắt cô giây phút nào.

Cô có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, một cỗ nhiệt lưu nhanh chóng sinh ra tập trung ở giữa hai chân, làm cô bất tri bất giác kẹp chặt hai chân, nhưng cũng đồng thời kẹp lấy phần phần khởi của anh làm nó kê sát ở giữa hai chân cô.

Tựa như lửa cháy đổ thêm dầu, dục vọng trong nháy mắt bạo trưởng, cắn nuốt lý trí Quý Thành Hạo.

Anh mãnh liệt mà nồng nhiệt hôn cô, ôm cô hướng về phía giường, nghiêng thân áp đảo cô trên giường.

Nụ hôn của anh cuồng dã mà cấp bách, hai tay anh nhanh chóng lôi kéo quần áo trên người cô và anh, thật giống như bị bức bách, khẩn cấp giống dã thú đói khát đã lâu.

Nhâm Cẩm Hồng còn giữ lại có một tia ý thức, cô nghĩ hẳn là nhân cơ hội cười nhạo anh chuốc lấy khổ cực mới đúng, bởi vì khó có được cơ hội như vậy, nhưng—— nha!

Cô đột nhiên cứng đờ, nghe chính mình phát ra một tiếng kêu nhẹ, bởi vì ngón tay anh đột nhiên tham tiến giữa hai chân, sau đó dò xét trong cơ thể cô, mọi chuyện diễn ra hoàn toàn bất ngờ làm cô không thể phòng ngự.

Không, không chỉ bất ngờ không phòng ngự, kể tiếp anh còn không chút lưu tình dùng ngón tay dài ở trong cơ thể cô kịch liệt trêu chọc, làm cô trong nháy mắt khó nhẫn được.

“A!” Nhanh ôm chặt cánh tay anh, cô không tự chủ được ngẩng đầu lên phát ra một tiếng lại một tiếng rên, không hiểu là sung sướng hay là thống khổ. Đầu trừ bỏ khoái cảm, đã không cảm nhận được cái khác nữa.

Trời ạ!

Cảm giác nhiệt độ cơ thể tựa hồ gia tăng nhanh bằng vận tốc ánh sáng, mau đến làm cho người khó nhận, vô cùng thống khổ.

Cô vận vẹo cái mông muốn trốn tránh hết thấy, anh lại không chịu buông tha cô, làm cho cô không ngừng tránh né, rên rỉ, cơ hồ muốn khóc lên, tay anh mới đột nhiên theo trong cơ thể cô rút ra.

Cảm giác buộc chặt khó chịu tan biến, nhưng cảm giác trống rỗng thống khổ càng thêm khó chịu.

“Không....” Cô thấp giọng khóc nức nở, thân thể không tự chủ được cong lên theo hướng anh rồi đi tìm kiếm, vào lúc này đột nhiên anh cứng rắn dùng sức mà thẳng tiến trong cơ thể cô, làm cô không ngăn chặn được lần nữa hét âm lên.

Kể tiếp đó là liên tiếp kịch liệt xâm nhập.

Anh ra sức va chạm trong cơ thể cô, vừa vô tình lại hung mãnh, làm cho cô một lần lại một lần khó nhin khóc nức nở, thẳng đến khi cao trào mãnh liệt đột kích, đem cô nhắm phía chân trời, bị lạc ở phía trước sở không có trôi qua cùng vui thích.

8. Chương 8

Lại lần nữa khôi phục tri giác thì Nhâm Cẩm Hồng phát hiện chính mình đang bị hấn ôm chầm chặt chìm vào trong bể nước ấm áp, mà ở trên mặt nước trôi nổi một mảnh màu đỏ sẫm, giống như là hoa hồng——“Cánh hoa?” Cô bỗng nhiên hoàn toàn thanh tỉnh nhô thân lên.

“Cẩn thận một chút.” Quý Thành Hạo khẽ nhíu mày, nhanh chóng đem cô đỡ lên. Hoàn hảo anh đã ngồi xuống, nếu không lấy động tác cô khẳng định làm cho hai người té ngã.

“Anh đem đóa hoa thả vào khi nào?” Cô nhanh chóng quay đầu hỏi.

“Thời điểm em đã bất tỉnh.” Khóe miệng anh khẽ nhếch.

Thân mình cô cứng đờ, mặt đỏ lên, lập tức nhớ tới chuyện lúc trước phát sinh ở trong phòng. Cô thật sự đã bất tỉnh?

“Vừa rồi anh có chút không khống chế được, có làm đau em sao?” Bàn tay to ở trên người cô dao động, ánh mắt anh ôn nhu nhìn cô.

Nhâm Cẩm Hồng then thùng trừng anh một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống phía dưới.

“Tiếp theo anh sẽ ôn nhu chút.” Anh hướng cô cam đoan nói.

“Tiếp theo?” Cô hoài nghi ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Chúng ta không thể phụ lòng kỳ vọng của nhân viên vệ sinh.” Anh tỏ vẻ nghiêm trang, hại cô ngu ngơ, nhin không được bật cười lên.

“Ở đâu ra kỳ vọng của nhân viên vệ sinh.” Cô cười nhẹ đập anh một cái.

“Thế đổi thành kỳ vọng của anh vậy.” Con người biến thân, anh khàn khàn giọng nói xong, liền ngay sau đó nghiêng thân hôn cô.

Cô bị hôn đến tim đập rộn lên, toàn thân nóng lên, đầu như muốn hóa thành tương hồ.

“Không được.” Miễn cưỡng bắt lấy một tia lý trí, cô đưa tay đẩy anh ra.

“Cái gì không được?” Anh còn muốn hôn cô, lại bị cô đưa tay bịt miệng.

“Chúng ta là tới nơi này ngâm suối nước nóng, không phải đến làm loại sự tình này.” Cô hờn dỗi nghiêng mắt liếc anh một cái, về mặt đồ bưng nói.

“Chúng ta có thể một bên làm một bên ngâm.” Anh giữ lại tay cô đề nghị.

“Không được, anh ngoan ngoãn cho em.” Vì cho thấy chính mình kiên trì, cô rời khỏi người anh, xuyên qua cánh hoa hồng phiêu du trên mặt nước, chuyển qua một chỗ khác bên kia bể tắm nước nóng.

“Chỉ ngâm nước nóng không làm chuyện khác, em không cảm thấy rất nhàm chán sao?” Anh giống như theo đuôi nhanh chóng chuyển qua dính lấy người cô, không ngừng cố gắng muốn thuyết phục, chính là tay còn không đụng đến cô, cô lại nhanh chóng dời về chỗ bọn họ vừa ngồi.

“Chúng ta có thể nói chuyện phiếm nha.” Cô đề nghị.

Trừng mắt nhìn cô một lúc lâu, anh rút cuộc thở dài nhượng bộ. “Muốn nói chuyện phiếm có thể, nhưng em phải ngồi trong lòng anh. Lại đây.”

Anh ra lệnh.

Nếu anh thỏa hiệp, cô đương nhiên không hề dị nghị đi về trong lòng của anh, tựa sát trong lòng anh ngâm nước nóng. Cô thích nằm trong lòng anh, điều đó làm cho cô có cảm giác anh thuộc về mình.

“Được rồi, em muốn tán gẫu cái gì cô bé?” Ngữ khí của anh nghe qua có điểm bất đắc dĩ, nhưng khóe miệng cũng là khẽ nhếch, bởi vì cô lại trở về trong lòng anh. Anh thích cảm giác ôm cô.

“Liên từ tên gọi tán gẫu đi.”

“Tên gọi?” Anh khó hiểu.

“Anh đến bây giờ còn ...cô bé, cô bé... gọi em.” Cô có chút bất mãn nhỏ.

“Nếu không muốn gọi là gì? Em thì cũng Quý Thành Hạo, Quý Thành Hạo mang cả họ tên ra gọi anh.” Anh tỏ vẻ.

“Đó là thói quen.”

“Anh cũng là thói quen nha.”

“Nhưng tên kêu rất bình thường nha, gọi cô bé mới kỳ quái, em cũng không phải cô bé của anh.”

Cô đột nhiên nhô thân lên, bỗng nhiên quay đầu nhíu mày với anh.

“Em đương nhiên là cô bé của anh.” Anh lập tức sửa chữa cách nói của cô, vòng tay đặt trên eo cô cũng theo chặt lại, tuyên cáo quyền sở hữu.

“Anh biết ý của em.” Yêu kiều trừng mắt nhìn một cái, cô lại một lần nữa dựa về trong lòng anh. “Cô bé cách gọi này để anh nhớ về em khi có một đầu tóc ngắn ngắn kia, toàn thân không có một điểm giống cô gái, giống một đứa con trai, đã cô bé.”

“Có sao?” Nhưng anh không cảm thấy nha.

Tay anh ở dưới nước nhẹ nhàng mà lướt qua eo nhỏ nhắn đường cong lả lướt, bụng bằng phẳng, lại hướng lên dừng ở dưới bộ ngực rất tròn của cô nhẹ nhàng mà vuốt ve. Cô có chỗ nào không giống con gái, giống con trai chứ? Nhưng mà—— “Nếu không thích anh gọi em là cô bé, em thích anh gọi em như thế nào?” Hắn ôn nhu hỏi.

“Em làm sao mà biết em thích gọi như thế nào?” Tự nhiên bị hỏi, cô quay đầu nhìn anh một cái.

“Em yêu?” Anh hỏi.

“Rất buồn nôn.” Cô bình tĩnh nói.

“Sweet heart?” Anh nhướn mày.

“Buồn nôn hơn.” Cô làm mặt quỷ.

“Như vậy honey? Bảo bối? Darling? Em yêu của anh?”

Bị anh liên tiếp gọi chọc cho nở nụ cười, cô nhin không được đưa tay đánh anh một cái. “Đứng đắn chút.”

Cô cười mắng.

“Anh rất chân thành nha.” Quý Thành Hạo vì chính mình cãi lại.

Đột nhiên bắt anh nghĩ một cái tên gọi khác thay thói quen gọi cô bé, thật sự rất khó khăn nha.

“Tiểu Hồng?” Anh thử nói.

“Trong số các bé gái được sinh hàng tháng sẽ có ít nhất một bé gì đó cũng kêu tiểu Hồng.” Cô trừng anh nói.

“Như vậy Hồng Hồng?”

“Khó nghe.”

“Cầm Cầm? Nhâm Nhâm? Tiểu Cầm? Tiểu Nhâm? Tiểu Cầm Hồng?” Anh đem ba chữ trong tên của cô toàn bộ lấy ra tổ hợp, nghĩ ra một đồng tên gọi, không nghĩ tới kết quả cũng là—— “Không có sáng ý.”

Không có sáng ý? Anh đột nhiên híp lại hai mắt. Muốn sáng ý phải không? Vậy còn không đơn giản.

“Vị hôn thê yêu dấu, chocolate ngọt ngào, sinh mệnh mặt trời, cô bé đáng yêu, tiểu mèo hoang, tiểu cô em gọi cảm, tiểu hỏa cầu nhiệt tình——“

“Này!” Cô đỏ khóc đỏ cười cắt đứt anh loạn lấy tên gọi cô, càng gọi càng không đứng đắn, “Anh dám gọi em như vậy. xem em sau này không để ý tới anh.” Cô cảnh cáo anh.

“Là em nói anh không sáng ý, anh đương nhiên phải thật tốt bày ra sáng ý của anh.” Anh vô tội nói.

“Nếu đây là sáng ý của anh, thật đúng là làm người ta không ai dám lĩnh giáo.” Cô hừ lạnh cười nhạo hần.

“Em thật khó hầu hạ.” Anh không khỏi oán giận.

“Cám ơn.” Cô nhếch miệng mỉm cười.

Nhìn khuôn mặt cô tươi cười mê người, trên mặt Quý Thành Hạo không tự chủ được hiện vẻ nhu hòa.

Ông trời thật là thích đùa giỡn cùng anh, đã sớm đem sắp bà xã an bài bên cạnh anh, lại vẫn giữ bí mật hai mươi mấy năm, mới để anh hiểu được, hại anh thiếu chút nữa vì cái bà xã giả tự nhiên xuất hiện kia chỉ phúc vi hôn—— suy nghĩ một chút, anh không khỏi ngu ngơ dưới, nhớ tới mình đến bây giờ còn không có nói qua cho cô chuyện này.

“Nha——“ Vốn là muốn gọi cô cô bé, nhưng nghĩ đến cô vừa mới nói cô không thích, anh vội vàng sửa lại miệng, “Bà xã.”

Không có ngờ tới anh đột nhiên gọi cô như vậy, tâm Nhâm Cẩm Hồng cứng lại, không tự chủ được khàn giọng nhắc nhở hần, “Chúng ta còn chưa kết hôn, em không phải bà xã của anh.”

“Anh biết, nhưng mà không lâu sau chính là như vậy, trước tiên chúng ta có thể xưng hô thế này cho quen một chút.” Anh ôn nhu hỏi: “Hay là em không thích xưng hô này?”

Cô lập tức dùng sức lắc đầu, sau đó thẹn thùng cúi đầu: “Em thích.”

Cô thẹn thùng như vậy lại làm anh có chút mê say.

“Bà xã.....” Anh nhẹ giọng gọi cô, là để luyện tập, cũng là động tình.

Anh nâng người cô lên, hôn môi đỏ mọng của cô, đầu tiên là ôn nhu khẽ hôn, chậm rãi trở nên nhiệt tình xâm nhập mà duyên hôn.

Anh đem cô kéo về hướng anh, để cô ngồi ở trên đùi anh, anh đem cứng rắn của anh để nơi mềm mại của cô sau đó chậm rãi thẳng tiến trong cơ thể cô, ôn nhu cùng cô ân ái.

Tiếp theo... tiếp theo đương nhiên anh đã hoàn toàn quên chuyện lúc trước muốn nói cho cô về một vị hôn thê anh bị chỉ phúc vi hôn.

Đến khách sạn suối nước nóng ở một đêm, thời gian bình thường trả phòng đều là trước mười một giờ hôm sau, nhưng bởi vì có người da mặt mỏng nên buổi sáng mới bảy giờ, vào thời điểm mọi người đều còn trong phòng ngủ liền vội vàng trả phòng rồi đi.

Bởi vì tối hôm qua thời gian ngủ của hai người cũng không nhiều, cho nên chuyện thứ nhất sau ăn xong bữa sáng ở bên ngoài về đến nhà, chính là nằm xuống ngủ.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, bên trong phòng điều hòa nhiệt độ ổn định không tiếng động thối hiu hiu.

Chín giờ, mười giờ, mười một giờ, mười hai giờ, cũng qua giữa trưa, hai người nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích ngủ say, có thể thấy tối hôm qua bọn họ hao tổn bao nhiêu khí lực.

Trong phòng khách, điện thoại không biết là lần thứ mấy vang lên, thanh âm mơ hồ truyền vào trong gian phòng, nhưng không có kinh động hai người ngủ say trên giường.

Các cuộc gọi đến được điện thoại tự động trả lời sau đó tự động cắt đứt.

Không biết qua bao lâu, cửa lớn “khách” một tiếng bị mở ra, đi vào cửa là một đôi trung niên nổi giận đùng đùng, hai người đàn ông tuấn dật mang theo ánh mắt xem kịch vui, cùng với ba người phụ nữ trẻ tuổi khí chất bất đồng nhưng giống nhau có thể làm người nhân tình sáng lên.

Bọn họ theo thứ tự là Quý gia phụ mẫu, cùng với Nhâm Duẫn Cánh, Dịch Tử Xá, Quan Tiểu Ngưng, Mạch Thiên Bình, cùng đi đại hội ra mắt hôm nay, nữ nhân vật chính đương nhiên là Quan Dư Ngâm.

Một nhóm người bọn họ —— ngoại trừ nữ nhân vật chính Quan Dư Ngâm, từ buổi sáng hơn mười giờ Quý gia phụ mẫu nhận được điện thoại của con gái nuôi thư kí Trần, báo cho biết không liên lạc được với Quý Thành Hạo, liền chậm rãi túm vào ở chung một chỗ.

Trường bối tìm không được người liên tìm văn bối hỗ trợ, văn bối vừa nghe có người ăn đủ tìm gấu báo, dám ngỗ nghịch lời của cha mẹ, nếu không đến tham gia xem xét chuyện khó gặp này sẽ cảm thấy thật xin lỗi chính mình, liền hô bằng hữu dẫn nhau chạy tới, bởi vì có phúc nhất định phải cùng hưởng chứ sao.

Một nhóm người chậm rãi từ phòng ăn chuyển qua cao ốc chỗ Quý Thành Hạo ở, lại chậm rãi lên lầu, bởi vì hệ dữ liệu khóa an toàn có ghi lại vân tay ba mẹ Ba Quý nên họ dễ dàng mở cửa, tiến vào chỗ ở đứa con bất hiếu.

“Tôi đến phòng của hần nhìn xem có người hay không.” Dịch Tử Xá vừa vào cửa hứng thú vội vã xung phong nhận việc, sau đó thẳng đảo hoàng long tiến vào phòng ngủ của Quý Thành Hạo.

Lúc bọn họ đến cũng đã hỏi qua bảo vệ, xác định xe Quý Thành Hạo vẫn ở tầng hầm ngầm bãi đỗ xe, không lái đi.

Nói cách khác, hần có ở nhà không sai.

Giỏi thật, là gan không nhỏ nha, lừa bịp mọi người, thế nhưng không có trốn đi chân trời góc biển tị nạn. Hần không phải là nghĩ dù sao chết sớm hay muộn cũng là chết, không bằng chết sớm siêu sinh sớm, cho nên dứt khoát ở nhà chờ nhận lấy cái chết đấy chứ?

“Bạn thân, đã đến giờ hành hình.” Thoải mái đẩy cửa phòng ra, hần vừa đi vào phòng, vừa lớn tiếng tuyên cáo.

Đột nhiên xuất hiện tiếng động làm thức tỉnh đôi uyên ương đang ngủ trên giường, Quý Thành Hạo cùng Nhâm Cẩm Hồng cơ hồ là cùng lúc mở hai mắt, sau đó sét đánh không kịp bưng tai từ trên giường xoay người ngồi dậy. Dịch Tử Xá ngây người như phỗng nhìn chăm chăm bọn họ, bị sợ ngây người.

Quý Thành Hạo cùng Nhâm Cẩm Hồng cũng ngơ ngác nhìn chăm chăm hần, một nửa là bởi vì còn chưa tỉnh ngủ, một nửa khác thì cũng là bị sợ ngây người, không biết chuyện gì đang xảy ra, tại sao Dịch Tử Xá lại xuất hiện ở chỗ này.

“Như thế nào? Hần có ở trong phòng sao?” Nhâm Duẫn Cánh đi tới cửa hỏi Dịch Tử Xá, phát hiện hần bất động ngây người, liền đem đầu ngó vào trong phòng tìm kết quả, trong nháy mắt trừng lớn hai mắt.

“Có ở đây không?” Đi theo phía sau hần Quan Tiểu Ngưng mở miệng hỏi, nhưng chỉ gặp trước mắt bóng đen chợt lóe, vị hôn phu trước mặt còn ở trước mặt cô trong nháy mắt liền mất đi bóng dáng, mà trong phòng truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Phanh—— Giống như là có người từ chỗ cao nặng nề rơi xuống mặt đất, lại đụng phải bàn làm đồ trên bàn rơi xuống. “Chờ một chút! Duẫn Cánh. Đột nhiên từ trong phòng truyền ra âm thanh Dịch Tử Xá lớn tiếng kêu, “Có chuyện từ từ nói, đừng động thủ!”

Nghe thấy tiếng động vừa rồi, tất cả mọi người đều chạy tới, cùng hướng về phía cửa phòng, hỏi Quan Tiểu Ngưng đứng ở gần chỗ tiếng động vừa rồi: “Xảy ra chuyện gì?”

Cô mờ mịt quay đầu, lắc lắc đầu với mọi người.

Cô cũng còn chưa đi vào gian phòng, căn bản là không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Vì thế mọi người cùng nhau trực tiếp hướng trong phòng đi tìm đáp án.

Trong phòng Nhâm Duẫn Cánh giận không kiềm chế được đem Quý Thành Hạo không có mặc áo đặt ở trên sàn nhà, vẻ mặt nghiêm túc tay phải bị Dịch Tử Xá gắt gao nắm chặt giữ lại, treo ở giữa không trung, không khí ba người trong lúc đó chỉ có thể hình dung hết sức căng thẳng.

Hình ảnh trước mắt dọa Quan Tiểu Ngưng, bởi vì cô chưa từng gặp qua Nhâm Duẫn Cánh tức giận như vậy. càng miễn bàn đến chuyện động thủ đánh người.

Nhưng bị kinh hách lớn hơn so với cô là Quý gia phụ mẫu, bởi vì ánh mắt hai người bọn họ không có đặt ở trên sàn nhà nhìn ba người kia, mà là dừng ở người con gái chỉ dùng chăn đơn che dấu thân thể trên giường kia.

“Cấm Hồng cô bé?” Mẹ Quý khó có thể tin bật thốt lên.

“Tiểu Cấm Hồng?” Ba Quý cũng kêu lên trên mặt biểu tình ngạc nhiên cùng bà xã không có sai biệt.

Lớn như vậy, Nhâm Cấm Hồng lần đầu tiên khắc sâu linh ngộ đến cái gì là “bất gian tại trận”.

Cả người cô cứng ngắc, vẻ mặt xấu hổ hướng đến hai vị trưởng bối năm trước mới đến trong nhà làm khách ở Vancouver khẽ gật đầu.

“Quý mẹ mẹ, Quý ba ba, đã lâu không gặp. Ách, hai bác vẫn khỏe?” Hiện tại không phải là thời cơ thật tốt để chào hỏi, nhưng trừ câu đó ra, đầu của cô trống rỗng, căn bản là không biết phải nói gì.

Trong phòng mỗi người một mảnh trầm tĩnh.

“Con quay về Đài Loan khi nào? Ba mẹ con bọn họ cùng nhau trở lại sao?” Trùng trùng mắt nhìn, Ba Quý dẫn đầu phục hồi lại tinh thần.

Sau một lúc, ông nhịn không được hỏi ra vấn đề muốn hỏi nhất trong lòng.

“Con tại sao lại ở chỗ này? Con cùng Thành Hạo.....Con cùng hân.....Các con.” Kế tiếp phải hỏi như thế nào a? ông nhìn về phía bà xã.

“Các con phát sinh quan hệ sao?” Mẹ Quý cá tính thẳng thắn trực tiếp hỏi.

Nghe vậy, Nhâm Cấm Hồng mặt trưởng đồ giống như quả cà chua chín.

Không cần mở miệng trả lời, phản ứng của cô đã nói rõ hết thấy, làm cho Nhâm Duẫn Cánh tức giận đến giãy ra kiềm chế của Dịch Tử Xá, dùng sức đánh Quý Thành Hạo một quyền.

“Duẫn Cánh!” Dịch Tử Xá hoàn toàn không kịp ngăn cản.

“Duẫn Cánh!” Quan Tiểu Ngưng bị sợ hãi kêu ra tiếng.

“Đáng đánh.” Câu này là Ba Quý nói.

“Đánh nhiều thêm mấy cái nữa.” Tiếp câu này là Mẹ Quý, hai vợ chồng cấu kết với nhau làm việc xấu——không phải, là cùng nhau tức giận, đều tức giận đến nghĩ đem con trai bắt tới đánh một trận thật đau.

Nghe thấy hai câu này, Nhâm Duẫn Cánh giận không thể kiềm chế lập tức nghe lời giơ nắm tay lên——“Đừng mà.” Trên giường Nhâm Cấm Hồng đột nhiên kêu to, lấy sét đánh không kịp bưng tai bực chán đơn nhảy xuống giường, giữa hai người: “Anh họ, đừng đánh.” Cô thỉnh cầu.

Anh họ?

Quan Tiểu Ngưng, Quan Dư Ngâm cùng Mạnh Thiên Bình ba người cùng sửng sốt, rốt cuộc làm rõ ràng vì sao Nhâm Duẫn Cánh lại đột nhiên nổi điên, thì ra người đẹp tóc dài ngồi ở trên giường bực chán đơn, dĩ nhiên là em họ hân? Tình huống này muốn anh không phát hỏa, thật đúng là còn khó hơn lên trời!

“Cấm Hồng, em tránh ra.” Nhâm Duẫn Cánh lạnh lùng mệnh lệnh với đường muội.

Nhâm Cấm Hồng dùng sức lắc đầu.

“Anh nói lại lần nữa, tránh ra.”

“Là em thích anh ấy trước, nếu như anh muốn đánh.....thì đánh em luôn đi, Quý Thành Hạo anh ý không có sai.” Cô dùng sức lắc đầu, thái độ kiên định nhìn anh họ.

Đứng ở một bên Dịch Tử Xá nhìn không được huyết sáo.

Nhâm Duẫn Cánh quay đầu tức giận trừng mắt.

“Cô bé, không sao, em tránh ra trước.” Bị Nhâm Duẫn Cánh giữ bả vai đặt ở trên mặt đất Quý Thành Hạo, lần đầu tiên mở miệng lên tiếng.

“Không sai, em tránh ra trước.” Nhâm Duẫn Cánh khẩu khí đông lạnh nói, ánh mắt âm lãnh chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm Quý Thành Hạo.

“Không.” Nhâm Cẩm Hồng kiên định cự tuyệt.

Từ nhỏ cùng vài người bạn họ hỗn đến lớn, cô lại làm sao không biết cá tính của bọn họ. Làm sao lại không biết bọn họ xử lý đối phương làm bọn họ khó chịu như thế nào sao? Bọn họ sẽ bất chấp tất cả đánh một trận trước, đem đối phương đánh cho ba ngày không xuống giường được rồi nói sau.

Chuyện như vậy mặc dù cũng không thường gặp, quá khứ trong lúc đó cùng bọn họ lẫn nhau ở chung mười năm năm, cô cũng chỉ xem qua hai lần mà thôi. Nhưng xem đến hai lần kia khiến cô sợ đến mức đoán thọ mười năm, cho nên cô không thể làm cho cái chuyện như vậy phát sinh, hơn nữa vẫn là bởi vì cô.

“Cẩm Hồng.”

“Cô bé.”

Hai người đồng thời lên tiếng cảnh cáo, nhưng được đến kết quả vẫn là một câu: “Không.”

Mất thấy tình huống sẽ giằng co không xong, trưởng bối đành phải mở miệng nói chuyện.

“Duẫn Cánh, con trước buông cái đứa con bất hiếu kia ra.” Ba Quý nói.

Chợt ông quay đầu lại, “Quý Thành Hạo” phần nộ không thể nói “còn có tiểu Cẩm Hồng.”

Thanh âm lại trở lên mềm nhẹ, nhưng không mất uy nghiêm. “Hai người các con đem quần áo mặc vào rồi đến phòng khách. Chúng ta đến phòng khách đi.” Câu phía sau kia là nói với những người khác.

Vì thế, Nhâm Duẫn Cánh buông anh ra quay đầu rời đi, mọi người cũng nối đuôi nhau tiêu sái đi ra ngoài, cuối cùng chỉ để lại Nhâm Cẩm Hồng vẻ mặt xin lỗi cùng Quý Thành Hạo mặt bị đánh xanh đen một khối ở trong phòng.

“Thật xin lỗi, có đau hay không?” Mang theo vẻ mặt biểu tình đau lòng cùng xin lỗi, cô đưa tay khẽ vuốt gương mặt sưng đỏ của anh.

Quý Thành Hạo lắc đầu. “Là lỗi của anh, anh hẳn là mang em về nhà sớm một chút, đem chuyện chúng ta quen nhau công khai nói ọi người, hôm nay cũng sẽ không phát sinh loại sự tình này, thực xin lỗi.”

“Không phải của anh sai.” Nhâm Cẩm Hồng nhanh chóng lắc đầu, “Anh họ không nên cái gì cũng chưa biết đã động thủ đánh anh.”

Anh lại nói: “Nếu hôm nay anh cùng hẳn đổi vai, anh cũng sẽ động thủ đánh hẳn, hẳn không có làm sai.”

Như vậy muốn cô làm sao nói tiếp?

“Đến đây đi, đem quần áo mặc vào, đừng quên bọn họ còn ở bên ngoài chờ chúng ta.” Anh từ trên sàn nhà đứng lên, đồng thời đỡ cô dậy. Lúc bình thường, anh ngủ cũng không mặc quần áo, mà cô cũng không mặc áo lót cùng quần ngoài, chỉ mặc quần lót cùng áo sơ mi T-shirt ngủ, cho nên quần áo hai người đều không chỉnh tề.

“Mọi người làm sao lại cùng nhau chạy tới nơi đây?” Nhâm Cẩm Hồng xoay người đi tìm quần áo cởi trước khi ngủ, một bên mặc, một bên khó hiểu hỏi.

“Ai biết——” Quý Thành Hạo mới nói ra hai chữ, đang nói trong nháy mắt liền im bặt, chỉ nghe thấy anh khẽ nguyền rủa một tiếng, “Đáng chết!”

“Làm sao vậy?” Cô hướng hấn hỏi.

“Anh đã quên bữa ăn thân mật giữa trưa nay.” Anh chưa kịp nghĩ ngợi đã trả lời.

“Bữa ăn thân mật?”

Quý Thành Hạo cả người cứng đờ, thiếu chút nữa liền mắng to ra tiếng.

Chết tiệt! Hồn dân! Anh làm sao có thể quên chuyện trọng yếu như vậy đâu? Tối hôm qua anh rõ ràng sẽ cùng cô nói, kết quả tình trùng lên não, cái gì đều đã quên, anh thật là đại ngu ngốc!

Tốt quá rồi, hiện tại anh nên giải thích truyện này từ đâu, cô sẽ tin tưởng lời anh nói sao?

“Cái gì bữa ăn thân cận?” Cô hoài nghi nhìn anh hỏi lại một lần.

Anh đem áo mặc vào trước, sau đó đi hướng cô, ôn nhu giúp cô đem tóc từ trong cổ áo sơ mi T-shirt rút ra.

“Bà xã.” Về mặt anh cẩn thận mà nghiêm túc nhìn cô, “Có một việc anh chưa nói với em, không phải là anh cố ý, mà thật là quên mất.” Anh đặc biệt cường điệu.

“Chuyện gì?” Bộ dáng anh nghiêm túc làm thân thể cô không tự kiềm chế được căng thẳng lên.

“Chuyện này ở hơn một tháng trước anh cũng mới biết được, hơn nữa sau khi biết vẫn đang suy nghĩ biện pháp giải quyết, nhưng lại khổ không có đối sách.” Dừng một chút, anh nhìn cô không chớp mắt, thật cẩn thận nói: “Anh cùng Duẫn Cánh, Dịch Tử Xá, Diệc Kỳ bốn người, từ nhỏ có cùng đối tượng chỉ phúc vi hôn.

Nhâm Cẩm Hồng trừng mắt nhìn.

Thấy cô không có phản ứng quá lớn, anh tiếp tục thật cẩn thận nói: “Duẫn Cánh cùng Dịch Tử Xá gần đây đều đã muốn thoát ly hôn ước này, hiện tại đến phiên anh ra sân....”

“Anh nói bữa ăn thân mật, chính là đi cùng cái cô gái chỉ phúc vi hôn gặp mặt?” Cô bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Anh gật đầu, lập tức liền giải thích: “Cái bữa ăn này anh từ chối không được, bởi vì mẹ anh——”

“Chuyện này em đã sớm biết.” Cô đánh gãy hấn tự khai.

“A?” Anh bỗng nhiên ngây người, cứng họng nhìn cô.

“Trên thực tế——” Cô nhìn anh nói, lại vào lúc này ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gầm lên giận dữ.

“Các người còn muốn thay quần áo bao lâu?” Là thanh âm của Nhâm Duẫn Cánh.

“Chuyện này tối rồi chúng ta nói sau.” Liếc nhìn phương hướng cửa phòng cô quyết định chuyện này sẽ tìm thời gian nói với anh rõ ràng.

Anh bất đắc dĩ thở dài, dặt tay cô gật đầu nói: “Đi thôi, ra trận tra khảo.”

Cô nhin không được bị anh nói những lời này chọc cười, cùng nhau cười ra khỏi phòng.

9. Chương 9

Trong phòng khách, Nhâm Duẫn Cánh cúi kính giống như một con sư tử đã đói bụng, tràn ngập nguy hiểm, cả người hấn căng thẳng ở trong phòng khách đi qua đi lại, làm cho những người khác ngồi im trên sofa cũng không dám lên tiếng.

Không, cũng không phải toàn bộ không dám, ít nhất còn có một người dám.

“Cậu ngồi xuống có được hay không, cậu đi lại làm đầu tôi cũng hôn mê.” Dịch Tử Xá lười biếng mở miệng nói.

Nhâm Duẫn Cánh lập tức trừng anh, cho anh một cái ánh mắt sắc bén đủ để giết chết người, làm cho Mạnh Thiên Bình được ông xã ôm ở bên cạnh nhin không được rung mình một cái.

“Này, tôi cảnh cáo cậu, dọa đến bà xã cùng con gái của tôi, cậu nhất định phải chết.” Cảm giác được bà xã run rẩy, Dịch Tử Xá khó chịu cau mày trừng trở về. “Bà xã, em có khỏe không? Coi như cậu ta bị giẫm lên cái đuôi chó, nếu hấn dám cắn tới, anh sẽ một cước đem hấn đá bay, em yên tâm.” Anh ôn nhu trấn an bà xã.

“Nghĩ đá bay tôi thì cứ tới đây.” Nhâm Duẫn Cánh hiểu chiến lạnh lung nói.

“Tử Xá, bà xã của con mang thai?” Lần đầu nghe được cái tin tức Mẹ Quý kinh ngạc lên tiếng hỏi, vừa vịn dậu đi không khí.

“Đúng.” Dịch Tử Xá nhếch miệng nói, biểu hiện đầy vui vẻ.

“Thật chúc mừng con.”

“Cám ơn bác, Quý mẹ.”

Hấn mới vừa nói xong câu đó, chỉ thấy hai người thông dong đến chậm cuối cùng cũng xuất hiện.

“Đến nơi này ngồi, đã giữ chỗ ngồi giúp hai người.” Hấn nhiệt tình hướng bọn họ vẫy tay, đặc ý chờ xem kịch vui vị rất nặng.

Quý Thành Hạo nắm tay Nhâm Cẩm Hồng đi về phía vị trí Dịch Tử Xá chỉ, đã muốn quyết định nhẫn nhục chịu đựng, trước chán an cảm xúc của cha mẹ cùng “Anh họ” rồi hãy nói.

Chẳng qua anh không nghĩ tới “Anh họ” địch ý mạnh như vậy, anh mới dắt Nhâm Cẩm Hồng đi đến trước chỗ ghế chỉ định, còn chưa kịp ngồi xuống, “Anh họ” đã nổi giận dùng tay nắm lấy cổ áo đánh không kịp bưng tai đưa tay đem người bên cạnh anh cướp đi.

“Cẩm Hồng, em ngồi ở đây.” Nhâm Duẫn Cánh đem em họ an bài trên sofa cách xa tên hỗn đản kia nhất.

“Nhâm Duẫn Cánh, cậu đừng quá đáng.” Quý Thành Hạo khó chịu trầm giọng cảnh cáo.

“Tôi quá đáng?” Y hí mắt trừng anh, giọng điệu âm ngoan lãnh liệt.

“Quý Thành Hạo! Con ngồi xuống cho ba.” Ba Quý đột nhiên trách mắng.

Anh lại trừng mắt nhìn Nhâm Duẫn Cánh một cái, mới hậm hực ngồi xuống, đối diện cha mẹ cũng đang đen mặt.

“Con nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Ba Quý tức giận chất vấn anh.

Nói ra rất dài dòng, Quý Thành Hạo trực tiếp nói tóm tắt đơn giản kết quả.

“Con đã cầu hôn cô bé, cô ấy cũng đã đáp ứng gả cho con.” Hấn nói với cha mẹ.

“Đây là thật sao?” Mẹ Quý hai mắt tròn tròn, lập tức quay đầu hỏi một cái người trong cuộc khác.

Trong nháy mắt trở thành tiêu điểm mọi người nhìn chăm chú, Nhâm Cẩm Hồng gương mặt không tự chủ được đỏ bừng. Cô có chút xấu hổ không biết làm sao nhìn Quý Thành Hạo một cái, mới khẽ gật đầu.

“Ông trời.” Mẹ Quý không khỏi hô nhỏ một tiếng. “Các con, hai cái đứa nhỏ này rốt cuộc thì khi nào cùng ở chung một chỗ, tại sao cũng chưa nói với chúng ta?” Một chút, bà lại hỏi Nhâm Cẩm Hồng, “Ba mẹ con biết chuyện này sao?”

Nhâm Cẩm Hồng gật đầu.

“Thật là, đây chính là chuyện tốt nha, hai người các con là thế nào——”

“Bà xã.” Ba Quý đột nhiên mở miệng kêu to, đồng thời kéo tay bà một chút, đánh gãy thanh âm vui mừng oán giận của bà.

“Làm sao vậy?” Bà khó hiểu hỏi.

Ba Quý không trả lời vấn đề của bà, chính là mắt nhìn hướng về chỗ phía trước, bà theo ánh mắt của Ba Quý nhìn qua, sau đó nhìn thấy Quan Dư Ngâm.

“Ông trời.” Mẹ Quý khẽ gọi một tiếng, trên mặt nhất thời tràn đầy xấu hổ cùng xin lỗi.

“Thật xin lỗi, Dư Ngâm, dì không có ý tứ gì khác, dì cũng rất hy vọng con có thể làm con dâu dì, dì thật sự rất thích con, nhưng dì không biết..... như bây giờ.....loại tình hình này.....Dì không biết, dì thật sự.....” Bà không biết nói làm sao đã muốn nói năng lộn xộn.

“Không sao, dì.” Quan Dư Ngâm mỉm cười nhìn cô lắc đầu nói: “Coi như chúng ta không có duyên phận làm mẹ chồng con dâu, người đừng để ý.”

Dù sao cô cũng chưa từng muốn phải gả ả vị hôn phu tự dưng xuất hiện này, cô sợ dĩ tham gia mấy bữa cơm này, là bởi vì tò mò bọn họ sẽ dùng thủ đoạn gì để từ hôn.

Nhâm Duẫn Cánh đóng vai xấu đến đào hôn, đáng tiếc ngay lúc đó cô đã muốn trốn hôn, mới có thể đẩy tiểu ngưng từ nhỏ lớn lên cùng nhau như chị em đi thay mặt, sau đó mất đi một cái cơ hội xem kịch vui.

Dịch Tử Xá kia một hồi cô kích động đi, mà tên kia cũng không cô phụ kỳ vọng của cô, nhưng dẫn theo bà xã đến bữa ăn thân cận, còn vô cùng hợp lý tuyên bố hẳn phải làm ba ba, thật là có đủ tuyệt.

Về phần trận này nha, so với kia một hồi càng tuyệt, quả thực có thể nói là cao trào theo nhau nổi lên, bắt gian ngay tại trận loại tiết mục này cũng diễn xuất đến, chính là tuyệt không kém phim nhiều tập chiếu tâm tám giờ a, có đủ khoa trương.

Nói thật, cô đã muốn có điểm khẩn cấp muốn xem nam nhân vật chính sẽ diễn ra cái dạng gì thật là tốt cho cô xem, ha ha..... “Em quay về Đài Loan khi nào, hiện tại đang ở nơi nào?” Nhâm Duẫn Cánh vẻ mặt nghiêm túc hỏi đường muội.

“Cô ấy ở tại chỗ này của tôi.” Trả lời là Quý Thành Hạo.

“Đi đem hành lý thu thập một chút, đi theo anh.” Nhâm Duẫn Cánh nghe vậy lập tức mệnh lệnh nói.

“Anh họ...”

“Cậu muốn cô ấy đi theo cậu đi nơi nào?” Quý Thành Hạo lên tiếng nói: “Đi ở nhà cậu? Khách sạn? Hay là nhà ba mẹ cậu? Theo tôi được biết, ba mẹ cậu đang đi MaCao chơi, cậu muốn cô ấy một mình một người theo cậu đi đâu?”

“Đi đâu đều tốt hơn ở với cậu!”

“Chỗ này của tôi có chỗ nào không tốt? Chỗ này của tôi rộng rãi, thoải mái, cần cái gì đều có, trọng yếu nhất là, còn có một người yêu cô ấy, có người ở bảo hộ cô ấy.”

“Yêu cô ấy? Bảo hộ cô ấy? Trông nom hỗn đản còn dám nói con mẹ nó những lời này?” Nhâm Duẫn Cánh phần nộ nói bừa.

“Duẫn Cánh, chú và dì còn ở chỗ này.” Quan Tiểu Ngưng nhắc nhở vị hôn phu.

“Không sao, coi như chúng ta không ở đây.” Mẹ Quý trực tiếp mở miệng cho thấy lập trường.

“Bà xã, chúng ta vẫn là rời đi trước tốt lắm, chuyện của người trẻ tuổi để cho người trẻ tuổi tự mình đi xử lý, chúng ta đi xử lý chuyện khác, tỷ như chọn ngày, chọn phòng ăn.....” Ba Quý lại đột nhiên đứng lên nói.

Mẹ Quý như có điều muốn suy nghĩ, đồng ý gật đầu.

“Cũng đúng.” Nói xong, hai vợ chồng cứ như vậy kéo tay cùng nhau hướng phương hướng cửa chính đi tới, ngay cả nói nhiều một câu hoặc nhìn nhiều con trai một cái cũng không có, tiêu sái rời đi.

“Tốt lắm, người lớn đều đi rồi, hai người các cậu muốn khai chiến sao? Tôi có thể kêu bắt đầu chưa?” Trước khi cửa chính vừa đóng, Dịch Tử Xá lập tức nhếch miệng hỏi.

Nhâm Duẫn Cánh cùng Quý Thành Hạo đồng thời quay đầu tức giận trừng anh.

“Hắc, tôi là vô tội.” Anh lập tức giơ lên hai tay làm ra trạng thái đầu hàng, “Bất quá nói trở lại, Thành Hạo, cậu lần này nghĩ đến kế đào hôn thật đúng là dũng mãnh không sợ chết nha, điều này cậu cũng nghĩ ra, thật là bội phục bội phục!”

“Cái gì kế đào hôn?” Nhâm Cẩm Hồng hỏi.

“Em đừng nghe hắn nói lung tung.” Quý Thành Hạo nhanh chóng nói, đồng thời tức giận trừng Dịch Tử Xá.

“Làm sao có thể là nói lung tung đâu? Vì không nghĩ thực hiện hôn ước tự đương xuất hiện này, bốn người chúng ta đều là vất hết óc. Dẫn Cánh đóng vai xấu, ta giả kết hôn, Thành Hạo càng tuyệt, thế nhưng tìm em đến diễn xuất trận này tiết mục bị bắt gian tại giường, cứ như vậy——“

“Dịch Tử Xá, câu châm miệng cho tôi!” Quý Thành Hạo giận không kiềm chế được hướng hắn quát, lại quay đầu lặp lại câu nói vừa rồi với Nhâm Cẩm Hồng. “Em đừng nghe hắn nói lung tung.”

“Tôi nào có nói lung tung.” Dịch Tử Xá lớn tiếng kêu oan, :Cậu dám nói Cậu không lợi dụng cô bé đến vượt qua cửa ải khó khăn lần này?”

“Tôi không có.” Quý Thành Hạo rống lớn nói.

“Nói cho cùng thì sự thật vẫn vậy.” Dịch Tử Xá phiết môi, vẻ mặt không tin.

“Dịch Tử Xá.” Quý Thành Hạo hỏa đại từ trên ghế sofa nhảy lên, một phen liền đem Dịch Tử Xá đang ngồi ở ghế sofa bên cạnh xách lên, để sát mặt vào, hướng về phía hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu lại đổi trắng thay đen, một câu nhiều lời nữa thử xem.”

“Giận thành như vậy, xem ra cậu đối với cô bé là nghiêm túc.” Dịch Tử Xá mặt không đổi sắc câu môi nói, xoay chuyển ánh mắt, hắn nhìn về phía Nhâm Dẫn Cánh nói: “Thấy không, người này hắn là nghiêm túc, cơn tức của cậu có thể tiêu xuống dưới.”

Quý Thành Hạo nhẹ sững sốt, thế này mới hiểu được Dịch Tử Xá làm như vậy là giúp anh. Nhưng loại cách giúp này thật là làm cho người ta nổi giận, làm không tốt còn có thể chữa tốt thành xấu, khiến cho không tất yếu hiểu lầm.

Anh buông cổ áo Dịch Tử Xá ra, dùng sức đẩy hắn một chút, lặn hắn về phía sau sofa, mới tức giận trừng mắt nói: “Lần tới nếu ngứa da thiếu người đánh thì nói thẳng, không cần lãng phí nhiều nước miếng như vậy.”

“Hắc, đây là thái độ đối với ân nhân sao?” Dịch Tử Xá bất mãn kháng nghị.

“Ân nhân?” Quý Thành Hạo cười nhạt liếc trắng mắt, xoay người bước đi.

“Này!” Có ý tứ gì đây!

Quý Thành Hạo đi hướng Nhâm Cẩm Hồng, muốn cô ngồi trên ghế sofa một mình kéo về phía ghế sofa có thể ngồi hai người, không nghĩ tới mới vừa đi gần, Nhâm Dẫn Cánh thân hình chợt lóe trong lúc đó liền che trước mặt anh cùng cô.

“Cậu muốn làm sao?” Nhâm Dẫn Cánh hỏi anh.

“Những lời này hắn là tôi nói mới đúng, cậu muốn làm sao?” Một chút, anh xa xôi bay tới bỏ thẳng một câu, “ Anh họ.”

“Ai là... Anh họ của cậu?” Nhâm Dẫn Cánh trong nháy mắt cau chặt chân mày. So ra hắn còn nhỏ tuổi hơn, cũng dám gọi hắn “anh” ?

Dịch Tử Xá ở một bên cười to.

“Chờ tôi cùng cô bé kết hôn, cậu chính là ‘ Anh họ.’” Quý Thành Hạo ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Cẩm Hồng ở Vancouver đã có vị hôn phu, cô ấy sẽ không gả cho cậu.” Nhâm Dẫn Cánh như có suy nghĩ nhìn hắn trong chớp lát, đột nhiên nói.

“Cái gì?” Dịch Tử Xá Ngạc nhiên kêu to là trước mặt một giây còn đang cười.

“Em không có!” Nhâm Cẩm Hồng cũng hét lớn.

“Không sao, cho dù em có, em vẫn sẽ gả cho anh làm bà xã.” Quý Thành Hạo nghiêng người nhìn về phía bị Nhâm Dẫn Cánh che ở phía sau Nhâm Cẩm Hồng, ôn nhu trấn an cô.

“Ha ha.....Duẩn Cánh đầu hàng đi, cậu thua.” Ngồi ở trên sô pha Dịch Tử Xá lại một lần nữa lên tiếng cười to.

Nhâm Duẩn Cánh đầu tiên là trừng hấn một cái, sau đó đột nhiên ra tay, một phen níu cổ áo Quý Thành Hạo, đưa hấn kéo đến cách trước mắt mình năm cm, vẻ mặt hung ác mà lạnh thấu xương nói với hấn: “Nếu cậu dám để cho Cẩm Hồng rơi một giọt nước mắt, cậu nhất định phải chết!”

Tiếp theo, đột nhiên buông tay nhanh giống như lúc níu lấy, tiêu sái tiến đến bên cạnh vị hôn thê, đặt móng ngồi xuống.

Cho nên nguy cơ giải trừ?

Bingo! Đáp án đúng rồi.

Buổi tối.

Gian nhà yên tĩnh, trong phòng cũng vậy.

Quý Thành Hạo ở trên giường lăn qua lộn lại, mặc kệ là như thế nào chính là ngủ không được, tựa như trên người có cái gì đâm đâm, cảm giác không nhổ không được.

Anh do dự một lát, có lẽ là tìm khoảng nửa giờ, rốt cuộc nhịn không được mở miệng.

“Bà xã, em đang ngủ sao?” Anh nhẹ giọng hỏi, nghĩ đến nếu cô ấy đang ngủ thì quên đi.

“Còn chưa đâu.” Thanh âm Nhâm Cẩm Hồng có điểm rầu rĩ.

Nghe ra thanh âm cô bất đồng, anh lập tức ngồi dậy đem đèn đầu giường bật lên, lo lắng đem cô đang quay lưng về phía anh chuyển lại hướng chính mình.

“Làm sao vậy?” anh hỏi.

“Còn anh?” Cô nhìn anh không đáp lại hỏi ngược lại, “Vì sao lật tới lật lui không ngủ yên?”

Không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy, Quý Thành Hạo nhẹ sững sốt, nhìn cô trầm mặc một lát tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Anh đang suy nghĩ chuyện gì.”

“Nghĩ chuyện gì?”

Anh lại dừng lại, biểu tình trên mặt có điểm quái dị nói: “Về chuyện vị hôn phu của em.”

“Em không có vị hôn phu.” Cô cũng ngồi dậy, lời lẽ nghiêm túc nói cho anh biết.

“Anh đã muốn nói không ngại, em không cần phải nói dối.” Anh nhìn cô một cái.

“Không ngại mà anh có thể ngủ không yên sao?” Cô hỏi anh.

Anh ngẩn ngơ, trên mặt không tự chủ được nổi lên một chút ửng hồng, “Anh là bởi vì ngủ không được mới suy nghĩ lung tung đột nhiên nghĩ đến chuyện này, cũng không phải bởi vì nghĩ chuyện này mới không ngủ được.”

Anh giải thích.

“Là như vậy sao?” Cô hoài nghi liếc xéo anh. “Anh mới vừa rồi rõ ràng không phải nói như vậy, anh nói anh đang suy nghĩ chuyện gì mới ngủ không được.”

Anh đột nhiên nhăn mày.

“Em không có vị hôn phu.” Nhâm Cẩm Hồng không chớp mắt nhìn anh, vừa nghiêm túc nói với anh một lần nữa. “Trên thực tế”, cô hít sâu một hơi, “Em lúc trước nói cho anh chuyện trốn nhà đào hôn, là em nói dối.”

“Nói dối?” Anh nhìn cô, hoài nghi hỏi.

“Đúng.” Cô gật đầu.

Quý Thành Hạo hoàn toàn không biết đối với chuyện này nên phản ứng như thế nào, là muốn tin tưởng lời hiện tại cô nói là đúng, vẫn là nói cho cô biết không cần nói dối, anh vừa rồi đã muốn nói anh không ngại?

Nhưng anh thật sự không ngại sao? Tựa như theo vừa rồi cô nói, nếu không ngại hẳn sẽ ngủ không yên sao?

Cái tên kia rốt cuộc là người nào, lớn lên bộ dáng gì, sinh ra ở cái dạng gia đình gì, có cái ưu điểm gì cùng điều kiện tốt làm cho cô nguyện ý cùng hắn kết giao, đính hôn, trong đầu hẳn đều muốn đầy những thứ này, hơn nữa càng nghĩ càng không phải tư vị, cũng càng nghĩ càng muốn làm rõ lai lịch cùng đầy đủ mọi thứ, sau đó lại hung hăng mà đem so sánh với anh.

Anh biết mình như vậy có chút trẻ con, nhưng cảm giác này giống như một cây gai cắm ở trên da, mặc dù đối với sinh mệnh không có chút nào uy hiếp, nhưng không nhỏ chính là cả người không sáng khoái.

“Anh suy nghĩ cái gì?” Anh trầm mặc không nói làm cho Nhâm Cẩm Hồng nhịn không được mở miệng hỏi.

“Anh chỉ đang nghĩ tại sao lại muốn lập lên những lời nói dối kia.” Anh do dự, lựa chọn lấy tín nhiệm vì điểm xuất phát chính là cô trả lời đáp án.

“Bởi vì chỉ có làm như vậy, em mới có lý do trốn đến nhà anh, trọ ở trong này.” Cô nói.

“Vấn đề là, em cũng không có tới tìm anh ư, chúng ta không phải ngẫu nhiên gặp ở quán bar sao?” Chân mày anh nhẹ chau lại nhìn cô.

“Anh thật cho đó là tình cờ sao?” Cô tựa tiếu phi tiếu nhìn anh.

“Có ý gì?” Anh hoài nghi hỏi.

“Em không phải là đã nói cho anh, em thăm mến anh mười hai năm sao?” Cô mỉm cười nói.

“Cho nên?” Anh nhẹ lay động đầu, vẫn là không hiểu.

“Cho nên khi em nghe được anh có vị hôn thê chỉ phúc vi hôn, em liền lập tức chạy về Đài Loan, vất hết óc nghĩ cách gần anh, nghĩ tại anh bị người phụ nữ khác dành trước, tiên hạ thủ vi cường đem anh chiếm làm của riêng. Như vậy anh đã hiểu chưa?” Cô cười dài nói với anh.

Quý Thành Hạo toàn bộ há hốc mồm.

Sau một lúc lâu.

“Ý em nói là, không phải ở quán bar vô tình gặp gỡ, ở tại kia tòa nhà trọ quý ốc cũng không phải là bị bắt cóc dĩ, ngay tại cả sau lần thứ hai ở quán bar bị ta bắt được, cũng là em sớm có dự mưu?” Anh không chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

“Đúng.”

Quý Thành Hạo lại ngây ra như phỗng.

Lại sau một lúc lâu.

“Ông trời của tôi.” Trừ bốn trừ kia, anh phát hiện chính mình nói không ra lời những thứ khác.

Trên thực tế, toàn thân anh có loại cảm giác vô lực, anh đổ về phía sau lại nằm vào trên giường, sau đó bắt đầu cười, càng cười thanh âm càng lớn, càng không thể vãn hồi.

“Ha ha.....Ha ha ha.....”

Trời ạ, anh thật sự là thua cô luôn, thật sự là.....ha ha.... “Anh đang cười cái gì, chuyện gì cười vui như vậy?” Thấy anh cười hồi lâu vẫn không thể ức chế, Nhâm Cẩm Hồng cau đôi mi thanh tú, đưa tay đẩy đẩy anh hỏi.

Không nghĩ tới tiếp theo một giây, cả người cô bị hắn ôm vào trong lòng, sau đó bị hắn toàn thân đều cười rung rung ôm lấy trong ngực cùng nhau rung rung.

Thật là, anh rốt cuộc đang cười cái gì? Nhâm Cẩm Hồng thật là trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng cũng không mở miệng hỏi anh, dù sao lấy tình trạng hắn hiện tại căn bản là sẽ không có khả năng trả lời cô, vẫn là chờ anh cười đủ rồi nói sau.

Một lát sau, Quý Thành Hạo rút cuộc ngừng cười, bất quá khóe miệng vẫn là không ngăn chặn được gương cao cao.

“A rốt anh rút cuộc là đang cười cái gì, chuyện gì vui mà cười như vậy?” Cô hỏi anh.

“Anh yêu em, bà xã.” Anh không có trả lời vấn đề của cô, lại đột nhiên nói với cô như vậy, làm cho cả người cô đều ngây dại.

Đây là anh đầu tiên nói với cô ba chữ kia.

Lần đầu tiên.

“Anh.....” Có thể hay không nói lại lần nữa xem? Cô nghĩ yêu cầu như vậy, sao biết toàn bộ thanh âm của cô đột nhiên đều khàn khàn ngạnh ở trong cổ họng không phát ra được.

Ông trời, cô sắp khóc. Đây là cảm thụ vui mừng sao? Anh thế nhưng cùng cô nói anh yêu cô, cô có phải đang nằm mơ hay không? Đây là sự thật đúng hay không?

“Hắc, làm sao vậy? Vì sao khóc?” Quý Thành Hạo kinh hoảng trở mình ngồi dậy, ôn nhu đem cô ôm vào trong lòng.

Cô lắc đầu, vẫn là không nói ra lời, bởi vì cô quá cảm động.

Theo thăm mến, đến đơn phương yêu mến rồi trở thành bạn gái hẳn, vị hôn thê, cô cuối cùng có loại cảm giác, cái loại cảm giác này dĩ nhiên cũng tồn tại cảm động cùng kích động, nhưng bởi vì biết mình bỏ ra bao nhiêu, nỗ lực bao lâu, cho nên tương đối, trong lúc đó cảm giác cũng vô tình nhạt đi chút ít, nhưng lúc này, anh nói.....Anh yêu em.

Cô không có yêu cầu, cũng không có hỏi, anh lại chủ động nói với cô ba chữ này, ba chữ này mỗi người đàn bà đều tha thiết ước mơ muốn nghe được từ trong miệng người đàn ông mình yêu.

Cô đưa tay ôm anh thật chặt, thật nhớ quá cứ như vậy đem mình tan ra vào trong lòng ngực anh.

“Bà xã?”

“Em yêu anh.” Rốt cuộc thoát khỏi khàn khàn cùng nghẹn ngào trối buộc, cô mở miệng nói với anh: “Em thật sự, thật sự rất yêu anh, thật sự, thật sự.”

“Anh biết.” Anh ôn nhu hôn cô, ôn nhu giúp cô lau đi nước mắt trên mặt, sau đó lại ôn nhu hôn cô.

Hai người tựa sát vào ôm ấp lấy đối phương, đầu của cô dựa vào trên vai hẳn, tay của anh ôm ở bên hông cô, hai người lặng yên cảm thụ được Em yêu anh, anh cũng yêu em. ấm áp, ôn nhu, cùng với hạnh phúc.

“Anh vừa rồi rốt cuộc là cười cái gì?” Một lát sau, cô đột nhiên nghĩ đến ngắc đầu hỏi.

“Anh chỉ là cảm thấy rất vui vẻ, có thể bị một đại mỹ nữ như em theo đuổi, anh thật sự là rất hân hạnh.” Khóe miệng của hẳn lần nữa gương lên.

“Đúng vậy.” Cô dừng lại, không chút khách khí gạt đầu đồng ý, sau đó cái miệng đẹp được vỗ nhẹ một cái.

“Cho nên thật sự không có nhân vật vị hôn phu nào hết?” anh lại hỏi lần nữa.

“Thật sự không có.” Cô nhin không được trở mình một cái trắng mắt.

“Cũng không có chuyện ba mẹ em chọn con rể vô cùng vừa ý?” anh tiếp theo lại hỏi.

“Không có.”

Một chút, hẳn vẫn là không quá yên tâm. “Em xinh đẹp như vậy, đàn ông đi qua bên cạnh em ánh mắt cũng mù sao?” anh thử nói.

“anh là đang nói chính anh sao?” Cô nói anh, cái miệng lại lập tức bị vỗ nhẹ một cái. “Không phải là bọn họ mù, mà là ánh mắt em quá cao, quá sớm yêu anh.” Cô thở dài trả lời vấn đề của anh.

“Nói thật hay.” Đây là phản ứng anh.

Khóe miệng cô không tự chủ được gương lên.

“Nhưng mà nếu không có. tại sao Duẩn Cánh lại nói như vậy?” anh không giải thích được.

“Em cũng không biết, có lẽ ba mẹ em nghĩ đến truyền tin kích thích anh, để anh biết chuyện, sau đó giúp em một tay.”

“Ý em là, ba mẹ em cũng biết chuyện em thích anh?”

“Vì trở về Đài Loan, em chỉ có thể thành thật nói toàn bộ.”

“Như vậy anh là hẳn phải cảm ơn bọn họ không có ngăn cản em trở về?”

“Không sai.” Cô ngẩng đầu lên, đối hân toét miệng về mặt đáng yêu tươi cười, làm cho anh nhìn không được hôn môi cô một cái.

Cô yêu kiều trừng anh một cái.

“Nhưng mà nói trở về,” anh chậm chạp nói: “nếu anh không phải con rể bọn họ tính toán, bọn họ nhất định sẽ ngăn cản em mới đúng, cho nên lần này thật ra chính là công lao của anh. Cảm ơn mình anh là được.”

“Này!” Cô đột nhiên xoay người ngồi dậy, kháng nghị anh nói, sao biết một giây sau lại bị hân xoay người đặt ở phía dưới.

“Cảm ơn em trở về.” trán tựa vào trán, anh ôn nhu chăm chú nhìn cô nói, đáy mắt tràn đầy thâm tình cùng chân thành.

“Không khách khí.” Cô nhếch miệng mỉm cười, chủ động hôn anh.

Đêm khuya, sương nặng, tình nồng.

10. Chương 10

Điện thoại trên bàn vang lên, Quý Thành Hạo đang xem báo cáo ngẩng đầu lên, đưa tay đi đón.

“Lão bản, Trại Diệt Kỳ tiên sinh tới chơi, người đang ở đại sảnh lầu một, muốn mời hân đi lên sao?” Thanh âm của thư kí Trần từ đầu điện thoại bên kia nổi lên.

“Tôi có chuyện gì cần tiếp đãi?” Quý Thành Hạo hỏi. Bởi vì chỉ có chuyện công việc, thư kí Trần mới có thể hỏi anh, nếu là bình thường, cô đã để ấy người kia so với thân huynh đệ còn muốn thân trực tiếp tiến sát vào phòng làm việc của anh.

“Mười phút sau, cùng nhân viên vật tư họp thảo luận vấn đề nguyên vật liệu tăng lên, một giờ sau, cùng nhà máy và cửa hiệu tư nhân mở hội nghị.”

Đúng, anh nghĩ tới, vì vấn đề nguyên vật liệu không ngừng tăng, tiếng nhân viên vật tư kêu than dậy khắp đất trời, hân đáp ứng muốn ra mặt giúp đỡ điều đình xử lý.

Mười phút, một giờ..... anh khẽ chau mày do dự một lát. Một hội nghị trước hân không ra chỗ ngồi hân không sao, chỉ cần theo kịp hội nghị một giờ sau là được.

“ thư kí Trần, để cho Diệt Kỳ đi lên. Mặt khác, giúp tôi thông báo cho phó tổng mời hân thay thế tôi chủ trì hội nghị.” anh chỉ thị.

“Đã biết.”

Cúp điện thoại sau, Quý Thành Hạo nhìn không được tò mò nghĩ, Diệt Kỳ làm sao đột nhiên có thể chạy tới tìm anh? Là ai nói chuyện hân cùng cô bé sao? Nhất định là vậy.

Gạt gạt cánh môi, tâm tình của hân khoái trá thổi huyết sáo, khẩn cấp muốn nhìn biểu tình trên mặt bạn bè, cùng với phản ứng của anh.

Cùng cô bé xứng thành đôi, sau đó chuyện bị bắt gian tại giường, nói thật hết thấy đều là trùng hợp, không cẩn thận, nhưng người không biết sẽ cảm thấy loại siêu sáng ý.

Ha ha, nếu so với sáng ý, anh Quý Thành Hạo nhưng tuyệt đối sẽ không thua. Như thế này, anh nhất định sẽ làm cho Diệc Kỳ không thể không sặc, nhìn anh có thể tức giận hay không.

Tên kia a, từ nhỏ đến lớn luôn nề nếp thích làm đại ca, mặc dù tuổi của hắn xác thực là lớn nhất trong bốn bọn họ, cho nên có đôi khi nhìn anh lên mặt cậu già, thật đúng là vô cùng nghĩ một cước đạp qua.

Cho nên hôm nay khiến cho anh chọc tức y tốt lắm.

A, thật đúng là có điểm khẩn cấp a, anh như thế nào còn chưa tới đâu? Từ dưới lầu đi lên thang máy, hẳn là không cần thời gian ba phút đi? Hiện tại đã muốn vượt qua năm—— không, là bảy phút rồi!

Anh đẩy ra ghế ngồi đứng dậy, đang định đi tới bên ngoài xem một chút, trên cửa lại vào lúc này truyền đến hai tiếng vang “cốc cốc”, vị đại gia khoan thai đến chậm rút cuộc hiện thân đẩy cửa ra đi đến.

“Thật là khách hiếm thấy nha, là ngọn gió nào đem ngài thổi tới, Trạm đại gia?” anh chế nhạo nói, đồng thời đi về phía quầy bar trong phòng làm việc vì bạn bè điều chế ly đồ uống.

Trạm Diệc Kỳ trước tiên đem cửa đóng lại, sau lại chậm rãi tiêu sái đến sofa lớn ngồi xuống, thế này mới không nhanh không chậm mở miệng, “Tôi là tới gặp Anna của tôi.”

Hắn trả lời ngoài dự tính làm cho Quý Thành Hạo ngẩn ngơ: “Cái gì Anna?” anh quay đầu hỏi.

“Cấm Hồng .”

“Phi! Cô ấy lúc nào là Anna của cậu rồi? Cô ấy là của tôi.” anh lập tức lên tiếng nguyên rửa mắng.

“Phải không? Nhưng tôi nhớ rõ mới trước đây người cô ấy nói là tôi, cô ấy còn gọi tôi là ông xã, nói về sau lớn lên phải gả cho tôi làm bà xã.” Trạm Diệc Kỳ tiếp tục vuốt râu hùm.

“Chó má! Cậu dám lấy truyện trước đây đến viết văn chương, là không muốn sống có phải hay không?” Quý Thành Hạo hướng hắn trợn mắt nhìn.

Nói cái gì chuyện trước đây, hại anh lúc trước tâm tình thật tốt cũng bị mất. Ông xã? Cô bé kia đến bây giờ cũng không dùng được xưng hô này kêu anh, lại nói cho người này từ nhỏ đã nghe không dưới mấy mươi lần, thậm chí mấy trăm lần, mặc dù nói đó là chuyện trước đây, nhưng nghĩ đến vẫn làm cho người siêu cấp khó chịu!

Đầu hướng lên, anh cầm trong tay vừa mới điều chế cốc-tai toàn bộ nuốt vào trong bụng.

“Này! ly rượu kia không phải muốn điều chế cho tôi uống sao?” Trạm Diệc Kỳ nhất thời kháng nghị nói.

“Cậu rút cuộc tới làm gì?” Quý Thành Hạo khó chịu trừng anh một cái, đành phải một lần nữa điều chế lại cho anh.

“Tôi không phải mới vừa nói sao? Tôi là tới gặp Anna của tôi.”

Quý Thành Hạo động tác điều chế rượu trong nháy mắt lại ngừng lại, anh quay đầu lại trừng hướng y.

“Trạm Diệc Kỳ cậu là muốn bị đánh phải không?”

Trạm Diệc Kỳ rút cuộc ngăn chặn không được nở nụ cười.

“Xúc động mạnh như vậy? Xem ra cậu là chân thành, thật sự hăm đi xuống?” Hắn chế nhạo liếc anh nói.

“Nếu như cậu mà nói lời vô nghĩa nữa, cửa ở bên kia, chính mình rút ngay đi.” Quý Thành Hạo tức giận phỉ nhổ nói, ngón tay chỉ hướng cửa ra.

“Cậu có thể khách khí một chút nữa không sao.” Trạm Diệc Kỳ khẽ đẩy mắt kính hạ trên sống mũi.

“Tôi đã bỏ lại hội nghị ở tại chỗ này tiếp đón cậu, cậu còn muốn tôi khách khí đối với cậu bao nhiêu nữa?”

“Có hội nghị còn mời tôi đi lên làm gì?”

“Muốn nhìn biểu tình của chú rể a, có phải hay không bởi vì việc vui tới cửa mà hân hoan, đầy mặt cảnh xuân nha.”

Quý Thành Hạo nhếch miệng cười nói, tâm tình đột nhiên lại thay đổi tốt hơn. “Còn có, chính yếu đương nhiên là muốn nói cho cậu một tiếng chúc mừng a, chú rể. Chúc cậu cùng cô dâu mới trăm năm hảo hợp, bạch đầu giai lão, vĩnh tảo bề tình.”

“Cậu lại có thể vui sướng khi người gặp họa một chút cũng không quan hệ.” Trạ Diệ Kỳ trừng mắt nói.

“Cậu muốn tức giận sao? Phải đối mặt sao? Chờ tôi với, này cảnh tượng trăm năm khó gặp nhất định phải thu lại cấp ọi người xem mới được, nếu không tôi nhất định sẽ bị mắg không có suy nghĩ.” Nói xong bỏ lại rượu mới điều chế được một nửa, vội vàng chạy đến bàn công tác tìm điện thoại có chức năng chụp ảnh của hần.

“Cậu đùa đủ chưa?” Trạ Diệ Kỳ quả thật là dở khóc dở cười.

“Còn không có, đợi tôi một chút. Điện thoại của tôi đâu? Tôi nhớ rõ là đặt ở nơi này nha, làm sao có thể không thấy? A, có, ở trong này!” Nắm lên điện thoại di động nhanh chóng điều chỉnh đến mục chức năng chụp ảnh, Quý Thành Hạo ngẩng đầu, giơ lên màn ảnh di động nhắm ngay Trạ Diệ Kỳ nói: “Tốt lắm, cậu có thể bắt đầu nổi bão, phát hỏa.”

Trạ Diệ Kỳ dở khóc dở cười đối với hần lắc lắc đầu. “Thật là làm cho cậu thất vọng rồi, tôi có lẽ thật sự phải làm chú rể, nhưng cô dâu mới tuyệt đối không phải vị Quan tiểu thư kia.”

“Cậu cũng muốn làm bộ kết hôn giả sao? Hiện tại là ai không sáng ý?” Quý Thành Hạo buông di động, châm chọc hừ nói.

“Tôi chưa từng nghĩ tới cùng cậu so sáng ý, càng không nghĩ tới muốn kết hôn giả.”

“Hừ, nói thật giống.” anh giễu cợt nói: “Như vậy xin hỏi một chút, hai năm gần đây bận việc không rảnh giao bạn gái Trạ Diệ Kỳ tiên sinh, cô dâu mới của cậu là từ đâu đến, trên bầu trời rơi xuống sao?”

“Không sai biệt lắm, sự việc chính là như vậy.”

“Này! Cậu——”

Điện thoại trong lòng bàn tay bất chợt vang lên, đánh gãy Quý Thành Hạo bất mãn gầm rú. anh cúi đầu vừa thấy, nhất thời mặt mày hớn hở.

“Bà xã, như thế nào rảnh rồi gọi điện cho anh?” anh vui vẻ tiếp lên điện thoại di động nói.

“Bà xã”, ngồi ở trên sofa Trạ Diệ Kỳ nhất thời nhú mày.

“Em nói cái gì? Ở trong bệnh viện?” Quý Thành Hạo đột nhiên kêu to, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

“Em bị thương có phải hay không? Ở bệnh viện nào, bị thương ở đâu ——”

Trạ Diệ Kỳ nghe vậy nhú mày, thu hồi nguyên bản biểu tình thoải mái tự nhiên, theo trên sofa đứng lên đi đến cạnh anh.

“Không phải?” Quý Thành Hạo biểu tình trên mặt theo khẩn trương, lo lắng biến thành ngạc nhiên, nghi hoặc.

“Không phải vậy vì sao em phải ở trong bệnh viện?”

“Làm sao vậy?” Trạ Diệ Kỳ cũng đã đi đến bên cạnh anh, quan tâm hỏi.

Đối với anh lắc đầu, Quý Thành Hạo tiếp tục nghe đầu điện thoại bên kia Nhâm Cẩm Hồng giải thích.

“Đưa một phụ nữ có thai đi đến bệnh viện, đối phương động thai có khả năng muốn sinh non, em muốn lưu lại giúp cô ta?” Hần vẻ mặt tự nhiên lặp lại lời nói trong điện thoại của Nhâm Cẩm Hồng, cũng làm cho bên cạnh Trạ Diệ Kỳ hiểu xảy ra chuyện gì. “Vì sao? Đối phương là người em quen sao? Em tại sao muốn giúp cô ta? Cô ta không có người nhà, không có ông xã sao.....” “Nhân viên công ty? Ai? Tên gọi là gì? Lương Kỳ Gia——” chưa nói xong một chữ cuối cùng, điện thoại trong lòng bàn tay hần đã bị người cướp đi.

“Cẩm Hồng, hai người ở bệnh viện nào?” Trạ Diệ Kỳ nắm chặt điện thoại di động hỏi.

Quý Thành Hạo trừng mắt, nhìn xuống tay phải chính mình rỗng tuếch, lại nhìn về phía điện thoại trên tay Trâm Diệc Kỳ, lúc này mới phản ứng trì hoãn kháng nghị lên tiếng.

“Này! Đem điện thoại trả lại cho tôi. Cậu đoạt điện thoại của tôi làm chi.”

“Đúng! Anh là Trâm đại ca, thật là đã lâu không gặp.” Không để ý đến một bên anh giơ chân, Trâm Diệc Kỳ cầm điện thoại hẳn nói chuyện, giọng điệu có điểm sốt ruột. “Cầm Hồng, chúng ta gặp mặt rồi lại tán gẫu, nói cho anh biết hai người đang ở bệnh viện nào, còn có hiện tại Kỳ Gia tình trạng rất cuộc như thế nào?”

Kỳ Gia? Quý Thành Hạo cảm thấy hứng thú chọn ày, không hề vội vã nghĩ lấy điện thoại trở về.

Diệc Kỳ vì sao cùng nhân viên công ty hẳn kêu thân thiết như vậy? Tuy rằng hẳn đối với vị này nhân viên Lương Kỳ Gia một chút ấn tượng đều không có, bất quá từ hôm nay trở đi hẳn sẽ chú ý người này.

Bất quá, chờ một chút, có phải hay không có chỗ nào không đúng lắm nha? Vừa rồi cô bé giống như nói với hẳn, cô là đưa một phụ nữ có thai đi bệnh viện, đối phương động đến thai khí có khả năng sinh non,...Sinh non? Thai khí? Phụ nữ có thai——phụ nữ có thai?

Đúng vậy, chính là cái này không thích hợp, Diệc Kỳ làm chi đối với một cái phụ nữ có thai khẩn trương để ý như vậy nha? Trừ phi—— “Trả lại cậu đi động, tôi có việc đi trước một bước.”

“Chờ một chút.” Quý Thành Hạo vội vàng đưa điện thoại đi động quảng trả lại cho anh, liền đi nhanh hướng cửa ra văn phòng kéo bạn lại “Cậu muốn đi đâu?”

“Bệnh viện.”

“Lương Kỳ Gia là ai?” Ngay sau đó anh lại hỏi.

“Mẹ của đứa nhỏ của tôi.”

“Cái gì?”

Quý Thành Hạo tâm tình có chút buồn bực, Nhâm Cẩm Hồng nhưng không có phát hiện, một lòng đều đắm chìm ở người bạn mới làm quen hôm nay Lương Kỳ Gia cùng đứa con mới sinh.

Kia thật là một đứa nhỏ xinh đẹp, vừa mới sinh ra mà đã có một đầu tóc đen dày, lại thêm mặt trắng hồng mềm mại, mắt to đen trắng rõ ràng, trời ạ, cô hy vọng mình cũng có thể sinh ra đứa bé xinh đẹp như vậy.

“Quý Thành Hạo——”

“Bắt đầu từ hôm nay, gọi anh ông xã.” anh đột nhiên lạnh giọng cắt đứt cô.

Nhâm Cẩm Hồng trừng mắt nhìn, rốt cuộc phát hiện anh có điều gì không đúng.

Bọn họ đang từ bệnh viện trên đường về nhà, Quý Thành Hạo từ ăn xong bữa ăn tụ họp nhà máy và cửa hàng tư nhân thì chạy tới bệnh viện đã muốn 9 giờ, sau đó thời điểm đang chờ xem đứa bé, cho nên bất tri bất giác trễ như vậy mới về nhà. Hiện tại đã gần mười một giờ.

“Anh làm sao vậy?” Khẽ xoa người đối mặt với anh, cô quan tâm hỏi.

“Anh đều gọi em bà xã, em cũng nên gọi anh ông xã mới đúng?”

Anh lấy giọng điệu bình thản trả lời.

“em không phải ý tứ này, là anh đang tức giận có đúng hay không, ông xã?” Nhâm Cẩm Hồng biết nghe lời phải thay xưng hô anh thích.

trầm mặc một lúc sau mới cầm tay cô lên, anh đem tay cô đến bên môi hôn xuống, sâu kín mở miệng nói:

“Anh không có tức giận, chính là tâm tình có chút buồn bực mà thôi.”

“Vì sao? Là chuyện công việc sao?” Cô biết hôm qua anh mở hội nghị rất trọng yếu, muốn gặp người, nói chuyện cũng rất trọng yếu, chẳng lẽ kết quả không tốt?”

anh lắc đầu.

Không phải? “Làm sao vậy?” Cô lại hỏi: “Vì sao tâm tình đột nhiên buồn bực, có phải hay không em trong lúc vô tình làm chuyện gì chọc giận anh không vui?”

Cô chú ý tới sau khi anh tới bệnh viện, trong lúc đó liền vẫn cách trở cùng cô và Tràm Diệc Kỳ, không cho hai người bọn họ tiếp xúc quá gần, là vì chuyện này sao? Cô tự hỏi.

Anh lại lần nữa lắc đầu, rất khó nhìn thấy tâm tình anh rơi thấp như vậy.

Xe lái vào bãi đậu xe dưới đất, Nhâm Cẩm Hồng tạm thời áp chế truy nguyên dự vọng, cùng dừng tốt xe, cùng anh xuống xe, đi vào thang máy, đi về đến cửa nhà vào trong nhà, sau đó lôi kéo anh ngồi vào ghế sofa, lại đặt mông ngồi ở trên đùi hắn, đưa tay vòng ở cổ anh, lúc này mới tiếp tục chủ đề chưa xong ở trên xe.

“Tốt lắm, nói đi, anh rốt cuộc là làm sao vậy?” Cô không chớp mắt nhìn anh hỏi.

“Anh chỉ là có điểm buồn bực mà thôi.”

“Nguyên nhân là cái gì?”

“Tràm Diệc Kỳ tên hỗn đản kia thể nhưng lừa gạt mọi người, có được vũ khí cuối cùng như vậy, hắn hắn là muốn đánh trận đầu tranh thủ một ít thời gian giúp chúng ta, lúc trước còn tại bên kia nói một đồng nói nhảm, làm cho người ta nhớ đến đã nghĩ phát hỏa.” anh tức giận bất bình nói.

“Nhưng đó cũng phải là nguyên nhân anh buồn bực đúng hay không?” Nhìn thẳng hắn, cô nhẹ giọng nói. Buồn bực cùng phần nộ cô còn nhận ra đến, cô muốn biết nguyên nhân anh buồn bực.

Quý Thành Hạo bỗng trầm mặc.

“Có phải hay không em cùng Tràm đại ca quá mức thân mật chọc giận anh mất hứng?” Cô đoán hỏi.

Anh không trả lời, vì vậy cô lại nói tiếp.

“Em chỉ coi anh ấy như là anh trai, giống như anh họ, Dịch đại ca giống nhau, anh thật sự không cần nghi ngờ quá mức. Hơn nữa Tràm đại ca cũng đã có Kỳ Gia, tuy rằng quan hệ hai người bọn họ có điểm khó bề phân biệt, nhưng khuôn mặt đứa nhỏ cùng Tràm đại ca giống nhau như đúc là chuyện thật, người sáng suốt chỉ cần nhìn đã biết Tràm đại ca là ba ba đứa bé, không phải là người khác, cho nên.....”

“Anh không có biện pháp tưởng tượng tên kia thể nhưngm ba ba” Quý Thành Hạo đột nhiên mở miệng nói.

“Đây là sự thật, cần bản không cần tưởng tượng không phải sao? Anh không phải mới vừa xem qua đứa bé?” Cô khó hiểu nhìn hắn.

“Em vừa rồi nói bọn họ quan hệ có điểm khó bề phân biệt, kết quả lại sinh một đứa bé gái.”

“Đúng nha, thật tốt kỳ trong lúc đo bọn họ là cái dạng gì chuyện xưa.” Cô lộ ra vẻ mặt tò mò.

“Tử Xá cùng Mạnh Thiên Bình hai người quen nhau nhờ kế ước kết hôn, kết quả Mạnh Thiên Bình cũng mang thai, qua không tới tám tháng nữa, Tử Xá cũng muốn lên cấp làm cha.” Quý Thành Hạo nói tiếp, trong giọng nói lộ ra ai oán.

Nhâm Cẩm Hồng trừng mắt nhìn, đột nhiên có loại cảm giác hiểu ra.

“Anh muốn làm ba ba?” Cô có chút vui mừng, ngoài ý muốn nhìn chằm chằm anh hỏi.

“Làm chi kinh ngạc như vậy? Không được sao?” anh có chút tiểu bất mãn trừng mắt nhìn cô nói.

“Không phải là không được, chỉ là em nghĩ đến anh không quá thích trẻ con.”

“Em từ đâu có ý nghĩ sai lầm này?” anh nhíu mày nói.

“Anh bộ dạng vừa cao lại suât, đi đến đâu đều là tiêu điểm để phụ nữ nhìn ngó, em cuối cùng cảm thấy anh còn rất hưởng thụ loại cảm giác này, hắn là không hy vọng biến thành cái hình ảnh vú em trên vai đeo đại ba lô trang bị sữa bột tã lót, trong lòng còn ôm một đứa trẻ con khóc không ngừng đi? Hình ảnh kia, anh không biết là chỉ nghĩ liền cảm thấy thực tiêu tan, tổn hại đến hình tượng soái ca của anh sao?” Cô nói.

Quý Thành Hạo trả lời là đột nhiên nghiêng thân cắn xuống cánh môi cô.

“Đau quá!” Cô bị đau che miệng kêu lên.

“Đây là trừng phạt.” anh vẽ mặt xúng đáng.

“Em có nói lời sao?” Cô trừng anh, không phục chu miệng nói.

“Nghe rõ ràng.” anh nói: “một, anh thích trẻ con; hai, anh tuyệt không để ý bị biến thành vú em; ba, cho dù anh biến thành vú em cũng là một suất vú em, tuyệt không ảnh hưởng hình tượng soái ca của anh; bốn, anh chỉ cần hy vọng trở thành mục tiêu để em chú ý, phụ nữ khác liên quan gì đến anh. Đã ngoài bốn điểm, hiểu rõ sao?”

“Suất vú em?” Nhâm Cẩm Hồng lộ ra biểu tình muốn cười lại không dám cười.

“Em có ý kiến?” anh trừng mắt nhìn cô.

“Không có.” Cô nhanh chóng lắc đầu, khuất phục dưới thế lực tà ác.

“Tốt lắm.” anh vừa lòng gật đầu, hai tay đặt bên hông cô đột nhiên trượt vào dưới quần áo cô, ngay sau đó đã nghĩ bỏ đi áo cô.

“Chờ một chút.” Cô vội vàng bắt được tay anh.

“Làm chi?”

“Nào có người đột nhiên nói đến một nửa, rồi cứ như vậy?”

“Kia không có? Anh chính là.” anh tỏ vẻ giống như ác bá, một chút sau, thanh âm hần đột nhiên ôn nhu, biểu hiện trên mặt cũng trở lên thâm tình chân thành nghiêm túc nói với cô: “Với lại bà xã, em không muốn giúp anh sinh một cô con gái cũng giống như em xinh đẹp khả ái sao?”

Nhâm Cẩm Hồng đột nhiên không biết nên nói cái gì——không, trên thực tế còn một việc muốn nói với anh, chính là bởi vì còn không xác định, cho nên mới do dự hiện tại có nên hay không nói cho anh.

“Ông xã, có một việc em nghĩ nên nói cho anh.” Tiến sát trong lòng anh, cô có một chút ngịch cúc áo trên áo anh.

“Làm sao vậy?” Bộ dáng cô cùng bình thường không quá giống nhau, làm cho anh có điểm lo lắng.

“Em... cái kia đã muộn ba ngày.” Cô trầm mặc xuống, mới thấp giọng nói.

Anh ngẩn ngơ, thân thể chậm rãi cứng lên. lúc trước bọn họ thảo luận vấn đề này, anh sẽ không đem cái kia nghĩ thành cái khác. Chính là anh thật sự có thể nghĩ như vậy sao? Anh vẫn chứng thực một chút tốt lắm.

“Cái kia?” Anh thật cẩn thận hỏi.

“Uh.” Cô e lệ đáp nhẹ một tiếng.

“Phụ nữ đều sẽ có chính là cái kia?” Anh lại hỏi. “Uh”

“Hàng tháng cái kia đều sẽ đến?”

“Uh.”

“Có người kêu nó là bạn bè tốt?”

“Uh.”

“Cũng có người xưng nó là đi kiêu ngạo?”

“Uh.”

“Còn có người xưng nó là——”

“Này, anh có hỏi...hay không nữa.” Nhâm Cẩm Hồng bỗng nhiên nhô lên, yêu kiều trừng anh một cái.

Cô thật sự nhịn không được, nào có người giống như anh hỏi không ngừng như vậy.

“Em xác định sao?” Không để ý đến cô trừng, anh bưng lấy mặt của cô, dùng giọng nói ôn nhu nhất, ánh mắt nhiệt tình như lửa ngấm nhìn cô hỏi.

“Anh đừng ôm kỳ vọng quá lớn, em sợ sẽ làm anh thất vọng.”

“Em vĩnh viễn cũng sẽ không để cho anh thất vọng.” anh nhanh chóng hôn cô một cái, sau đó khấn cấp nói: “Anh đi mua que thử thai.”

“Em đã mua rồi, chính là ngày hôm qua xảy ra quá nhiều chuyện, em không có thời gian đi thử mà thôi.”

“Như vậy hiện tại đi thử đi.” anh đỡ cô đứng dậy, đem que thử trong túi cô lấy ra đưa cho cô.

“Nếu như không có làm sao bây giờ?” Cô không khỏi có điểm lo lắng.

“Không có, chúng ta lại cố gắng làm là được.” anh nhủ mảy mềch miệng nói, biểu tình đột nhiên trở nên đen tối lại tà khí. Cô trừng anh liếc mắt một cái, tâm tình rất cuộc nhẹ nhõm một chút.

“Đi thôi.” anh cẩn thận đỡ cô, hướng toilet đi đến. “Đi đường cẩn thận một chút, muốn hay không anh ôm em? Chờ một chút, anh trước nhìn xem sàn toilet có ẩm ướt hay không, có thể trơn hay không, em chờ anh một chút.”

Nhìn anh vội vàng chạy vào toilet kiểm tra, Nhâm Cẩm Hồng có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Có hay không khoa trương như vậy nha?

“Tốt lắm, không ẩm ướt, sàn cũng không trơn.” anh đi ra tuyên bố. “nhưng mà em vẫn phải cẩn thận một chút nha, muốn hay không anh theo vào giúp em?” Vẫn là lo lắng anh theo sát ở phía sau.

“Anh thật sự rất phiền nha, đi ra ngoài!” Cô không thể nhịn được nữa đẩy anh hướng ngoài cửa, sau đó “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Mười giây sau, ngoài cửa truyền đến tiếng anh hỏi, “Có được không?”

“Làm ơn!” Cô không biết nên khóc hay cười.

Qua một phút sau anh lại hỏi, “ Có được không?”

“Ang thực đáng ghét, phải đợi ba phút.”

“Vây em đi ra, chúng ta cùng nhau chờ.”

“Không cần.”

“Được rồi, bà xã đại nhân lớn nhất, bà xã đại nhân vạn tuế, bà xã đại nhân nói cái gì tiểu nhân nghe theo là được,” Thanh âm ai oán tràn ngập ủy khuất.

Nhâm Cẩm Hồng ở trong toilet nhịn không được cười nhẹ ra tiếng. Người đàn ông này có đôi khi thật khiến người ghét, sẽ đáng thương.

Cô quyết định không để ý đến anh, chuyên tâm nhìn trên que thử. Một cái đường chậm rãi hiện ra trước, sau đó hai đường cũng hiện ra.....Ông trời! Cô che miệng lại, có thai. Cô thể nhưng thật mang thai. Thật là cao hứng!

Bất quá chờ ở ngoài cửa người nào đó, nhất định sẽ càng thêm cao hứng.

Lần nữa xác định mình không nhìn lầm, trên que thử đúng là hiện ra hai cái đường sau, cô đem que thử ném vào thùng rác, rửa tay, hít sâu một hơi, đưa tay mở cửa.

Cửa “khách” một tiếng thông thả mở ra trước mắt anh, Quý Thành Hạo không tự giác nín thở, hai tay khấn trương đổ mồ hôi.

“Hai vạch.” anh ngẩn ngơ, biểu tình thực kinh ngạc, bởi vì đáp án vượt xa anh có thể hiểu có hoặc không có, cho nên anh hoàn toàn nghe không hiểu.

“Có ý gì?” anh hỏi.

“Đứa ngược, ý tứ chính là có.” Cô cười ngưng mắt nhìn anh nói.

